

Април, мај, јун 2024.

ВЕЛИКА БОРБА

1. Рат у позадини свих ратова	5
2. Основно питање гласи: Љубав или себичност?	13
3. Светлост сија у тами	21
4. Заступање истине	29
5. Вера упркос свим неповољним изгледима	37
6. Два сведока	45
7. Мотивисани надом	53
8. Светлост из светилишта	61
9. Темелј Божје владавине	69
10. Разоткривање спиритизма	77
11. Предстојећи сукоб	85
12. Завршни догађаји на земљи	93
13. Тријумф Божје љубави	101

ТРИ КОСМИЧКЕ ПОРУКЕ

Аутор: Марк Финли

Број 2/2024.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2100

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2024] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Ако би вас питали: „Која се средишња тема провлачи кроз целу Библију?“, шта бисте одговорили? Исус? План спасења? Крст? Да, све то, наравно! Међутим, у позадини те три важне теме налази се једна још свеобухватнија, а то је „велика борба“. Та тема прожима целу Библију, од Постања до Откривења.

Велика борба је отпочела на небу са Луциферовом побуном против Бога. У сржи тог космичког сукоба је питање Божје љубави. Да ли је Он заиста пун љубави? Да ли Он заиста има у виду најбоље интересе својих створења? Или је Он ауторитативни диктатор који жели само оно што је у Његовом сопственом интересу?

Поука за ову тромесечје прати светску историју са Божје тачке гледишта, онако како је пророштво открива, од Христовог времена кроз векове до наших дана и даље. Сама Божја природа је љубав, тако да су и сва Његова дела пуна љубави, мада та чињеница није увек очигледна ограниченим људским бићима, па чак ни анђелима. Међутим, и Божја љубав се прогресивно откривала упоредо са одвијањем велике борбе. Њену висину и дубину најјасније сагледавамо на крсту. На Голготи, Божја љубав се показала пред целим свемиром, када је Христос принео свој живот како би искупио човечанство, чиме је сотонин потпуни пораз био осигуран.

Да, битка и даље бесни. Сотона је покушао да уништи Исуса на крсту, а видимо и како је током векова покушавао да уништи Божји народ. Мада је сотона немилосрдно прогонио Христову цркву и побио милионе људи, Бог је увек био са својим народом и Он их никад неће напустити.

Овог тромесечја пратићемо главни развој догађаја током велике борбе, почевши од побуне на небу. Проучићемо главна спорна питања у сукобу између Христа и сотоне. Видећемо несаломиву храброст Валденжана упркос жестоком прогонству, и одлучност реформатора да следе библијску истину, чак и суочени са тортуром, ланцима, ломачом и мучеништвом.

Коментаришући веру тих духовних дивова, Елен Г. Вајт изјављује: „Библија је била њихов ауторитет, и њеним учењем оцењивали су све науке и све захтеве. Вера у Бога и у Његову Реч одржавала је ове свете људе док су на ломачама жртвовали своје животе.“ – *Велика борба*, стр. 249 (оригинал).

Реформација је запалила бакљу истине која још увек гори. Те-мељна вера реформатора у Свето писмо и њихова чврста увереност у спасење вером, утрли су пут појави адвентног покрета, који су по-вели Вилијам Милер и мноштво других људи широм света.

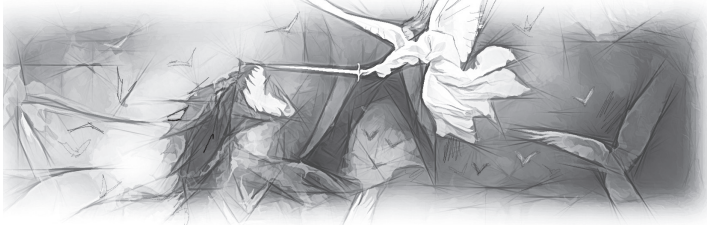
Цркву адвентиста седмог дана подигао је Бог, да би наставила да зида на темељима које су поставили реформатори, како би обнови-ла библијске истине које су вековима биле изгубљене из вида. Од основне важности за њену мисију је објављивање порука три анђела из текста Откривење 14,6-12, што је Божја коначна опомена свету којем ће ускоро доћи крај.

Та објава буди гнев сотоне, кога апостол Јован описује као змију: „И разгњеви се змија на жену, и отиде да се побије са осталијем сје-меном њезинијем, које држи заповијести Божије и има свједочан-ство Исуса Христа“ (Откривење 12,17). Проучаваћемо и завршне догађаје у великој борби, укључујући тријумф Божје љубави над свим поглаварствима и силама таме, што претходи стварању новог неба и нове земље.

Мада је Библија основ поуке за ово тромесечје, користићемо и књигу *Велика борба*, од Елен Г. Вајт, као тематски оквир за проуча-вање ове огромне теме. Поглавља на којима се свака поука заснива наводе се на почетку, како би се олакшала њена употреба као додат-ног штива за даље проучавање и размену мишљења, и да бисмо сви могли још потпуније „познати претежнију од разума љубав Христо-ву“ (Ефесцима 3,19).

Родом из Конектиката у Сједињеним Државама, Марк Финли, светски познати еванђелиста, био је потпредседник Генералне кон-ференције од 2005. до 2010. године. После пензионисања, постао је помоћник председника Генералне конференције. Пастор Финли и ње-гова супруга, Ернестина, имају троје деце и петоро унучади.

РАТ У ПОЗАДИНИ СВИХ РАТОВА

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 12,7-9; Језекиљ 28,12-15; Исаија 14,12-14; 1. Мојсијева 3,15, Јован 17,24-26.

Текст за памћење: „И поста рат на небу. Михаило и анђели његови ударише на аждаху, и би се аждаха и анђели њезини. И не надвладаше, и више им се не нађе мјеста на небу“ (Откривење 12,7.8).

Ако је Бог тако добар, зашто је овај свет тако лош? Како Бог љубави може да допусти постојање толиког зла? Зашто се лоше ствари дешавају добрим људима? У поуци за ову седмицу истражићемо вековни сукоб између добра и зла. Почевши од Луциферове побуне на небу, истражићемо порекло зла и Божје огромно стрпљење у поступању са тим проблемом.

Наш Бог је Бог невероватне љубави. Сама Његова природа је љубав (1. Јованова 4,7.8). Сви Његови поступци су покренути љубављу (Јеремија 31,3). Љубав се никад не може задобити силом, принудом или законским прописима. Елен Г. Вајт то лепо изражава кад пише: „Само љубав може да пробуди љубав.“ – *Чезња векова*, стр. 22 (оригинал). Оспорити моћ избора значи уништити способност да се воли, а уништити способност за љубав значи искоренити сваку могућност да будемо истински срећни. Бог својом љубављу осваја нашу оданост. Он управља великом борбом између добра и зла на такав начин да се грех више никада не појави у свемиру. Божја намера је да пред целим свемиром покаже да је Он увек деловао у најбољем интересу својих створења. Посматрање света кроз сочива Божје љубави, у светлу велике борбе између добра и зла, пружа сигурност свакоме од нас да ће оно што је право победити неправду, и то заувек.

***Проучите поуку за ову седмицу, засновану на 29. и 30. поглављу књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 6. април.**

РАТ НА НЕБУ

Прочитајте Откривење 12,7-9. Шта нам тај текст открива о слободи која постоји на небу и о пореклу зла? Када се Луцифер побунио, на које начине је Бог могао да одреагује?

Ти стихови описују космички сукоб између добра и зла. Сотона и његови анђели заратили су против Христа и на крају су били збачени са неба. Делује крајње необично да је рат могао да избије на тако савршеном месту као што је небо. Зашто се то догодило? Да ли је Бог пун љубави створио демонског анђела који је покренуо тај рат? Да ли је тај анђеол имао неки кобан недостатак који га је навео на побуну? Библија јасно објашњава порекло зла. Она повлачи завесу у страну кад је реч о сукобу између добра и зла.

Упоредите следеће текстове: Језекиљ 28,12-15 и Исаија 14,12-14. Шта се збивало у уму тог анђеолског бића по имену Луцифер, што га је навело на побуну?

Бог није створио ђавола. Он је створио биће блиставог сјаја по имену Луцифер. То анђеолско биће створено је као савршено. А саставни део његовог савршенства била је слобода избора – темељно начело Божје владавине, која се спроводи уз помоћ љубави а не принуде. Грех је потекао од Луцифера на самом небу. Нема логичног објашњења зашто је тај савршени анђеол допустио да се понос и љубомора укорење у његовом срцу и да прерасту у побуну против Створитеља.

Луцифер, створено биће, пожелео је за себе обожавање које припада само Створитељу. Он је покушао да узурпира Божји престо доводећи у питање Божји ауторитет. Његова побуна довела је до отвореног рата на небу.

Мада је дуго трпео Луцифера, Бог није могао да му допусти да исквари цело небо својом побуном. „Небески савети преклињали су Луцифера. Божји Син му је представио Створитељево величину, доброту, и праведност, и свету, непроменљиву природу Његовог закона. Бог је лично успоставио небески ред, и одступајући од њега, Луцифер ће осрамотити свога Створитеља, а себи донети пропаст. Међутим, опомене изречене у бескрајној љубави и милости само су још више побудиле дух противљења у њему.“ – Елен Г. Вајт, Велика борба, стр. 494, 495 (оригинал).

Које поуке о Божјем карактеру можете извући из Његовог поступка према злу?

ЛУЦИФЕР ОБМАЊУЈЕ – ХРИСТОС ПОБЕЂУЈЕ

Нема никаквог логичног објашњења зашто је Луцифер, тај савшени анђеол, допустио да се охолост и љубомора укорене у његовом срцу и да прерасту у побуну против Створитеља. Сотонина охолост је сазрела до отворене побуне. Он је оптужио Бога да је неправичан и непоштен. И заразио је анђеле својим сумњама и оптужбама.

Прочитајте Откривење 12,4. Шта нам тај стих открива о сотониној способности обмањивања? Колико анђела је насело на његове лажи о Богу?

Када је избио рат на небу, анђели су морали да одлуче – да ли ће следити Исуса или Луцифера? Каква је била природа тог рата на небу? Да ли је то био физички рат или рат идеја – или обоје? Не знамо те појединости, али је сукоб био физички у довољној мери да су сотона и његови анђели коначно били „збачени“ и „више им се не нађе мјеста на небу“ (Откривење 12,8.9). Тај рат је очигледно укључивао и неку врсту физичког обрачуна.

Једно је извесно у вези са ратом на небу. Сваки анђеол је морао да се определи за или против Христа. Кога ће да следи? Чији глас ће да слуша? Одани анђели су изабрали да остану послушни Христовим заповестима прожетим љубављу, док је једна трећина анђела послушала глас Луцифера, супротставила се Богу и изгубила небо. И ми смо такође, у овом критичном тренутку овоземаљске историје, позвани да донесемо одлуку за или против Христа. И ми такође треба да се изјаснимо на чијој смо страни – Христовој или сотониној.

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 2,15-17; 2. Мојсијева 32,26; Исус Навин 24,15; 1. О царевима 18,20.21 и Откривење 22,17. О којим нас темељним начелима у вези са великом борбом ти стихови уче?

Када је створио нас људе, Бог је дубоко у наш ум усадио способност да мислимо, расуђујемо и бирамо. Суштина наше људскости је наша способност да доносимо моралне одлуке. Ми нисмо пуки роботи. Створени смо по Божјем облику, различити од животињског света по својој способности да доносимо моралне одлуке и да живимо у складу са вечним духовним начелима. Од тренутка Луциферове побуне на небу, Бог је позивао свој народ да одговори на Његову љубав и да буде послушан Његовим заповестима, доносећи одлуку да Му служи.

Које поуке можемо извући из те битке на небу, а које се односе на наше личне битке са злом? Ако је сотона успео да превари праведна, света небеска бића, шта нам то говори у вези са његовим злокобним покушајима да обмане нас?

ПЛАНЕТА ЗЕМЉА БИВА УКЉУЧЕНА

Када је стварао земљу, Бог ју је створио савршеном. Библија каже да „погледа Бог све што је створио, и гле, добро бјеше веома“ (1. Мојсијева 1,31). Нигде није било никаквог трага греха или зла. Али Бог је Адаму и Еви дао исту слободу избора какву је дао и Луциферу. Он није желео роботе на земљи баш као што их није желео ни на небу.

Потрудио се, заправо, да им ту слободу и разјасни. Посадио је дрво у Врту и назвао га „дрво познања добра и зла“. Говорио им је о томе с посебном пажњом, јер је хтео да буде сигуран да су они свесни да имају избор.

Међутим, сотона је дошао до тог дрвета када се Ева ту нашла и рекао јој: „Нећете ви умријети; него зна Бог да ће вам се у онај дан кад окусите с њега отворити очи, па ћете постати као богови и знати што је добро што ли зло“ (1. Мојсијева 3,4.5). Ако будете јели са тог дрвета, ући ћете у нову сферу постојања. Доживећете нешто узбудљиво. Осетићете усхићење какво раније нисте познавали. Ево, Бог крије нешто од вас. Зато узми тај забрањени плод и поједи га.

Када је Ева донела ту одлуку, а после ње и Адам, они су отворили једна врата за која је Бог желео да буду заувек затворена. Била су то отворена врата за грех, патњу, страдање, болест и смрт.

Упоредите текст 1. Мојсијева 3,1-3 са Римљанима 3,23 и Римљанима 5,12. Шта је заједничко тим текстовима? Опишите крајње последице греха које муче читав људски род.

У самој својој сржи, грех је побуна против Бога. Он доводи до одвајања од Бога. А будући да је Бог извор живота, одвајање од Њега води у смрт. То води такође и у забринутост, страховање, патњу и болест. Патња на нашем свету је, у крајњој линији, последица живљења на планети опустошеној грехом. То свакако не значи да сваки пут када страдамо или се разболимо, до тога долази зато што смо у нечему згрешили. То само значи да је свако од нас погођен чињеницом да живимо на планети погођеној грехом.

Прочитајте следеће текстове: 1. Мојсијева 3,15; 3. Мојсијева 5,5.6 и Јован 1,29. Које је обећање Бог дао Адаму и Еви у Врту након што су згрешили, а које им је пружио наду кад су их обузели кривица и очајање? Коју службу је Он покренуо у Едему, што им је вековима унапред усмерило пажњу ка решењу за проблем греха?

ЉУБАВ ПРОНАЛАЗИ ПУТ

Адам и Ева су згрешили, и Бог им је рекао да морају да напусте свој дом у врту. Од тада па надаље, напоран рад и патња биће њихова судбина. А да ли ће морати да пате и коначно умру без икакве наде? Да ли је смрт крај свега?

Управо у том тренутку Бог им је дао обећање записано у тексту 1. Мојсијева 3,15. Гледајући директно у сотону, змију, рекао је: „Мећем непријатељство између тебе и жене и између сјемена твојега и сјемена њезина; оно ће ти на главу стајати а ти ћеш га у пету уједати.“ Можда они у том тренутку нису у потпуности разумели шта је то значило, али било им је јасно да имају чему да се надају. На неки начин, преко „жениног семена“, њихово избављење ће доћи.

„Женино семе“ је, наравно, Исус Христос (Галатима 3,16). На крсту, сотона Га је ујео за пету. Али Исусова победа нам гарантује да ће једног дана глава змије бити смрскана, и да ће се врата патње и смрти, која су Адам и Ева отворили, једног дана затворити.

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 2,9; Галатима 3,13 и 2. Коринћанима 5,21. Шта нам ти стихови говоре о бескрајним размерама Христове жртве на крсту?

Јесте ли се икад питали да ли вас Бог заиста воли? Погледајте на крст. Погледајте на трнов венац који су Му ставили, и на клинове на Његовим шакама и стопалима. Сваком капи крви коју је Исус пролио на Голготи, Бог вам говори: *Волим вас. Не желим да будем на небу без вас. Да, згрешили сте. Продали сте се непријатељу. Истина је да сте, сами по себи, недостојни вечног живота. Али ја сам платио откуп да бих вас задобио натраг.* Ако погледате на крст, никад више нећете морати да се питате да ли сте вољени.

Библија говори о Исусу који је дошао на овај свет и доживео бол, разочарање и патњу, који су заједничко искуство целог људског рода. Она открива Христа који се суочио са истим искушењима с којима се ми суочавамо, Христа који је и својим животом и својом смрћу на крсту тријумфовао над поглаварствима и силама пакла – и све то за свакога од нас појединачно.

Размислите о томе – Исус, Онај који је створио свемир (видети Јован 1,3), сишао је са неба и не само да је дошао на овај пали свет, већ је и пострадао на начин на који нико од нас никад неће (видети Исаија 53,1-5). А учинио је то зато што нас воли – свакога од нас. Каквог ли моћног разлога за наду!

Како је Христос одговорио на сотонине оптужбе на крсту? Шта је Његовом смрћу постигнуто у светлу велике борбе између добра и зла?

НАШ ПРВОСВЕШТЕНИК

Оно што је Исус учинио за нас на крсту, оспособљава Га и да посредује за нас на небу. Наш васкрсли Господ је наш велики Првосвештеник, који нам обезбеђује све што је потребно да бисмо били спасени и да бисмо заувек живели у Божјем царству.

Прочитајте Јеврејима 4,15.16 и Јеврејима 7,25. На који начин нам ти стихови пружају сигурност у свету искушења, патње, болести и смрти?

Текст каже да је Он „у свачему испушан као и ми, осим гријења“ (Јеврејима 4,15). И додаје: „Приступимо дакле слободно“ – што значи с поуздањем – „к пријестолу благодати да примимо милост и нађемо благодат за вријеме кад нам затреба помоћ“ (Јеврејима 4,16).

Да то кажемо сасвим једноставно, Исус нас представља пред свемиром као оне који су обучени у Његову праведност, спасени Његовом смрћу и испушени Његовом крвљу. Све што је требало ми да будемо, Он је био. У Христу нема никакве осуде за грехе из наше прошлости. У Христу је наша кривица избрисана, и захваљујући Његовом моћном посредовању, стисак греха над нашим животом је прекинут. Ланци који нас везују су олабављени, и ми смо слободни.

Прочитајте текст Јован 17,24-26. За чим Христос највише чезне док траје велика борба између добра и зла?

„Када је велика Жртва била принесена, Христос се узнео у висине, одбијајући обожавање анђела, све док није упутио захтев: 'Хоћу да и они које си Ми дао буду са Мном где сам Ја; да виде славу Моју коју си Ми дао, јер си имао љубав к Мени пре постања света' (Јован 17,24). А онда, пун неизрециве љубави и силе, одјекнуо је одговор с Очевог престола: 'Да Му се поклоне сви анђели Божји!' (Јеврејима 1,6). Никаква мрља није остала на Исусу. Његово понижење је престало, Његова жртва је довршена, и Њему је било даровано име које је изнад сваког другог имена.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 501, 502 (оригинал). Исус више од ичега жели да ми будемо с Њим на небу. Чежња Његовог срца, разлог Његове смрти и посредовања је наше спасење. Имате ли ви неку посебну потребу у свом животу? Кажите то Исусу. Тамо где постоји жалост, Он доноси утеху. Где постоји страх, Он доноси мир. Где постоји кривица, Он доноси опроштење. Где постоји слабост, Он доноси снагу.

Шта мислите, зашто је Христос жртвовао себе за нас? Шта нас чини толико вредним за Њега?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Изагнавши сотону са Неба, Бог је прогласио своју праведност и сачувао част свога престола. Међутим, када је човек згрешио попустивши преварама отпалог духа, Бог је доказао своју љубав дајући свога јединороднога Сина да умре за грешни род. У служби помирења показан је Божји карактер. Моћни доказ пружен на крсту показао је целом свемиру да се грешно понашање за које се Луцифер одлучио ни на који начин не може приписати Божјој владавини.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 500, 501 (оригинал).

„Крст на Голготи, који представља доказ да је Закон непроменљив, објављује целом свемиру да је плата за грех смрт. Спаситељев последњи узвик: 'Свршено је', одјекнуо је као посмртно звоно сотони. Велики сукоб, који је тако дуго вођен, тада је био одлучен, и постало је сигурно и коначно уклањање греха. Божји Син је прошао кроз врата гроба, да 'смрћу сатре онога који има државу смрти, то јест ђавола' (Јеврејима 2,14).“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 503 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Ако је Бог знао да ће се Луцифер побунити, зашто му је уопште дао моћ избора? Или, када се Луцифер побунио, зашто га једноставно није одмах уништио? Како би светови који нису пали реаговали да је Бог одмах збрисао Луцифера? Зашто је заинтересованост свемира за план спасења (1. Петрова 1,12; Откривење 5,13; Откривење 16,7) толико важна за разумевање велике борбе?
2. Којих разлога за Христову смрт на крсту можете да се сетите? Да ли је то било само зато да би се открио Божји карактер? Да ли је то било да би се платила откупнина за грех? Ако јесте, коме је плаћен тај откуп? Изнесите своја размишљања и наведите библијске разлоге за њих.
3. Када користимо израз „велика борба“, на шта мислимо? Разговарајте о различитим аспектима велике борбе и о томе како се поука за ову седмицу може применити на ваш лични живот.
4. Шта нам библијски текстови говоре о реалности велике борбе? (Видети, на пример, Јов 1; 2; Ефесцима 6,12.)
5. У ком смислу је схватање адвентиста седмог дана јединствено у поређењу са осталим хришћанским деноминацијама? Шта је то у вези са темом о великој борби по чему се адвентисти издвајају?

ОСНОВНО ПИТАЊЕ ГЛАСИ: ЉУБАВ ИЛИ СЕБИЧНОСТ?

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 19,41-44; Матеј 23,37.38; Јеврејима 11,35-38; Откривење 2,10; Дела 2,44-47; Јован 13,35.

Текст за памћење: „Не бој се, јер сам ја с тобом; не плаши се, јер сам ја Бог твој; укријепићу те и помоћи ћу ти, и подупријећу те десницом правде своје“ (Исаија 41,10).

Замислите да сте пастир који чува своје козе на обронцима Маслинске горе са погледом на град Јерусалим. Чујете неке гласове и истог тренутка препознајете Исусов глас. Запањени сте оним што Он каже. И Његовим ученицима је тешко да то схвате. Док залазеће сунце обасјава храм са златним куполама и огледа се у снежној белини његових величанствених мермерних зидова, Исус без трунке сумње изјављује:

„Заиста вам кажем: неће остати овдје ни камен на камену који се неће разметнути“ (Матеј 24,2). Ученици су збуњени, а и ви такође. Шта Исус уопште мисли под тим речима? На који начин се оне одnose на крај света, о ком су се Исусови ученици распитивали?

Занесено слушате како Исус мајсторски спаја догађаје који ће довести до уништења Јерусалима са онима који ће се одиграти непосредно пре Његовог повратка. У разарању Јерусалима откривамо наговештај сотонине стратегије за обмањивање и уништење Божјег народа на крају времена. Исусове смернице у тексту Матеј 24 јасно скицирају догађаје последњих дана у контексту пада Јерусалима.

Проучићемо сотонину двоструку стратегију како да превази и уништи Божји народ. Оно што не успева да постигне путем прогонства, зли се нада да ће постићи путем компромиса. Међутим, Бог никад не бива затечен и изненађен, тако да чак и у најтежим временима Он успева да сачува свој народ.

***Проучите поуку за ову седмицу, засновану на 1. и 2. поглављу књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 13. април.**

СПАСИТЕЉ СЛОМЉЕНОГ СРЦА

Док је седео на Маслинској гори са погледом на град Јерусалим, Исусово срце је било сломљено. Јованово еванђеље каже: „К својима дође, и своји га не примише“ (Јован 1,11). Исус је учнио све што је могао да би спасао свој народ од предстојећег уништења њиховог вољеног града.

Исусова љубав према Његовом народу потицала је из срца бескрајне љубави. Он их је увек изнова с љубављу опомињао да се појају и да прихвате Његов милостиви позив.

Прочитајте следеће текстове: Лука 19,41-44; Матеј 23,37.38 и Јован 5,40. Шта вам ти стихови говоре о Исусовом ставу према Његовом народу и о њиховом одговору на Његов љубазни позив благодати и милости? Какво откривење Божјег карактера ту видите?

Тешко је такав догађај као што је било уништење Јерусалима разумети у светлу Божјег карактера љубави. Историја открива да је десетине хиљада људи умрло када је римски генерал Тит повео своју војску на тај град. Јерусалим је био опустошен. Мушкарци, жене и деца страдали су у том покољу. Где је био Бог када је Његов народ толико патио? Иако је одговор јасан, није га лако у потпуности разумети. Његово срце је било сломљено. Његове очи су биле пуне суза. Вековима је пружао руке ка свом народу. Али они су због своје побуне против Његове добротe изгубили право на божанску заштиту. Бог не интервенише увек да би ограничио последице одлука свог народа. Он допушта да се испоље природне последице побуне. Бог није изазвао покољ невиних деце приликом разорења Јерусалима. Та трагична смрт невиних била је сотонино, а не Божје дело.

Сотона ужива у рату, јер он буди најгоре страсти људског срца. Његова намера је вековима била да вара и уништава, а да за своја зла дела оптужи Бога.

Прочитајте текст Матеј 24,15-20. Које упутство је Исус дао свом народу да би га спасао од предстојећег уништења Јерусалима?

Добро је имати на уму да је огромна већина хришћана који су живели у Јерусалиму 70. године нове ере била јеврејског порекла. Бог пун љубави желео је да сачува што је могуће више припадника свог народа. Зато им је дао упутство да побегну из града када се римска војска приближи.

Размислите о следећој тврдњи: ми не судимо о Божјем карактеру на основу онога што се догађа око нас, већ на сва дешавања гледамо кроз призму Његовог карактера љубави, какав је откривен у Библији. Зашто је то тако добар савет?

ХРИШЋАНИ САЧУВАНИ БОЖЈИМ ПРОВИЂЕЊЕМ

Божја милост, благодат, провиђење и предзнање јасно су откривени у догађајима који су довели до разорења Јерусалима. Цестије Гал и римска војска опколили су град. У једном неочекиваном по-тезу, кад је изгледало да њихов напад само што није уследио, они су се повукли. Јеврејска војска их је гонила и однела велику победу.

Док су Римљани бежали, а Јевреји их прогонили, хришћани из Јерусалима су се склонили у град Пелу у Переји, на другој обали реке Јордан. „Обећани знак био је показан хришћанима који су га чекали, и тако се пружила прилика свима који су били спремни да послушају Спаситељево опомену. Догађаји су се тако одвијали да ни Јевреји ни Римљани нису могли да спрече одлазак хришћана.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 30 (оригинал).

Прочитајте стихове Псалми 46,1 и Исаија 41,10. Шта нам ти стихови говоре о Божјем старању деловањем Његовог про-виђења?

Бог је суверен и управља догађајима на земљи на такав начин да се Његови божански циљеви на крају ипак остваре. Мада Он понекад мења своје првобитне планове зависно од наших одлука, Његов коначни план за ову планету биће остварен. Биће и тренутака када ће Божји народ доживљавати тешкоће, прогонство, затварање, па и саму смрт због Христа. Али чак и у најизазовнијим тренуцима, усред најжешћих напада сотоне, Бог подупире и чува своју цркву.

Прочитајте текстове Јеврејима 11,35-38 и Откривење 2,10. Коју реалност нам ти текстови откривају у вези са нашом битком против сила зла? Како се ти текстови могу ускладити са идејом о Божјој заштити из претходног питања? Да ли постоји контрадикторност између идеје о Божјој заштити и тога што Он допушта да се неки од нас суоче са болним патњама, па чак и са мученичком смрћу због Христовог дела?

„Сви сотонини напори да насиљем уништи Христову Цркву, остали су узалудни. Велика борба у којој су Исусови ученици положили своје животе, није престала када су ови верни заставници пали на свом месту. Својим поразом постали су победници. Божје слуге биле су побијене, али Његово дело постојано је ишло напред.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 41 (оригинал).

Шта би требало да нам значи то што су библијски писци, који су свакако познавали бол и патњу, ипак могли увек изнова да пишу о реалности Божје љубави? Како можемо и сами да иску-симо ту исту љубав?

ВЕРНИ УСРЕД ПРОГОНСТВА

Током раних векова хришћанства, Црква је брзо расла упркос за-
тварању, мучењу и прогонству. Одани верници, потпуно посвећени
Христу, испуњени Светим Духом, објављивали су Његову Реч са си-
лом. Животи су бивали промењени и десетине хиљада људи је било
преобраћено.

**Прочитајте Дела 2,41; Дела 4,4.31; Дела 5,42 и Дела 8,1-8. Чему
нас то учи о изазовима с којима се суочавала новозаветна црк-
ва, а и о томе зашто је она тако брзо расла?**

Ученици су се суочавали са претњама (Дела 4,17), заточеништвом
(Дела 5,17.18), прогонством (Дела 8,1) и самом смрћу (Дела 7,59; Дела 12,2),
а ипак су, у сили Светог Духа, храбро објављивали васкрслог Христа, и
цркве су се умножавале широм Јудеје, Галилеје и Самарије (Дела 9,31).

Бастиони пакла су били уздрмани. Сотонски окупи су се кида-
ли. Паганско сујеверје се рушило пред силом васкрслог Христа.
Еванђеље је тријумфовало и поред изузетно неповољних околности.
Ученици се више нису престашено скривали у горњој соби. Њихов
страх је ишчезао попут избледеле сенке.

Уместо тога, вера је испунила срца ученика. Један поглед на њи-
ховог васкрслог Господа потпуно их је променио. Исус им је дао
нови разлог за живот. Наш Господ им није упутио само Велики на-
лог (Марко 16,15), већ и велико обећање: „Него ћете примити силу
кад сиће Дух свети на вас; и бићете ми свјedoци и у Јерусалиму и по
свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље“ (Дела 1,8).

Еванђеље је продрло и до најудаљенијих кутака земље (Колоша-
нима 1,23), иако је последњи од ученика, Јован, преминуо крајем
првог века. Други су преузели бакљу истине и објављивали живог
Христа. Плиније Млађи, управитељ римске провинције Битиније на
северној обали данашње Турске, писао је императору Трајану око
110. године нове ере. Плинијева изјава је значајна, јер је настала
приближно осамдесет година после распећа. Он је описао званична
суђења која је спроводио с циљем да нађе и погуби хришћане. Пли-
није, дакле, наводи: „...Јер су многе особе свих узраста, класа и оба
пола у опасности да буду оптужене, и то ће се наставити. Ово сује-
верје (хришћанство) се, попут заразе, проширило не само по градо-
вима, већ и по селима и засеоцима.“ – Henry Bettenson, *Documents
of the Christian Church* (New York: Oxford University Press, 2011), p. 4.

Али упркос најжешћим ђавољим нападима, хришћанска црква
је брзо расла.

**Шта можемо да научимо од ране цркве, што би могло да помог-
не нама, цркви последњег времена?**

БРИГА ЗА ЗАЈЕДНИЦУ

Рана црква није расла само зато што су њени чланови проповедали еванђеље, већ и зато што су живели по еванђељу. Верници су служили по угледу на Христа, који „прохођаше по свој Галилеји... учећи по зборницама њиховијем, и проповиједајући јеванђеље о царству, и исцјељујући сваку болест и сваку немоћ по људима“ (Матеј 4,23). Исусу је било стало, дубоко стало до људи, а исто тако и новозаветној цркви. Управо је та несебична љубав и посвећеност задовољењу људских потреба, удружена са објављивањем добре вести еванђеља у сили Светог Духа, било то што је извршило тако снажан утицај на свет у раним вековима хришћанске цркве.

Прочитајте следеће текстове: Дела 2,44-47; Дела 3,6-9 и Дела 6,1-7. Мада су околности биле различите, којим начелима изворног хришћанства можемо да се поучимо на основу тих текстова?

Ти новозаветни верници угледали су се на Христа кога, као што Петар каже, „помаза Бог Духом светијем и силом, који прође чинећи добро и исцјељујући све које ђаво бјеше надвладао; јер Бог бијаше с њим“ (Дела 10,38). Христова црква је била Његово тело на земљи, и она је, такође, у тим раним вековима показивала пожртвовану љубав и бригу према палом, напаћеном људском роду. Ти верници су били живи пример Христове самилости.

У тој великој борби која бесни у свемиру, ђаво жели да нагрди Божји лик у људима. Али сврха еванђеља је да обнови Божје обличје у човечанству. Та обнова обухвата физичко, ментално, емотивно и духовно исцељење.

У стиху Јован 10,10 Исус открива свој план за свакога од нас појединачно: „Лупеж не долази ни за што друго него да украде и убије и погуби; ја дођох да имају живот и изобиле.“ Он чезне за тим да ми будемо физички здрави, ментално будни, емотивно стабилни и духовно цели.

То је посебно важно у светлу Његовог обећаног повратка. Овај свет се суочава са огромном кризом. Исусова лична предвиђања, записана у поглављима Матеј 24 и Лука 21, најављују катастрофичне услове на земљи пре Његовог повратка. Када нас Христос дотакне својом исцјељујућом благодаћу, и ми почињемо да чезнемо да дотакнемо друге Христовим додиром, да би и они били исцељени. Исус нас шаље да изађемо у овај напаћени свет као Његови амбасадори, да бисмо дотакли друге Његовом љубављу. Новозаветно хришћанство одликовало се хришћанском љубављу једних према другима, као и према друштвеној заједници.

Разговарајте о следећем: Коју улогу црква има у томе да, у сарадњи са Христом, докаже да су сотонине оптужбе лажне?

НАСЛЕЂЕ ЉУБАВИ

Прочитајте текстове Јован 13,35 и 1. Јованова 4,21. Шта нам ти текстови откривају у светлу сотониног противљења Божјој владавини у оквиру велике борбе? Шта нам они говоре о суштини истинског хришћанства?

Љубав је била норма понашања унутар хришћанских заједница у првих неколико векова. Тертулијан је тврдио: „Углавном су дела тако племените љубави то по чему нас многи препознају. *Видите*, кажу, *како се они узајамно воле*.“ (Видети: *Tertullian's Apology* 39 у преводу S. Thelwall, <https://www.logoslibrary.org/tertullian/apology/39.html>.)

Једно од највећих откривења Божје љубави дошло је до изражаја када су избиле две разорне пандемије, 160. и 265. године нове ере. Хришћани су тада иступили и служили болеснима и умирућима. Те болести су убиле десетине хиљада људи и оставиле читава села и градове са једва понеким становником. Али несребична, пожртвована, брижна, свесрдна служба хришћана оставила је велики утисак на становништво. Постепено су хиљаде, затим стотине хиљада, а онда и милиони људи у Римском царству поверовали у Исуса током те две пандемије. Љубав, пријатељска брига и организована, несребична пажња према болеснима и умирућима изазивали су дивљење према тим верницима и Христу кога су они представљали.

Књига Успон хришћанства Роднија Штарка је модеран историјски наратив који те догађаје приказује у једном новом и јаснијем светлу. У њој он описује како је током друге епидемије (260. г.н.е) цела хришћанска заједница, која је великим делом још увек била јудео-хришћанска, постала права армија неговатеља, обезбеђујући основне потребе за опстанак друштва. „На врхунцу друге епидемије, око 260 г.н.е, у једном ускршњем писму, Дионисије је упутио опширну похвалу херојским неговатељским напорима локалних хришћана, од којих су многи изгубили живот бринући о другима.

’Већина наше браће хришћана показала је безграничну љубав и оданост, не штедећи себе и мислећи само на друге. Не обазирјући се на опасност, они су преузимали бригу о болеснима, старајући се о свакој њиховој потреби и служећи им у Христу. Често су заједно с њима напуштали овај живот, спокојни и срећни, пошто су многи и сами били заражени том болешћу. Излагали су себе болести својих ближњих и радосно преузимали њихове патње.“ – Rodney Stark, *The Rise of Christianity* (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1996), p. 82.

Која очигледна порука се ту налази за нас? Како можемо научити да умремо себи, да бисмо и сами испољили исти такав несребичан дух? То није лако, зар не?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Сви сотонини напори да насиљем уништи Христову Цркву, остали су узалудни. Велика борба у којој су Исусови ученици положили своје животе, није престала када су ови верни заставници пали на свом месту. Својим поразом постали су победници. Божје слуге биле су побијене, али је Његово дело постојано ишло напред. Јеванђеље је наставило да се шири и повећава број својих присталица. Продирало је и у подручја која су била неприступачна чак и римским орловима. Неки хришћанин, расправљајући се са многобожачким управитељима, који су подупирали прогонство, овако им се обратио: ’Ви нас можете убијати, мучити, осуђивати... ваша неправда доказ је наше невиности... Ваша окрутност... ништа не користи.’ Она је представљала само још снажнији позив да и други прихвате њихова уверења. ’Што нас више косите, то се наш број све више умножава; крв хришћана слична је семену.’ – Tertullian, *Apology*, paragraph 50.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 41, 42 (оригинал).

„Тајанствено Провиђење које дозвољава да праведници трпе прогонство вођено руком безаконика било је узрок велике недоумице многих који су слаби у вери. Неки су спремни да одбаце своје поверење у Бога зато што дозвољава да зли људи напредују, док најбољи и најнепорочнији морају да трпе невоље и муке које им наноси њихова окрутна сила. Како, питају се они, може Неко тако праведан и милостив, који располаже тако неизмерном моћи, да трпи такву неправду и насиље? Ово је питање с којим ми немамо никаквог посла! Бог нам је дао довољно доказа о својој љубави и ми не смемо сумњати у Његову доброту зато што нисмо у стању да схватимо деловање Његовог Провиђења.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 47 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Чему прогонство служи? Која вредност из њега произлази? Шта мислите, зашто Бог допушта да Његов народ понекад пати?
2. Ако би вам пријатељ поставио следеће питање, како бисте му одговорили: „Где је Бог када ја патим? Ако ме Он воли, зашто пролазим кроз такве тешкоће?“
3. Како ваша локална црква може да постане брижна заједница која ће извршити утицај на свет? Разговарајте о томе како се поука за ову седмицу може применити на практичан начин.

СВЕТЛОСТ СИЈА У ТАМИ

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 8,44; Приче 23,23; Дела 20,27-32; 2. Солуњанима 2,7-12; Псалми 119,105.116.130.133.160; Приче 16,25; 2. Коринћанима 4,3-6

Текст за памћење: „А Исус им рече: још је мало времена видјело с вама; ходите док видјело имате да вас тама не обузме; јер ко ходи по таме не зна куда иде“ (Јован 12,35).

У последњој библијској књизи, Откривењу, ђаво је приказан као змај (аждаја) и змија (Откривење 12,9). Он је змај зато што жели да уништи Божји народ, а змија зато што користи све своје лукаве лажи да би га преварио. У годинама након Христове смрти, хиљаде људи било је мучено, бацано пред лавове и спаљивано на ломачама од стране царског Рима, због одбијања да обожавају њихова „божанства“. Али, чак и суочени са тако окрутним казнама, многи су ипак остали верни, еванђеље је наставило да се шири и црква је расла.

Као последица тога, сотона је променио своју стратегију. Мноштво пагана се крштавало без темељног упознавања са библијском истином. Заблуде су преплавиле цркву када су вође почеле да спајају истине Светог писма са популарним обичајима. Четврти и пети век били су доба компромиса, када су црквени прелати помешали паганске обичаје са хришћанским учењима.

Ипак, и у најтежим животним тренуцима, Бог је непрестано био са својим народом. Они су нашли Исуса, „Пут, Истину и Живот“ и, уз помоћ силе Светог Духа, стајали су чврсто, чак и када су били суочени са огромним притиском да одустану од својих уверења и савести. Остали су верни Божјој вољи, откривеној у Светом писму, и непоколебљиво заступали истине из Његове Речи, било отворено или прикривено, без обзира на притиске којима су били изложени.

***Проучите поуку за ову седмицу која се заснива на 3. поглављу књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 20. април.**

КОМПРОМИС – СОТОНИНА ВЕШТА СТРАТЕГИЈА

Упоредите стих Јован 14,6 са стихом Јован 8,44. Каква се супротност између Исусовог и сотониног карактера уочава у та два стиха?

Оно што Исус говори је истина јер је Он извор истине. Истина производи из срца свемудрог, свезнајућег Бога пуног љубави. Он је темељ стварности и целокупне истине.

Насупрот томе, сотона је лажов и отац лажи. Он је спреман да се послужи лажима, обманама, дезинформацијама и извртањем истине како би завео Божји народ на странпутицу. Он је преварио Еву у Едему управо извртањем истине, изазивањем сумње и отвореним негирањем онога што је Бог рекао. Сотонина изјава: „Нећете ви умријети“, у контексту једења плода, била је очигледна противречност ономе што је Бог рекао. Сотона је вековима користио исту стратегију. Он подрива поверење у Божју Реч, противречи Божјој откривеној вољи, изврће Свето писмо и повремено погрешно цитира Библију, ако је то у његовом интересу.

Прочитајте следеће текстове: Приче 23,23, Јован 17,17 и Јован 8,32. Које сличности видите у тим библијским одломцима у вези са истином из Божје Речи? Која је њихова главна порука?

„Сотона добро зна да ће Свето писмо оспособити људе да препознају његове преваре и да се одупру његовој сили. Чак је и Спаситељ света управо Речју одбио његове нападе. Христос је на сваки напад, подизао штит вечне истине, и говорио: 'Писано је!' Сваком противниковом предлогу супротстављао је мудрост и силу Речи. Да би задржао своју моћ над људима, да би учврстио ауторитет папског узурпатора, сотона је морао да их спречи да упознају Писма. Библија би уздизала Бога, а смртне људе ставила на њихово право место; и зато су њене свете истине морале да остану сакривене и потиснуте. Римска црква прихватила је ову логику. Ширење Библије било је стотинама година забрањивано. Народу није било дозвољено да је чита нити да је има у својој кући, а непринципијелни свештеници и високи достојанственици су њена учења тумачили тако да подржавају њихове захтеве. На крају, папа је био скоро свеопште признат као Божји намесник на Земљи, коме припада ауторитет над Црквом и државом.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 51 (оригинал).

Разговарајте о начинима на које сотона данас покушава да изобличи или погрешно протумачи Божју Реч.

ТЕШКИ ВУЦИ

Прочитајте Дела 20,27-32. Која је конкретна упозорења апостол Павле дао црквеним вођама из Ефеса у погледу долазећег отпадништва?

Циљ Павлових савета био је да припреми цркву за оно што долази. У тим одломцима он описује два главна разлога за забринутост.

Први су „тешки вуци који неће штедјети стада“ (Дела 20,29). Другим речима, верници ће се суочити са жестокиим прогонством, и то унутар цркве. То пророчанство се испунило у првом и другом веку. Хришћани који су одбијали да обожавају императора тако што би се поклонили пред боговима Рима, били су мучени, затварани и спаљивани на ломачама.

Други разлог за забринутост апостол наводи када каже: „И између вас самијех постаће људи који ће говорити изврнуту науку да одвраћају ученике за собом“ (Дела 20,30). Јереси ће ући у цркву. Лажна учења замениће божанске истине. Пагански обичаји ће преовладати. У четвртном и петом веку компромис се неприметно увукао у хришћанску цркву, при чему се напредовање мисије користило као уобичајено оправдање. Међутим, страшна последица тога било је удаљавање од истина Божје Речи.

Прочитајте 2. Солуњанима 2,7-12. Како апостол Павле описује долазеће отпадништво? Које карактеристике је требало да траже?

Павлов коментар да „се већ ради тајна безакоња“ веома је значајан. Чак и у Павлово време долазило је до постепеног удаљавања од истина Божје Речи у погледу послушности Божјем закону. То удаљавање ће попримити значајне размере у каснијим вековима.

Насупрот другој заповести, идоли су уведени у хришћанско богослужење. Хиљадама година идоли су били у првом плану свих паганских религија. Да би се хришћанство учинило приступачнијим паганима који су долазили у хришћанску цркву, паганска божанства су преименована у такозване „свеце“. Недеља, дан обожавања бога сунца, с временом је прихваћена као дан хришћанског богослужења у част васкрсења. Тај лажни дан, неутемељен у Светом писму, преовлађује чак и данас.

Коју врсту компромиса данас видимо како улази у цркву? Што је још важније, које компромисе можда и сами правите? Да ли до тога понекад долази због мешања истине и заблуде?

ЗАШТИЂЕНИ ПОМОЋУ РЕЧИ

Упоредите текстове Јован 17,15-17 и Дела 20,32. Које увиде нам Исус и апостол Павле дају у вези са заштитом од сотониних обмана?

Библија је непогрешиво откривење Божје воље. Она представља план неба за спасење човечанства. Будући да је „све... писмо од Бога дано“, оно је „корисно за учење, за карање, за поправљање, за поучавање у правди“ (2. Тимотију 3,16). Односно, „све је Писмо“ од Бога надахнуто, а не само неки делови, нити су неки делови надахнутији од других. Цела Библија се мора прихватити као Божја Реч. У супротном, врата за обману су широм отворена.

Библија јасно открива Божју бескрајну љубав у светлу велике борбе. Она такође раскринкава сотонске заблуде и износи на видело његове обмане. Ђаво мрзи Божју Реч и вековима је чинио све што је у његовој моћи како би уништио њен утицај.

Уосталом, шта бисмо уопште знали о плану спасења да није Библије? Колико тога бисмо разумели, ако би уопште ишта разумели, у вези са Исусовим рођењем, животом, учењима и службом? Да ли бисмо, без Светог писма, ишта схватили о величини Христове жртве, о слави Његовог васкрсења, о сили Његовог посредовања и о Његовом величанственом повратку?

Све те пресудно важне истине су откривене, научаване и наглашене у Божјој Речи. Она и једино она мора бити коначно и врхунско мерило за разумевање целокупне свете истине.

Зато се морамо борити против сваког утицаја да се подрије њен ауторитет или надахнуће, чак и од стране оних који, мада се представљају као велики љубитељи Библије, уносе сумње у вези с њом, макар и у најмањој мери. Трагично је што се, упркос продорима модерне мисли, многи теолози и хришћани толико усредсређују на људску страну Светог писма, да Библија за њих постаје реч човечија уместо Реч Божја. Библију чине, тврде они, списи царева, пастира, рибара, свештеника, песника и других који су износили своја схватања и замисли о Богу, природи и животној реалности најбоље што су, у своје време и на свом подручју, успевали да их разумеју.

А да ли је то заиста тако? Ако би то било истина, зашто бисмо се ми данас, у 21. веку, уопште обазирали на то шта су ти људи мислили, а камоли узимали њихова схватања за темељ наше наде на вечност?

У том случају, свакако, не би требало то да радимо.

Прочитајте следеће стихове: Псалми 119,105.116.130.133 и 160. Које увиде нам псалмиста даје у погледу значаја Божје Речи унутар плана спасења?

ЉУДСКО РЕЗОНОВАЊЕ НЕЗАВИСНО ОД СВЕТОГ ПИСМА

Свети Дух делује преко нашег ума. Он нас позива да истражујемо тајне универзума. А као што је неко згодно приметио: „Као хришћани, ми не проверавамо свој ум пред вратима цркве.“ Иако може бити бриљантно, људско резоновање само по себи ипак није у стању да спозна божанске истине Светог писма. Истина није ствар људског мишљења. Она је ствар божанског откривења.

Прочитајте следеће текстове: Приче 16,25, Судије 21,25 и Исаија 53,6. Шта нам они откривају у вези са сотонином стратегијом обмане?

Једна од ђавољих најуспешнијих превара је да нас наведе да поверујемо како је људско резоновање, без помоћи Светог Духа и поука из Божје Речи, довољно за разумевање Божје воље. Понекад се нама, па и читавој нашој култури, чини да је неки пут прав, али он може бити потпуно погрешан у Божјим очима.

Пре извесног броја година, моја жена и ја смо одлучили да кренемо на планинарење кроз шуму у близини хотела у ком смо одсели. Ја се углавном добро сналазим у простору и, након отприлике сат времена пешачења различитим стазама, био сам прилично сигуран да ћу, без много тешкоћа, успети да нађем пут назад. Међутим, ускоро смо се нашли безнадежно изгубљени у шуми. Сунце је залазило и почео сам да страхујем од најгорег. Срећом, срели смо неке друге планинаре који су познавали пут. Били смо бар осам километара удаљени од своје стазе, али смо се нашли близу главног пута. А с обзиром да је њихов аутомобил био паркиран у близини, понудили су да нас превезу до хотела. То што смо нашли некога ко је познавао пут, и ко је био у стању да нас врати на наше одредиште, било је од пресудне важности за нас.

Бог нас није оставио саме на нашем путовању од земље до неба. Свети Дух нас упућује на свете списе који нас воде кући. Истина и заблуда, исправно и погрешно, добро и зло – то се може правилно разумети једино у светлу Божје Речи. Оно што противречи Богу и Библији је заблуда, а заблуда је увек опасна. Оно што је у складу са Богом је истинито и добро. Колико је важно да Божју Реч учинимо нашим крајњим арбитром истине и моралности!

Зашто је људски ум, без помоћи Светог Духа, неспособан да открије божанску истину? Разговарајте о односу између људског разума и божанског откривења. Како нам разум заправо помаже да разумемо божанско откривење? На пример, погледајте 2. поглавље Књиге пророка Данила, и пророчанство које покрива период светске историје од времена Вавилона до далеке будућности. У ком смислу се једно такво пророчтво снажно позива на људски разум?

БИТКА ЗА УМ

Прочитајте текст 2. Коринћанима 4,3-6. Шта значи израз „којима је бог овога света ослијепио њихове неверничке мисли“ (2. Коринћанима 4,4, Чарнић)? Како су њихове мисли (очи) заслепљене? Како се очи отварају?

Грчка реч за „мисли/ум“ у овом стиху је *ноема*. Она дословно означава нашу перцепцију или менталне способности. *Библијски коментар адвентиста седмог дана* износи једну просветљујућу тврдњу у вези с тим стихом: „Битка између Христа и сотоне је битка за људски ум (Римљанима 7,23.25; 12,2; 2. Коринћанима 3,14; 11,3; Филићанима 2,5; 4,7.8). Сотонин главни посао је да људима заслепи или помрачи ум. Он то чини тако што их спречава да проучавају Божју Реч, слаби снаге ума прекомерним исцрпљивањем тела и душе, и потпуно заокупља ум питањима овог живота и позивањем на гордост и самоувишење.“ – *The SDA Bible Commentary, Volume 6, p. 854.*

Изгубљенима недостаје знање, не зато што нису могли да га стекну, већ зато што то нису хтели. Многи су имали сваку прилику да сазнају истину, али су одлучили да не верују, и сотона је заслепио њихове очи. Сотонино царство је царство таме. Као што *Библијски коментар адвентиста седмог дана* примећује: „Еванђеље је једино средство помоћу којег се сотонине демонске шеме и обмане могу разоткрити, и помоћу којег људи могу угледати пут што води из таме у светлост.“ Vol. 6, p. 854. Суштина новозаветне поруке је Исусов живот, смрт и васкрсење. Исус је само срце еванђеља и средиште Светог писма. Цело Писмо сведочи о Њему (Јован 5,39).

Прочитајте стихове: Јован 1,4.5.9 и 14. Како ти стихови описују Исуса? Запазите посебно стих Јован 1,14.

Током првих векова хришћанске цркве, новозаветни верници су били потпуно посвећени Христу, као Ономе који је био светлост у њиховој тами. Били су искупљени Његовом благодаћу, преображени Његовом силом и мотивисани Његовом љубављу. Чак ни смрт није могла да раскине њихов завет оданости Христу. Препознавали су ђавоље обмане захваљујући славној светлости еванђеља. Христос је увек имао мушкарце и жене који су се Његовом благодаћу храбро залагали за истину. У тим првим вековима, светлост Христове љубави, благодати и истине јасно је сијала у мраку.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Исти дух мржње и противљења истини покретао је Божје непријатеље у свим вековима, али од Његових слугу захтевана је иста будност и верност. Христове речи упућене првим ученицима, могу се односити на Његове следбенике све до краја времена: 'А што вам кажем, свима кажем: стражите!' (Марко 13,37).“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 56, 57 (оригинал).

У многим деловима света, а посебно тамо где људи имају слободан приступ Библији, сотона користи друга средства да би ослабио њен утицај. Један веома успешан начин је преко различитих научних подухвата, па чак и библијских студија, при чему се понекад заузимају такви ставови који би, ако би се прихватили, поткопали поверење у Божју Реч. На пример, Књигу пророка Данила, која датира из периода од 500 и више година пре нове ере, многи библијски научници, уместо тога, смештају у половину другог века нове ере. Према њиховим тврдњама, она је морала бити написана у то време. У супротном, испало би да је пророк тачно предказао будућност, а то је, по њима, немогуће. Дакле, сматрају они, Данилова књига није написана онда када тврди да је написана, већ стотинама година касније. Нажалост, та лаж о Библији је само једна од многих коју модерна наука покушава да нам наметне. А што је још горе, многи прихватају те неистине зато што их, у крајњој линији, заступају библијски научници. Није чудо што нас Павле упозорава: „Све кушајући добро држите“ (1. Солуњанима 5,20).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Осврните се на цитат из проучавања предвиђеног за уторак, а затим размотрите следеће питање: Које сличне методе сотона користи данас да би неприметно поткопао ауторитет Светог писма?
2. Које су наше најбоље мере заштите против погрешног тумачења Божје Речи?
3. Сотонино главно настојање у великој борби између добра и зла јесте да оцрни Божји карактер и прикаже Га као ауторитативног тиранина без љубави. На који начин зли покушава то да учини и какав је Божји одговор на његове лажи?
4. Апостол Петар потврђује да „ниједно пророштво књижевно не бива по своме казивању“ (2. Петрова 1,20). Како можемо бити сигурни да не изврћемо значење Светог писма ради сопствених циљева? Зашто би то могло да се деси лакше него што мислимо, и како можемо да се заштитимо од тога?

ЗАСТУПАЊЕ ИСТИНЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Данило 7,23-25; Откривење 12,6.14; Јуда 1,3.4; Откривење 2,10; Дела 5,28-32; Псалми 19,7-11; 1. Јованова 5,11-13.

Текст за памћење: „И као што Мојсије подиже змију у пустињи, тако треба син човјечји да се подигне, да ниједан који га вјерује не погине, него да има живот вјечни“ (Јован 3,14.15).

Савремени турски град Измир је некадашња библијска Смирна, која се помиње у књизи Откривење. Тај древни град са око 100.000 становника цветао је крајем првог и у другом веку. Био је то богат град и ватрено одан Риму.

Сви становници Смирне били су обавезни да једанпут годишње пале тамјан римским боговима. Међутим, у другом веку Смирна је очигледно имала и напредну хришћанску заједницу, и многи нису хтели томе да се повинују. Поликарп, један од вођа у раној цркви, умро је мученичком смрћу на градском тргу у Смирни. Спаљен је на ломачи, јер је одбио да изда свог Господа тиме што би кадио пред римским боговима. Када су га последњи пут питали да се одрекне Христа, стари човек је одговорио: „Осамдесет шест година сам Му служио и никад ми није учинио нажао. Па како бих могао да похулим на свог Цара који ме је спасао?“

Током векова, многи мушкарци и жене били су спремни да се изложе мученичкој смрти радије него да се одрекну своје вере у Христа. Њихова жртва буди нашу храброст. Приче о њиховој посвећености Христу обнављају наше лично предање. Ове седмице размотрићемо нека библијска начела која су мотивисала Валденжане и касније реформаторе, као што су били Хус и Јероним, да остану верни Господу без обзира на све – чак и под претњом смрти од стране исте оне силе која је убила Поликарпа – Рима, али сада у његовој папској фази.

***Проучите поуку за ову седмицу, која се заснива на поглављима 4 – 6 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 27. април.**

ПРОГОЊЕНИ, А ИПАК ПОБЕДНИЦИ

Прочитајте текстове Данило 7,23-25 и Откривење 12,6.14. О којим се пророчким временским периодима говори у тим текстовима?

Кад год је народ веран Богу, то изазива сотонин гнев и често је праћено прогонством. Пророк Данило је описао једно време, које је за њега још увек било у будућности, када ће средњовековна црква „војевати“ против Божјег народа и „потирати“ га (Данило 7,21.25). Пророк Јован је тај исти период описао као време када ће Божја црква бити присиљена да бежи у пустињу, „гдје ће се хранити вријеме и времена и по времена“ (Откривење 12,14). Текст Откривење 12,6 додаје: „А жена (црква) утече у пустињу гдје имаше мјесто приправљено од Бога.“ Божји народ је био храњен у пустињи. Његова Реч их је јачала и одржавала, док је велика борба беснела током тог дугог и мрачног периода папске доминације.

Божји народ је нашао „место приправљено“ за њих од Бога. У највећим животним изазовима Бог увек припрема место за своје верне следбенике. У тренуцима својих највећих невоља и искушења, Божји народ је проналазио уточиште у Његовој љубави и старању. (Видети: Псалми 46.)

Изрази „1.260 дана“ и „време, времена и пола времена“ у стиховима Откривење 12,6.14 односе се на исти период (3½ времена или година x 360 дана/година = 1.260 дана). Библијска пророчанства су често писана у симболима. У пророчким деловима Књиге пророка Данила и Откривења, један пророчки дан одговара једној дословној години. Тај принцип „дан за годину“ налазимо у стиховима 4. Мојсијева 14,34 и Језекиљ 4,6.

Ипак, принцип „дан за годину“ не почива само на та два стиха, већ на ширем библијском темељу. Др Вилијам Ши (William Shea), хронолог и проучавацац Старог завета наводи 23 низа библијских доказа за тај принцип, који се могу наћи широм Старог завета. Тумачи Библије су се вековима служили њиме.

Визиготи, Вандали и Остроготи су били племена чија су се веровања разликовала од званичног учења Рима. Период од 1.260 дана отпочео је када је последње од тих варварских племена, Остроготи, било истерано из Рима, 538. године нове ере. Тај период духовне таме наставио се све до 1798. године, када је Наполеонов генерал Бертије склонио папу из Рима. Небројено много хришћана умрло је мученичком смрћу током тог дугог периода, само зато што су били послушни Божјој Речи. Али чак и у тренутку смрти, они су били победници. У Христу, били су слободни од кривице и владавине греха, и победили су „крвљу Јагњетовом“. Христова победа над сотоном на крсту била је њихова победа. Премда су умрли, њихова смрт је само починак до Христовог повратка.

На који начин испуњена библијска пророчанства јачају вашу веру?

СВЕТЛОСТ РАСПРШУЈЕ ТАМУ

Прочитајте стихове Јуда 1,3.4. Које упозорење ту налазимо и како се оно односило на каснију хришћанску цркву?

Јудина посланица је писана нешто пре 65. године нове ере, а упућена је верним хришћанима који су били „освећени Богом оцем и одржани Исусом Христом“ (Јуда 1,1). Ти одани верници су подстицани да се боре „за праведну вјеру, која је једанпут дана светима. Јер се увукоше неки безбожни људи, који... Бога нашега благодат претварају у нечистоту“ (Јуда 1,3.4). Тај савет је још више значао вернима током средњег века, након што су пагански обичаји преплавили цркву, а људске традиције заузеле место Божје Речи. Током многих векова, људи попут Валденжана, устајали су као хероји борбе за истине Светог писма. Они су веровали да је Христос њихов једини посредник и да је Библија једини извор духовног ауторитета. „У свим вековима било је Божјих сведока – људи који су гајили веру у Христа као јединог Посредника између Бога и човека, који су уздизали Библију као једино правило живота, и који су светковали прави дан одмора.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 61 (оригинал).

Прочитајте стих Откривење 2,10. Које обећање Бог даје онима који Му остају верни чак и под претњом смрти?

Те речи биле су упућене цркви у Смирни. Један од богова заштитника града био је Дионис, бог весеља и плодности. Када би свештници Диониса умрли, током погребне процесије стављан им је венац на главу. Јован пореди тај земаљски венац, стављен на главу после смрти, са венцем живота стављеним на главе оних који буду победници над силама зла. Венац живота се додељује онима који издрже искушења, тешкоће, патње, па и саму смрт Христа ради.

Венац живота надахњује те одане вернике да издрже и саму смрт Христа ради. Венац живота увек мотивише вернике када се нађу у тешким околностима. Он је надахњивао Валденжане у тренуцима бола и прогонства. Знали су да ће једног дана видети Исуса и да ће заувек живети с Њим. Венац живота поручује и нама: Данас можда пролазимо кроз искушења, али чека нас венац живота, ако свој поглед стално упиремо на Исуса.

Шта вас охрабрује у тешким временима? Шта вас плаши? На која обећања се можете позвати у тим тренуцима?

ХРАБРОСТ ДА СЕ ЗАУЗМЕ СТАВ

Упоредите текстове Дела 5,28-32; Ефесцима 6,10-12 и Откривење 3,11. Које основно начело налазите у тим текстовима?

Неке од препознатљивих особина Валденжана и сваког од реформатора биле су њихова потпуна оданост Богу, послушност ауторитету Светог писма и приврженост врховној власти Христа, а не папства. Њихов ум био је потпуно прожет новозаветним причама о вери и храбрости.

Заједно са Петром и апостолима, могли су да кажу: „Већма се треба Богу покоравати неголи људима“ (Дела 5,29). Држали су се Павлове опомене: „Јачајте у Господу и у сили јачине његове“ (Ефесцима 6,10). Озбиљно су схватили Исусов савет: „Држи што имаш, да нико не узме вијенца твојега“ (Откривење 3,11). Уместо да се потчине традицијама римске цркве, ови чврсти мушкарци и жене вере имали су храбрости да се заузму за истине Божје Речи.

Валденжани су једна од првих група која је дошла до Библије на сопственом језику. Дирљиви извештај о њиховом ручном преписивању Библије, Валденжанина Жана Легера који се и сам бавио тим занатом, садржи вредне информације о њиховом раду, укључујући и цртеже. Валденжани су тајно преписивали Свето писмо у својим планинским заједницама на северу Италије и југу Француске. Млади су већ у раном добу упућивани од својих родитеља да уче напамет велике делове Светог писма. Тимови преписивача Библије радили су заједно на том мукотрпном послу. Многи од тих младих Валденжана путовали су широм Европе као трговци, тихо ширећи истине Светог писма. Неки су се уписивали на универзитете и, кад би се прилика указала, делили одломке Светог писма са својим колегама студентима. Вођени Светим Духом, у правом тренутку, када би осетили пријемчивост неког искреног трагаоца, поклањали би бирани делове својих драгоцених библијских текстова. Многи од њих су своју верност и посвећеност платили животом. Мада нису јасно разумели свако библијско учење, Валденжани су истине Божје Речи сачували вековима, тако што су их делили са другима.

„Пут је праведнички као свијетло видјело, које све већма свијетли док не буде прави дан“ (Приче 4,18). Соломон пореди стазу којом Бог води своју децу са сунцем које се све више успиње. Ако би Бог једноставно притиснуо космички прекидач, и ако би сунце одједном засјало у свом пуном сјају, оно би нас ослепило. Пошто је тама вековима обавијала овај свет, Бог је правовремено подизао мушкарце и жене, одане Његовој Речи, који су наставили да трагају за све већом светлошћу.

Како и ми можемо, одражавајући Христову светлост, да сјајимо у сопственој заједници? Да ли то радимо?

ЈУТАРЊА ЗВЕЗДА РЕФОРМАЦИЈЕ

Прочитајте следеће текстове: Псалми 19,7-11; Псалми 119,140; Псалми 119,162 и Јеремија 15,16. Које су сличне ставове Давид и Јеремија имали у вези са Божјом Речју, која је заиста била камен темељац реформације?

Сваки од реформатора се „радовао“ Божјој Речи. Била им је „милиња“ да врше Његову вољу. „Волели“ су Његов закон. Једна од најзначајнијих темељних истина реформације била је радост коју је проучавање Светог писма доносило. Проучавање Библије није било мукотрпан задатак. То није била легалистичка пракса. Не строги захтев, већ прави ужитак.

И док су проучавали Свето писмо, бивали су преображени силом Светог Духа. „Виклифов карактер је сведочанство о васпитној и преображавајућој моћи Светог писма. Управо је Библија створила од њега оно што је био. Напор да схвати велике истине откривења доносио је свежину и снагу свим његовим способностима. Он је ширио границе његовог ума, изоштравао запажања, доносио зрелост његовим одлукама. Проучавање Библије оплемењује сваку мисао, свако осећање и сваку тежњу боље од било каквог другог проучавања. Оно доноси стабилност намера, стрпљивост, храброст и чврстину, оплемењује карактер и посвећује душу. Озбиљно, смерно проучавање Писма, које доводи ум онога који проучава у непосредни додир са бескрајним умом, даће свету људе снажнијег и активнијег ума и племенитијих начела него што би га могло дати најтемељитије проучавање људске филозофије.“ – *Велика борба*, стр. 94 (оригинал).

Прочитајте текст 2. Тимотију 2,1-3. Који савет је апостол Павле дао Тимотију у погледу објављивања Божје Речи?

Истина Божје Речи и радост спасења у Христу толико су испуниле срца реформатора, да су морали да их деле са другима. Џон Виклиф је провео свој живот у превођењу Божје Речи на енглески језик само из два разлога – живи Христос га је променио преко Речи, а Христова љубав га је мотивисала да оно што је научио дели са другима.

Пре Виклифа, врло је мали део Библије постојао на енглеском језику. Мада је он умро пре него што је Рим успео да га се дочепа, остајући непоколебљив до краја, паписти су ископали његове посмртне остатке, спалили их, а његов пепео бацили у реку. Али, баш као што је вода разнела његов пепео на све стране, тако се и Божја Реч, вода живота, раширила надалеко и нашироко, као резултат његовог рада. Тако га је Бог употребио као „јутарњу звезду реформације“.

ОБОДРЕНИ НАДОМ

Прочитајте текст Јеврејима 2,14.15. Како су верници у средњем веку искусили реалност велике борбе?

Шта је бодрило верне Валденжане током ужасних прогонстава с којима су се суочавали? Шта је Хусу и Јерониму, Тиндалу, Латимеру и мученицима из средњег века давало храброст да се суоче са пламеном и мачем? Вера у Божја обећања. Веровали су у Христово обећање: „Јер ја живим, и ви ћете живљети“ (Јован 14,19). Открили су да је Његова снага довољна и за највећа животна искушења. Они су се радовали што могу суделовати у Христовим мукама. А њихова верност је била моћно сведочанство за овај свет.

Гледали су иза онога што јесте, у оно што ће бити. Знали су да је, захваљујући Христовом васкрсењу, смрт поражени непријатељ. За те храбре мушкарце и жене окови смрти били су сломљени. Чврсто су се држали обећања Божје Речи и изашли из борбе као победници.

Прочитајте следеће текстове: Јован 5,24; Јован 11,25.26 и 1. Јованова 5,11-13. Какву сигурност га обећања пружају вама лично? Како нам она помажу у животним искушењима?

Јан Хус није устукнуо када се суочио са утамничењем, неправдом, па и самом смрћу. Месецима је чамио у затвору. Хладни и влажни услови изазвали су код њега грозницу која му је скоро одузела живот. Ипак, „Божја благодат га је одржавала. За време седмица патњи које су протекле пре него што му је изречена коначна пресуда, небески мир испуњавао је његову душу. Писао је једном пријатељу: 'Пишем ово писмо у тамници, окованом руком, очекујући да ћу сутра бити осуђен на смрт... Када се, уз помоћ Исуса Христа, поново будемо срели у угодном миру будућег живота, схватићеш како се Бог милостиво показао према мени и како ме је успешно подржавао усред мојих искушења и невоља.' (Bonnechose, vol. 2, p. 67). Хус је у тами свога затвора унапред видео победу истинске вере.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 107, 108 (оригинал).

Апостол Павле и нама упућује савет који данас постаје све релевантнији: „Да се држимо тврдо признања нада: јер је вјеран онај који је обећао“ (Јеврејима 10,23). Као што су Божја обећања одржавала Његов народ у прошлим вековима, тако одржавају и нас данас.

Шта би могло да значи изгубити све ради Христа? Шта у крајњој линији заиста губите? (Видети: Марко 8,36.) Шта бисмо могли да научимо од Валденжана и реформатора, што би могло да нас одржи у последњем сукобу на земљи?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Бог је учинио да велико видело обасја ум ових изабраних људи и да им открије многе заблуде Рима; али они ипак нису добили целокупно видело које ће касније бити стављено на располагање свету. Бог је преко њих, својих слугу, изводио људе из таме отпалог хришћанства, али морали су да се сукобљавају са многим великим препрекама, а Он их је корак по корак, водио напред, у складу са њиховим могућностима. Свакако, нису били спремни да одједном прихвате целокупно видело. Баш као што пуни сјај подневног Сунца заслепи оне који су дуго боравили у тами, тако би и њих заслепило то видело да им је било одједном откривено, и навело би их да устукну. Зато га је Бог откривао вођама мало-помало, онолико колико је народ могао да прихвати. Из stoleћа у stoleће, требало је да се, један за другим, појављују верни радници, који ће повести народ путем реформи.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 103 (оригинал).

„У другом писму, неком свештенику који је постао ученик Јеванђеља, Хус с великом понизношћу говори о својим грешкама, оптужујући себе 'да је налазио задовољство у ношењу богате одеће, и да је узалуд трошио сате на безвредне забаве.' А онда је додао ове дирљиве препоруке: 'Нека слава Божја и спасење душа закупе твоје мисли, а не поседовање црквених привилегија и имања. Чувај се да не украшаваш своју кућу више него своју душу; и изнад свега, старај се о својој духовној грађевини. Буди побожан и понизан са сиромашнима, и не троши своје имање на гозбе. Уколико не будеш поправио свој живот и не будеш се уздржавао од сувишнога, плашим се да ћеш бити сурово кажњен, као што сам и ја сам.'" – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 105, 106 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Каква је то „растућа светлост“? Зашто Бог постепено открива истину? Како се ти принципи могу применити на Божју цркву данас?
2. Какав однос постоји између новооткривених истина и оних које је Божји народ претходно разумео? Зашто нова светлост никад не сме да противречи старој?
3. Где год да живите, ваша култура ће заступати вредности, идеје и моралне норме које ће на неки начин доћи у сукоб са оним што Библија учи. Пошто препознате та подручја сукоба, шта мислите, како бисте ви лично, и сви ми као црква, могли да се носимо са тим изазовима? Како да останемо добри грађани, а да истовремено не подлегнемо оним изопаченим вредностима које наша култура заступа?
4. Како писмо Јана Хуса утиче на ваш начин размишљања данас? Шта у том писму оставља најјачи утисак на вас?

ВЕРА УПРКОС СВИМ НЕПОВОЉНИМ ИЗГЛЕДИМА

Текстови за проучавање у току седмице: Псалми 119,162; Јован 16,13-15; 2. Петрова 1,20,21; Ефесцима 2,8,9; Римљанима 3,23,24; Римљанима 6,15-18.

Текст за памћење: „У срце своје затворио сам ријеч твоју, да ти не гријешим“ (Псалми 119,11).

Учесници протестантске реформације имали су нешто што људима 21. века очајнички недостаје, а то је сврха живота. У својој књизи *Празно сопство (The Empty Self)*, познати амерички психолог, Филип Кушман (Phillip Cushman), говори о људима који воде бесциљан живот. Њихова веровања су плитка. Од онога што им је важно, мало тога има истински значај, и они немају ништа за шта би вредело умрети, па самим тим немају ништа за шта би вредело живети.

Али мушкарци, жене и деца, учесници протестантске реформације, били су драстично другачији. Имали су трајан циљ за који је било вредно живети. Оно у шта су веровали било им је битно, и нису били спремни да доведу у питање свој интегритет. Њихова основна веровања била су неодвојиви део њих самих. Одрећи се тих веровања, значило би одрећи се сопственог идентитета. Чак и кад су се суочавали са смрћу, имали су унутрашњи мир.

У поуци за ову седмицу, на основу примера из периода реформације, истражићемо како учења Светог писма која мењају живот, пружају основ за истинску сврху и прави смисао живота. Разумевање тих вечних истина припремиће нас за коначну кризу у оквиру велике борбе између добра и зла. Битка коју су реформатори водили још увек није завршена, и ми смо позвани да наставимо оданде где су они стали. И ми такође можемо открити Бога који је довољно велики за сваки изазов с којим се суочавамо, Бога који нашем животу даје смисао и сврху коју ништа на овом свету не би могло да нам пружи.

***Проучите поуку за ову седмицу, засновану на поглављима 7 – 11 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 4. мај.**

САМО БОЖЈА РЕЧ

Прочитајте следеће текстове: Псалми 119,103.104; Псалми 119,147 и Псалми 119,162. Какав је био Давидов став према Божјој Речи? Како је то утицало на реформаторе, а како утиче на наш живот данас?

Библија је била темељ вере реформатора и суштина њихових учења. Они су разумели да имају посла са „ријечју живог Бога, која остаје довијека“ (1. Петрова 1,23). Дубоко су ценили сваку реч. Док су читали њене странице, верујући у њена обећања, њихова вера је бивала оснажена и њихова храброст обновљена. „Тако је са свим обећањима из Божје речи. Он (Бог) нам се у њима обраћа појединачно, лично, говорећи нам тако непосредно као да слушамо Његов глас. Христос нам кроз ова обећања саопштава своју благодат и силу. Она су лишће са дрвета које служи ’за исцељивање народама’ (Откривење 22,2). Примљена и прихваћена, она ће представљати чврстину карактера, надахнуће и потпору у животу. Ништа друго не може имати такву исцељујућу силу. Осим овога ништа не може дати храброст и веру која улива животну снагу целом бићу.“ – Елен Г. Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 122 (оригинал).

Свето писмо нам доноси радост када смо тужни, наду када смо обесхрабрани, светлост када смо у мраку. Оно нам даје смернице када смо збуњени, сигурност када смо у недоумици, снагу у нашој слабости и мудрост у незнању. Када размишљамо о Божјој Речи и када се вером ослањамо на њена обећања, Божја животодавна сила оснажује цело наше биће, у физичком, менталном, емотивном и духовном смислу.

Реформатори су испуњавали свој ум речима Светог писма. Живели су у складу са Речју, а многи од њих су и умрли због Речи. То нису били неки опуштени, самозадовољни, немарни хришћани са површним верским животом. Били су свесни да без силе која извире из Божје Речи неће бити у стању да се одупру снагама зла постројеним против њих.

Горућа жеља Џона Виклифа била је да преведе Библију на енглески језик, тако да и обичан човек може да је чита и разуме. А пошто је то било незаконито, било му је суђено због његове вере, проглашен је за јеретика и осуђен на смрт. На свом суђењу, Виклиф је упутио један свесрдан позив. „Са ким се ви то, по свом мишљењу, суклобавате? Са једним старим човеком на ивици гроба? Не, него са Истином – са Истином која је јача од вас и која ће вас победити!“ – Wylie, book 2, chapter 13, цитирано у: Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 90 (оригинал). Виклифове речи изговорене на самрти испуниле су се када је светлост Божје истине развејала таму средњег века.

На које начине су вам речи Светог писма пружале утеху у тренуцима искушења?

ПРЕНОШЕЊЕ БОЖЈЕ РЕЧИ

Прочитајте следеће текстове: 2. Коринћанима 4,1-6 и 2. Коринћанима 2,14. Шта нам ти текстови говоре о поуздању које је Павле имао, упркос изазовима с којима се суочавао док је објављивао истине Божје Речи?

Апостол Павле се суочавао са огромним тешкоћама у свом раду на ширењу еванђеља. Ипак, он је био уверен да ће Божја Реч на крају тријумфовати, „јер“, како он каже, „ми ништа не можемо против истине, него само за истину“ (2. Коринћанима 13,8, Чарнић).

Реформатори су се суочавали са сличним искушењима, али су остали верни Божјој Речи. Један од примера храбрости при суочавању са наизглед несавладивим тешкоћама био је Вилијам Тиндејл. Тиндејлова највећа жеља била је да Енглеској да исправан, читљив превод Библије. Одлучио је да преведе Библију са оригиналних језика и да исправи неке грешке у преводу који је Виклиф урадио 200 година раније. На крају је и Тиндејл био ухапшен и изведен пред суд. Многи примерци Библије у његовом преводу, који су штампани у Вормсу у Немачкој, били су заплешени и јавно спаљени. Његово суђење одржано је у Белгији 1536. године. Био је оптужен за јерес и осуђен на спаљивање. Његови целати су га задавили док су га везивали за ломачу, а онда су спалили његово тело. На самрти је, како се прича, са жаром и на сав глас узвикнуо: „Господе, отвори очи краљу Енглеске!“ И Бог је на чудесан начин одговорио на Тиндејлову молитву.

У року од четири године након његове смрти, објављена су четири превода Библије на енглеском језику. Године 1611. штампана је „Верзија краља Џејмса“, која се великим делом заснивала на Тиндејловом раду. Педесет четворица учењака који су довршили то дело, увелико су се служили Тиндејловим ранијим енглеским преводом. Према неким проценама, у „Кинг Џејмс“ Библији из 1611. године, из Тиндејловог превода било је преузето 76 процената Старог завета и 83 процента Новог завета. Године 2011, „Верзија Краља Џејмса“ прославила је 400-ту годишњицу достигавши циљ од милијарду штампаних Библија. Преведена је на 2.454 језика и утицала на десетине милиона људи широм планете. Жртва Вилијама Тиндејла увелико се исплатила.

Колико год да су околности биле тешке и изазовне, Тиндејл и његови истомишљеници су веровали да Бог води дело по својој вољи. Тиндејлов живот је извршио утицај за вечност.

Прочитајте текстове Данило 12,3 и Откривење 14,13. Како се ти стихови могу на моћан начин применити на Тиндејлов живот? А онда размислите о свом животу и свом утицају на друге. Какво вам охрабрење ти текстови пружају када је реч о приликама које вам се указују да утичете на живот других за вечност?

ПРОСВЕТЉЕН ДУХОМ

Једног дана док је учио у универзитетској библиотеци, Мартин Лутер је дошао до прекретнице у свом животу. Открио је примерак Библије на латинском језику. Пре тога није ни знао да таква књига уопште постоји. Са чистим одушевљењем читао је поглавље за поглављем, стих за стихом. Био је задивљен јасноћом и снагом Божје Речи. Док је прегледао њене странице, Свети Дух је просветлио његов ум. Осећао је вођство Светог Духа док му се чинило да истине које су дотад биле замаглене традицијом, просто искачу са страница Светог писма. Описујући своје прво искуство са Библијом, записао је: „О кад би ми Бог дао да имам такву књигу за себе!“

Која начела тумачења Библије можемо преузети из следећих текстова?

Јован 14,25.26 _____

Јован 16,13-15 _____

2. Петрова 1,20.21 _____

Оно што је тако моћно у тим стиховима јесте уверење да нас исти Свети Дух, који је надахњивао библијске писце, води док читамо Свето писмо. Он је божански тумач божанске истине. Нажалост, многи који се представљају као хришћани данас умањују значај натприродног елемента у Библији и пренаглашавају људски елемент. А сотона, пошто више не може да крије Библију од нас, чини оно следеће најбоље што може: лишава је њеног натприродног карактера, претвара је у обично литерарно дело, или што је још горе, у репресивно религијско оруђе за контролисање маса.

Реформатори су јасно увидели да је Свети Дух – а не свештеници, прелати и папе – непогрешиви тумач Светог писма. Забележен је један занимљив разговор између Џона Нокса, шкотског реформатора и Мери, краљице Шкота. „Мери је одговорила: ’Ви тумачите Библију на један начин, а они (римокатолички учитељи) на други, коме треба да верујем и ко ће нам бити судија?’

’Треба да верујете Богу који јасно проговара из своје Речи’, одговорио је реформатор. ’А оно што вас Реч не учи, не треба да верујете ни једнима ни другима. Божја Реч је сама по себи јасна, и ако се икада појави нека нејасност на једном месту, Свети Дух, који се никада не супроти самоме себи, објашњава је на другим местима, тако да не може бити никакве сумње, осим код оних који тврдоглаво остају у незнању.“ – David Laing, *The Collected Works of John Knox*, vol. 2, pp. 281, 284, цитирано у: Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 251 (оригинал).

САМО ХРИСТОС... САМО БЛАГОДАТ

Прочитајте следеће текстове: Ефесцима 2,8.9; Римљанима 3,23.24; Римљанима 6,23 и Римљанима 5,8-10. Чему нас ти стихови уче у вези са планом спасења?

Бог нам даје спасење као дар. Његов Свети Дух нас наводи да вером прихватимо оно што нам је Христос бесплатно обезбедио својом смрћу на крсту Голготе. Исус, узвишени Син Божји, положио је свој савршени живот да би искупио наше грехе.

Божанска правда захтева савршену послушност. Христов савршени живот заузео је место нашег несавршеног живота. Божански закон који смо прекршили осуђује нас на вечну смрт. Библија је јасна у томе. Због својих грешних одлука, „изгубили смо“, нисмо остварили Божји идеал за наш живот. Згрешили смо. Препуштени себи самима, не можемо да задовољимо праведне захтеве светог Бога. Као последица тога, заслужујемо вечну смрт. Али, постоји добра вест. Апостол Павле нас уверава: „Јер је плата за гријех смрт, а дар Божји је живот вјечни у Христу Исусу Господу нашему“ (Римљанима 6,23). То је незаслужени дар. Кад би се спасење добијало на основу дела, могли бисмо да га зарадимо. Међутим, ако постоји нека истина која недвосмислено избија из еванђеља, онда је то истина да ми нисмо у стању да зарадимо спасење.

Мартин Лутер и остали реформатори открили су да је Христос и само Христос извор њиховог спасења. Управо тада је Лутер почео да проповеда поруку о Христовој спасоносној благодати. Људи су се у гомилама окупљали да чују његове свесрдне поруке које мењају живот. Његове речи биле су као гутљај хладне воде у неплодној пустињи њиховог живота. Народ је био окован традицијама средњовековне цркве и робовао је ритуалима старим стотинама година, који нису пружали никакав духовни живот. Лутерове библијске поруке дотицале су срца и животи су се мењали.

Док је читао Нови завет, Лутер је био задивљен Божјом добротом. Био је задивљен Божјом жељом да спасе цело човечанство. Према популарном гледишту које су заступале црквене вође тог времена, спасење је било делимично људско а делимично Божје дело. Међутим, Лутер је открио да је Христова смрт на крсту довољна за цело човечанство.

„Са Христом се поступало онако како ми заслужујемо, да би се са нама поступало како Он заслужује. Он је био осуђен због наших греха, у којима није имао удела, да бисмо ми могли бити оправдани Његовом правдом, у којој немамо удела. Претрпео је смрт која је следовала нама, да бисмо ми могли примити живот који је припадао Њему.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 25 (оригинал).

Како моћан и дивно написан сажетак еванђеља – да можемо бити оправдани праведношћу „у којој немамо удела“! Каквог ли обећања!

Ако је спасење Божје дело остварено преко Христа, какву улогу наша добра дела имају у хришћанском животу? Како можемо да потврдимо важност добрих дела у нашем искуству, а да их ипак не узимамо за темељ своје наде?

ПОСЛУШНОСТ – ПЛОД ВЕРЕ

Прочитајте следеће текстове: Римљанима 3,27-31; Римљанима 6,15-18 и Римљанима 8,1.2. Чему нас ти текстови уче о спасењу само на основу Христове праведности?

Нови ветар је прохујао хришћанском црквом у Лутерово време. Десетине хиљада људи је поучено да скрене поглед са себе и своје грешности, и да уместо тога гледа у Исуса. Нема сумње да су ти људи, гледајући себе такве какви су, видели само разлог за обесхрабрење. Који верник данас нема исто такво искуство? Зато је потребно да, уместо у себе, гледамо у Исуса.

Божја благодат нас мења. Џон Весли је једног дана присуствовао састанку моравске браће у Лондону. Седео је задивљен док је слушао читање Лутеровог увода у Посланицу Римљанима. По први пут у свом животу, почео је да разуме еванђеље. Нешто се покренуло у њему, и осетио је да га необично привлачи тај Христос који је дао свој живот за њега. Усхићено је изјавио: „Осетио сам да могу да се поуздам у Христа и једино у Христа за своје спасење. И дато ми је уверење да је Он узео моје грехе – чак и моје – и спасао ме од закона греха и смрти.“ – John Whitehead, *The Life of the Revelation John Wesley*, M.A. (London: Stephen Couchman, 1793), p. 331.

Прочитајте следеће текстове: 1. Петрова 2,2; 2. Петрова 3,18, Колошанима 1,10 и Ефесцима 4,18-24. Које нам пресудне истине о хришћанском животу ти текстови откривају?

Реформатори су систематично проучавали Реч да би открили нове истине. Незадовољни стањем „статус кво“, као и крутим религијским искуством које је доносило мало или нимало раста, непрестано су жудели за тим да боље упознају Христа. Многи хришћани у средњем веку који су веровали у Библију, платили су изузетно високу цену за своју посвећеност. Били су мучени, затварани, протеривани и убијани. Имања су им одузимања, куће спаљиване, земља отимана, а породице прогоњене. Када су били истеривани из сопствених домова, гледали су на град „којему је зидар и творац Бог“ (Јеврејима 11,10). Када су били мучени, благосиљали су своје мучитеље, а док су чамили у мрачним, влажним тамницама, позивали су се на Божја обећања о бољем сутра. Мада су телом били у тамници, заправо су били слободни – слободни у Христу, слободни у истината Његове Речи, слободни у нади у Његов скорни повратак.

Ако гледате на себе, какву наду у спасење уопште можете имати?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Божје верне слуге нису се трудиле саме. Господ није напуштао свој народ, док су се поглаварства и власти и нечисти духови испод неба сврставали против њих. Да су им очи могле бити отворене, видели би исто тако јасне доказе божанске присутности и помоћи као што је било омогућено пророку из давнине. Када је Јелисијев слуга показао своме господару непријатељску армију, која их је окружавала и спречавала им сваку могућност за избављење, пророк се молио: 'Господе, отвори му очи да види!' (2. О царевима 6, 17) И гле, планина је била пуна огњених кола и коња! Била је то небеска војска, постављена да брани Божјег човека. На исти начин анђели су чували раднике у делу реформације.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 208 (оригинал).

„Када су се моћни непријатељи ујединили да искорене реформисану веру, и када је изгледало да ће хиљаде мачева бити исукано против ње, Лутер је овако писао: 'Сотона је дао маха своме гневу; безбожни понтифекси су се уротили; и нама прети рат. Позовите људе да се у вери и молитви јуначки боре пред Господњим престолом, тако да наши непријатељи, побеђени Божјим Духом, буду натерани на мир. Наша највећа потреба, наш најважнији посао, је молитва; помозите људима да схвате да су изложени оштрици мача и гневу сотоне, и да се зато морају молити!'“ – D'Aubigné, book 10, chapter 14, цитирано у: Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 209 (оригинал).

Оправдање вером, велика истина коју је Лутер изнова открио, представља темељ еванђеља. То је истина на којој почива наша нада у спасење. Његова химна, „Моћна тврђава“, на упечатљив начин износи суштину еванђеља: „Да смо се у властите снаге уздали, наше тежње би пропале; да није прави Човек на нашој страни, Човек по Божјем избору. Питате ко би то могао бити? Христос Исус, то је Он, Господ Саваот му је име; из века у век Он је исти, и Он ће сигурно победити у бици.“ – *Seventh-day Adventist Hymnal* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 1985), No. 506.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како можемо објаснити равнотежу између благодати и закона, између вере и добрих дела?
2. Шта мислите, зашто се лако може десити да свом уму допустимо да склизне у легализам? Како бисте ви дефинисали легализам? Зашто је он толико штетан за нашу хришћанску веру?
3. Постоји ли нека опасност у томе ако се појам „спасења вером“ погрешно схвати? Куда би то неразумевање могло да нас одведе?
4. Шта људи подразумевају под тим кад користе израз „јефтина благодат“? Да ли је благодат икада јефтина?

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 11,3-6; Захарија 4,14; Откривење 12,5.6.14.15; Данило 7,25; Исаија 54,17; Псалми 119,89; Откривење 11,15-18.

Текст за памћење: „Суши се трава, цвијет опада; али ријеч Бога нашега остаје довијека“ (Исаија 40,8).

Вековима је Божја Реч била подвргнута сумњи, сецирана и одбацивана. Била је оковима везана у манастирима, цепана на комаде и спаљивана на јавним трговима. Они који су јој веровали били су исмевани, изложени руглу, затварани, па чак и мучки убијани. И поред свега тога, Божја Реч је тријумфовала.

Средњовековна црква је прогонила верне хришћане који су веровали у Библију. Па ипак, Божја Реч је успела да расветли таму. Угњетавање и прогонство нису зауставили објављивање Божје Речи. Када је Вилијам Тиндејл, преводилац Библије на енглески језик, изведен пред суд због своје вере, питали су га ко му је највише помогао у ширењу Божје Речи. Пошто је мало промислио, одговорио је: „Бискуп од Дарема.“ Судије су биле шокиране.

Тиндејл је објаснио да је бискуп једном приликом купио велике залихе Библија у његовом преводу на енглески и јавно их спалио. Оно чега он тада није био свестан јесте да је тим поступком у великој мери потпомогао дело истине. Наиме, купио је Библије по много вишој цени од уобичајене. Захваљујући тако великој куповини, Тиндлеј је успео да одштампа много више Библија него што је било спаљено. Тако се истина, иако претворена у прах, изнова уздизала да би заблистала у свом пуном сјају.

Ове седмице проучићемо један од најзлокобнијих напада на Свето писмо и хришћанску веру. Током Француске револуције, крв је текла улицама те земље. Гиљотина је била постављена на јавном тргу у Паризу, и хиљаде људи је било погубљено. Атеизам је постао званична религија у Француској. Ипак, сведочење Божје Речи није могло да се ућутка.

***Проучите поуку за ову седмицу, засновану на поглављима 12 – 17 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 11. мај.**

ДВА СВЕДОКА

Прочитајте текст Откривење 11,3-6. Наведите пет карактеристика на основу којих се могу препознати два сведока, а које откривамо у овом тексту.

У 4. поглављу Књиге пророка Захарије говори се о томе како је пророк видео две маслине са обе стране златног свећњака – исту слику коју налазимо овде у 11. поглављу Откривења. Захарији је речено да то представља „двје маслине које стоје код Господа све земље“ (Захарија 4,14). Стабла маслине обезбеђују уље за свећњак како би он наставио да емитује светлост. Подсећамо се онога што је псалмиста написао: „Ријеч је твоја жижак нози мојој, и видјело стази мојој“ (Псалми 119,105). Уље представља Светог Духа (Захарија 4,2,6). У Јовановој визији из 11. поглавља Откривења приказано је како се Божја Реч објављује у сили Светог Духа како би просветлила свет.

Та два сведока могу да пророкују и спрече да киша пада онолико дуго колико они то предвиђају. Могу да претворе воду у крв и да погоде земљу разним пошастима. По Божјој речи, Илија је изјавио да киша неће падати у Израелу, и као одговор на његову молитву, кише није било три и по године (видети Јаков 5,17). Касније се опет помолио Богу, и киша је поново почела да пада, након што Валови лажни пророци нису успели да окончају сушу (1. О царевима 17,18). Мојсије је по Божјој Речи навукао пошести свих врста на Египћане, укључујући претварање воде у крв, јер је фараон одбио да пусти Божји народ на слободу (2. Мојсијева 7).

Они који желе да науде Светом писму биће прогутани огњем из његових уста. Бог каже: „Кад тако говорите, ево ја ћу учинити да ријечи моје у устима твојим буду као огањ, а овај народ дрва, те ће их спалити“ (Јеремија 5,14). Божја Реч изриче пресуду над свима који је одбацују. Његова реч је као огањ у устима.

У стиху Јован 5,39, Исус изјављује да списи Старог завета сведоче о Њему. Он такође каже да ће се еванђеље објављивати „за свједочанство“ целом свету (Матеј 24,14), а Нови завет, заједно са Старим, представља основ тог свједочанства. Реч истог корена (*мартис*), у значењу „сведок“, употребљена у та два стиха, појављује се у тексту Откривење 11,3.

Ко су та два сведока? С обзиром на библијске слике и обележја који се наводе у 11. поглављу Откривења, можемо закључити (мада не у догматском духу) да су та два сведока заправо списи Старог и Новог завета, који свету преносе Божју светлост и истину.

Многи хришћани данас склони су томе да потцењују Стари завет, да га означе као небитан и непотребан зато што имамо Нови. Шта је, у суштини, толико погрешно у вези са таквим ставом?

ПРОРОЧКИ ВРЕМЕНСКИ ПЕРИОДИ

Упоредите стихове Откривење 11,3 и Откривење 12,5.6.14.15 са стихом Данило 7,25. Које сличности запажете кад је реч о тим пророчким периодима?

Два сведока ће прорицати „хиљаду и двјеста и шездесет дана обучени у вреће“ (Откривење 11,3). То је исти временски период као и четрдесет два месеца током којих ће „незнабошци“ (они који сеprotиве Божјој истини) газити свети град (Откривење 11,2). Божји непријатељи су газили Божју истину 1.260 дана ($42 \times 30 = 1.260$, при чему дан симболизује годину у апокалиптичком пророчанству), а два Божја сведока, Стари и Нови завет, пророковали су против њих током истог тог периода.

Као што смо већ видели (погледати 4. поуку), у стиху Данило 7,25 каже се да ће сила малог рога, која ће се уздићи након распада Римског царства, прогонити Божји народ „за вријеме и за времена (дословно 'два времена') и за по времена“. „Време“ је једна година (360 дана). Дакле, три и по „времена“ је 1.260 дана.

У тексту Откривење 12,6.13 говори се о 1.260 дана прогонства Божјег народа. А у стиху Откривење 12,14 помињу се време, времена и половина времена. А онда се, у стиху Откривење 13,5 говори о 42 месеца. Осим тога, и 42 месеца и 1.260 дана помињу се у тексту Откривење 11,2.3. Сва та пророчанства описују различите аспекте истог историјског временског периода.

Када се ауторитет Светог писма занемари, други (људски) ауторитети се уздижу уместо њега. То често доводи до прогонства оних који подржавају Божју Реч, што се догађало у време папске доминације, од 538. до 1798. године, када је средњовековна црква пала у дубоку духовну таму. Људске наредбе замениле су Божје заповести. Људска предања засенила су једноставност еванђеља. Римска црква се ујединила са световном силом да би своју власт проширила над целом Европом.

Током тих 1.260 година, Божја Реч – Његова два сведока – били су обучени у кострет. Њихове истине биле су сакривене под огромним наслагама традиције и ритуала. Али та два сведока још увек пророкују. Библија још увек говори. Чак и усред те духовне таме, Божја Реч је сачувана. Било је оних који су је високо ценили и живели по њеним правилима. Међутим, у поређењу са масама у Европи, они су били малобројни. Валденжани, Јан Хус, Јероним, Мартин Лутер, Улрих Цвингли, Џон Калвин, Џон и Чарлс Весли, и мноштво других реформатора били су верни Божјој Речи у оној мери у којој су је разумели.

Која се од учења којих се данас многи хришћани држе заснивају на традицији а не на Божјој Речи?

ДВА СВЕДОКА СУ ПОГУБЉЕНА

Прочитајте текст Откривење 11,7-9. Имајући на уму да је то симболичан језик, шта ти стихови предвиђају да ће се десити са двојцом сведока, Старим и Новим заветом?

До 538. године, паганско Римско царство је пропало. Јустинијан, римски цар, предао је грађанску, политичку и верску власт папи Вигилију. Тиме је отпочео дуг период доминације средњовековне цркве. То се наставило све до 1798. године. Француски генерал Бертије, по наређењу Наполеона, умарширао је без отпора у Рим 10. фебруара 1798. године. Папа Пије VI је заробљен и одведен у Француску, где је и умро. Тај датум означава пророчки најављени крај световне власти римске цркве, која је трајала 1.260 дана/година, као што је описано у књигама Данило и Откривење (видети јучерашњу поуку).

Каква моћна манифестација истинитости библијског пророчанства! Данило је, пишући више од 500 година пре нове ере, са таквом тачношћу предвидео догађаје који су се одиграли 2.300 година касније! Заиста можемо веровати пророчанствима датим у Библији.

У међувремену, током свих тих дешавања, истина еванђеља опстајала је у животу захваљујући сведочењу Речи. Међутим, још већи изазови угрозили су библијску истину. Звер која је изашла из бездана (сотона) заратила је против Светог писма. Он је покренуо нове нападе на ауторитет Библије преко Француске револуције која је отпочела 1789. године.

Током Француске револуције, влада је званично успоставила култ разума као атеистичку религију подржану од државе, која је намеравала да замени хришћанство. Фестивал разума одржан је широм земље 10. новембра 1793. Цркве широм Француске претворене су у храмове разума, а једна жена је устоличена као богиња разума. Библије су спаљиване на улицама. Званично је објављено да Бог не постоји, и да је смрт само бескрајан сан. Сотона је деловао преко безбожних људи с намером да погуби Божја два сведока. Њихова мртва тела остављена су да леже „на улици града великога, који се духовно зове Содом и Мисир, гдје и Господ наш разапет би“ (Откривење 11,8).

Египат је био многобожачка култура која је одбацивала правога Бога (видети 2. Мојсијева 5,2). Содом симболизује свеопшти неморал. Током Француске револуције, два Божја сведока – Стари и Нови завет – лежали су мртви услед атеизма и неморала који су харали, будући да су све нормалне стеге биле олабављене током револуције и крвопролића.

У тексту Откривење 11,9 каже се да ће тела два Божја сведока лежати непокопана „три и по дана“, односно, пророчка „дана“, који представљају три и по дословне године. Атеизам је достигао врхунац током Француске револуције, што је трајало отприлике три и по године. Тај период се протезао од 26. новембра 1793. године, када је декретом издатим у Паризу религија била укинута, до 17. јуна 1797. године, када је француска влада повукла своје рестриктивне верске законе.

ДВА СВЕДОКА СУ ВАСКРСЛА

Прочитајте Откривење 11,11. Која предвиђања се износе у том тексту у вези са Божјом Речи?

На крају Француске револуције, Божја Реч је, у пренесеном смислу, поново оживела. Дошло је до моћног препорода. Велики страх је обузео оне који су видели да је Божја Реч поново постала Божја жива сила за спасење. Крајем 18. века, Бог је подигао мушкарце и жене који су били посвећени томе да еванђеље однесу до свих крајева земље. Поруке Библије брзо су се шириле напорима људи попут Вилијама Керија, који је путовао у Индију и превео Библију на десетине индијских дијалеката. Покренути силом Библије, мисионари су путовали широм света.

Није случајно што су, након Француске револуције, предузети такви глобални мисионски подухвати. Божја Реч је жива. Мада су многи помислили да је „мртва“, она је и даље пламтела у срцима верника и поново је у пуној мери васкрсла у живот, као што су пророчанства Откривења и најавила. „Неверник Волтер једном приликом хвалисаво је изјавио: 'Већ сам се уморио слушајући да је дванаест људи основало хришћанску религију. Ја ћу доказати да је један човек довољан да је обори!' Од његове смрти прошли су многи нараштаји. Милиони су се придружили рату против Библије. Међутим, претња уништењем далеко је од свог остварења, јер на местима на којима је у Волтерово време било стотину Библија, сада је десет хиљада, па и стотину хиљада примерака Божје књиге. Један од раних реформатора, говорећи о хришћанској Цркви рекао је: 'Библија је наковањ на коме се истрошило много чекића!'“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 288 (оригинал).

Прочитајте стихове Псалми 119,89 и Псалми 111,7.8. Шта нам они говоре о Библији, и о томе зашто јој можемо веровати?

Божја Реч може бити нападнута или потиснута, али никада неће бити искорењена. Чак и многи који се представљају као хришћани подривају ауторитет Библије на различите начине, тако што доводе у питање поједине њене делове, или наглашавају њене људске елементе, док јој истовремено одузимају божански печат, чиме Божја истина бива поткопана.

Али ми никада, ни на који начин, не смемо дозволити да будемо заведени тим нападима на Божју Реч. Она је и данас жива, обраћа се људском срцу и удахњује нови живот онима који су вољни да је слушају и да следе њена учења.

Која пророчанства се посебно обраћају вама лично и зашто?

ПОБЕДОНОСНА ИСТИНА

Упркос нападима непријатеља, Божје дело на земљи достићи ће свој величанствени врхунац. Еванђеље ће се проповедати „свакоме племену и језику и кољену и народу“ (Откривење 14,6). Велика борба између Христа и сотоне завршиће се тако што ће Христос потпуно потући силе пакла. Божје царство ће тријумфовати над злом, и грех ће заувек бити искорењен из свемира. Једанаесто поглавље Откривења почиње сотониним покушајем да, преко Француске револуције, уништи хришћанство и искорени веру у Бога, а завршава се тријумфом Божјег царства над поглаварствима и силама зла. Оно пружа охрабрење свима који пролазе кроз ватрена искушења борећи се за Христово дело и Његову истину.

Прочитајте Откривење 11,15-18. Према тим стиховима, који догађаји ће се одиграти на крају времена, када се седам труба буде огласило?

Царство овога света постало је царство нашег Господа. Христос је победник. Зло је побеђено. Исус побеђује, сотона губи. Праведност тријумфује. Истина влада. Било би добро да послушамо следеће речи: „Све што је изграђено на човековом ауторитету биће оборено, али оно што је утемељено на стени Божје непроменљиве Речи остаће довека.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 288 (оригинал).

Прочитајте стих Откривење 11,19. Шта је Јован видео на небу? Шта се отворило пред њим кад је уперо поглед ка небу?

Пред Јовановим погледом отворио се Божји храм на небу. Кад је завирио у Светињу над светињама, видео је ковчег завета. У старозаветном светилишту, које је било слика – тип, начињено по угледу на велики небески оригинал, откривало се славно Божје присуство између две анђеоске фигуре над поклопцем ковчега завета. Унутар ковчега налазио се Божји закон. Мада се спасавамо само благодаћу кроз веру, послушност Божјем закону открива да ли је наша вера права. Божји закон је основ и мерило суда (Јаков 2,12). Та чињеница ће постати посебно важна и релевантна на крају времена (видети Откривење 12,17; Откривење 14,12).

Шта нам говори упечатљив контраст између безбожности Француске револуције и величанственог врхунца приказаног у тексту Откривење 11?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„У време када су верске и световне власти забрањивале Библију, када је њено сведочење искривљавано, када је улаган сваки напор који су људи и демони могли учинити да одврате мисли народа од ње; када су они који су се усуђивали да објављују њене свете истине били прогањани, издавани, мучени, бацани у мрачне тамничке ћелије, убијани због своје вере или приморавани да беже у планинска уточишта, у јазбине и пећине земаљске – тада су верни сведоци прорицали обучени у вреће. Ипак, наставили су да сведоче током целог раздобља од 1260 година. У најмрачнијим тренуцима било је верних људи који су волели Божју Реч и љубоморно чували Његову част. Ове одане слуге примале су мудрост, силу и власт да објављују Његову истину током целог овог раздобља.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 267, 268 (оригинал).

„Пошто се Француска јавно одрекла Бога и одбацила Библију, зли људи и духови таме радовали су се што су достигли тако дуго жељени циљ – да своје краљевство ослободе ограничења Божјег закона... Божји Дух, који обуздава окрутну сотонску силу, у великој мери је повучен, а онај чије је једино уживање да уништава људе могао је да оствари своју вољу. Они који су изабрали да служе побуни остављени су да жању њене плодове, док земља није била пуна злочина, сувише страшних да би их перо могло описати. Из опустошених провинција и порушених градова чула се страшна вика – крик најрђег очајања. Француска је била уздрмана као после земљотреса. Религија, закон, социјални ред, породица, држава и Црква – све је било оборено безбожном руком, која се подигла против Божјег закона.“ – *Велика борба*, стр. 286 (оригинал).

„Уколико Црква не буде ходила путевима које јој Провиђење показује, уколико не буде прихватила сваки зрак светлости, обављала сваку дужност која јој буде показана, њена религија неизоставно ће се изродити у формализам, а нестаће и дух животодавне побожности.“ – *Велика борба*, стр. 316 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како су се принципи велике борбе открили током Француске револуције?
2. Тврдећи да Бог не постоји, неко је написао да „смо слободни да остварујемо сопствене циљеве и да прелазимо све интелектуалне границе не обазирјући се на знакове упозорења“. Зашто нам израз „не обазирјући се на знакове упозорења“ тако пуно открива о разлозима из којих многи одбацују Бога? Како нам такве идеје помажу да објаснимо нешто од онога што се дешавало током Француске револуције?
3. Какав је значај Јованове визије светилишта с обзиром на његову повезаност са завршним догађајима?

МОТИВИСАНИ НАДОМ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Солуњанима 4,13-18; Матеј 24,27.30.31; 2. Петрова 1,19-21; Данило 8,14; Данило 9,20-27; Јездра 7,7-13.

Текст за памћење: „И рећи ће се у оно вријеме: гле, ово је Бог наш, њега чекасмо, и спашће нас; ово је Господ, њега чекасмо; радоваћемо се и веселићемо се за спасење његово“ (Исаија 25,9).

Исусов други долазак једна је од средишњих тема Светог писма. То је златна нит која се провлачи кроз свете странице Библије. Један научник је проценио да у Старом завету има 1.845 референци о Христовом другом доласку. У 260 поглавља Новог завета, Христов повратак се помиње више од 300 пута – у једном на сваких 25 стихова. Од 27 новозаветних књига, 23 се односе на тај велики догађај.

Пошто је реформација у Европи пропала и била ометана поделама и сукобима, протестантизам је пустио корене у Новом свету, укључујући Сједињене Државе, где су многи настојали да укажу на истину, што се односило и на истину о Другом доласку.

Међу њима је био и један баптиста, земљорадник по имену Вилијам Милер. На основу свог проучавања Библије, поверовао је да ће Исус ускоро доћи, чак за његовог живота, а онда је ту поруку почео јавно да проповеда. Основао је покрет који је, и поред тога што се суочио са великим разочарањем, многим људима разоткрио библијске истине које су и до дан-данас релевантне.

У поуци за ову седмицу проучићемо зашто је истина о Христовом другом доласку вековима испуњавала срца верника радошћу, и како се ми можемо припремити за тај велики догађај.

***Проучите поуку за ову седмицу која се заснива на поглављима 18 – 21 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 18. мај.**

ОБЕЋАЊЕ О ЊЕГОВОМ ПОВРАТКУ

Многи реформатори и ходочасници који су напустили Холандију да би отишли у Нови свет, чезнули су за Исусовим доласком. За њих је Христов други долазак био радостан догађај који су жељно ишчекивали. Џон Виклиф се радовао Христовом доласку као великој нади цркве. Калвин је говорио у име свих реформатора када је о славном Христовом повратку говорио као о „најповољнијем од свих догађаја“. За верне Божје мушкарце и жене, Христов други долазак био је нешто што треба пригрлити, а не нешто чега се треба бојати.

Прочитајте следеће текстове: Јован 14,1-3; 1. Солуњанима 4,13-18 и Титу 2,11-14. Зашто су ти библијски одломци вековима пружали хришћанима тако пуно наде?

Лако је разумети зашто је вера у Христов други долазак доносила такву наду и радост хришћанима који су веровали у Библију. Тај догађај упућује на престанак болести, патње и смрти. Он уводи идеју о нестајању сиромаштва, неправде и угњетавања. Он предвиђа завршетак сукоба, борби и ратова. Он најављује будући свет мира, среће и трајног заједништва са Христом и откупљенима из свих векова, који ће трајати заувек.

„Господњи долазак је током свих векова представљао наду Његових истинских следбеника. Спаситељево опроштајно обећање на Маслинској гори да ће поново доћи, обасјавало је будућност Његовим ученицима, испуњавало је њихова срца радошћу и надом, коју туга није могла потиснути ни невоље потамнеги. Усред патњи и прогонстава, ’јављање славе великога Бога и Спаса нашега Исуса Христа’ било је њихова ’блажена нада’. Када су солунски хришћани са тугом покопавали своје драге, који су се надали да ће доживети да виде Господњи долазак, Павле, њихов учитељ, указао им је на васкрсење које ће се догодити приликом Спаситељевог доласка. Тада ће устати мртви у Христу, и заједно са живима биће узети на облаке да дочекају Господа. ’И тако ћемо свагда с Господом бити. Тако утешавајте један другог овим речима!’ (1. Солуњанима 4,16-18).“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 302 (оригинал).

Зашто је Други долазак толико важан за нашу веру? Посебно кад знамо да мртви спавају (видети 10. поуку), зашто ово учење поприма толики значај? Зашто бисмо без њега били, као што Павле каже, у потпуно безнадежној ситуацији (видети 1. Коринћанима 15,15-18)?

ОЧЕКИВАЊЕ ТОГ ВРЕМЕНА

Премда су реформатори веровали у дослован, видљив, чујан и славан Христов повратак, разумевање те библијске истине постепено се мењало. Популарни проповедници из 19. века учили су да ће Христос доћи да би успоставио своје царство на земљи и донео 1.000 година мира. То је довело до духовне обамрлости и једног прилично равнодушног односа према духовним вредностима.

Слично томе, и Христови ученици су погрешно разумели природу доласка Месије. Мислили су да ће Он доћи као војсковођа-освајач, који ће сломити римски јарам, а не као Онај који ће их ослободити од проклетства и окова греха. Зато нису разумели начин Његовог доласка.

Прочитајте следеће текстове Дела 1,9-11; Откривење 1,7 и Матеј 24,27.30.31. Чему нас ти стихови уче о начину повратка нашег Господа?

Када је Христос дошао први пут, као беба у витлејемским јаслама, веома мали број људи је запазио Његов долазак. Али када буде дошао по други пут, „свако око“ ће Га видети како долази. Свако ухо ће чути трубу која најављује Његов повратак. Свако људско биће на земљи посматраће Његову славу. Ми не морамо бити преварени. Свето писмо сасвим јасно приказује догађаје у непосредној вези с Његовим повратком.

„Једна од најозбиљнијих, а ипак најславнијих истина откривених у Библији је истина о другом доласку Исуса Христа, који ће доћи да доврши велико дело откупљења. Божјем ходочасничком народу, који је тако дуго боравио 'у овој долини сена смртнога', драгоцена, радосна нада дата је обећањем о доласку Онога који је 'васкрсење и живот' и који ће 'прогнати своје вратити кући'. Наука о другом доласку је кључна наука светих Списа. Од онога дана када је први пар у жалости изашао из Едема, деца вере очекивала су долазак Обећаног да сруши силу непријатеља и да их врати у изгубљени Рај.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 299 (оригинал).

Један од вођа раног адвентизма, Лутер Ворен, говорио је младима: „Једини начин да будете спремни за Христов долазак јесте да се припремате и да останете спремни.“ Порука о Христовом скором повратку је хитан позив свакоме од нас да преиспита своје срце и оцени свој духовни живот. То је позив на побожно живљење. Неће бити никакве неутралности у пламтећој светлости славе Христовог повратка.

Прочитајте текстове 1. Солуњанима 5,2-5 и Јеврејима 9,28. Какво охрабрење нам ти стихови пружају у погледу начина Христовог доласка?

ВИЛИЈАМ МИЛЕР И БИБЛИЈА

Баш као што је употребио реформаторе да поново открију истину о оправдању само вером у Христа, Бог је тако употребио и Вилијама Милера да поново открије истину о начину Христовог другог доласка. Проучавајући Свето писмо, Милер је пронашао Христа који га воли више него што је могао и да замисли. Са Библијом, свеском и оловком у руци, почео је да чита од 1. Мојсијевог и напредовао је, не брже него што је успевао да разуме сваки одломак који је био пред њим. Поредњи стих са стихом, допустио је Библији да тумачи саму себе.

Прочитајте следеће текстове: Исаија 28,9-10; Приче 8,8-9; Јован 16,13 и 2. Петрова 1,19-21. Које принципе тумачења Библије откривате у тим одломцима?

Док је Вилијам Милер поредио стих са стихом, тајне Библије су се отварале пред њим. Трагао је за истином као неко ко трага за скривеним благом, и био је богато награђен. Свети Дух је отварао Божју Реч његовом разумевању. Приступао је библијским пророчанствима са истом марљивошћу с којом је проучавао и остале њене текстове.

Прочитајте следеће стихове: Данило 1,17; Данило 2,45; 1. Петрова 1,10-11 и Откривење 1,1-3. Чему нас ти одломци уче кад је реч о разумевању библијских пророчанстава?

Симболи у пророчким књигама Библије нису закључани тако да се не могу разумети. Бог пун љубави дао нам је своју пророчку Реч да би нас припремио за врхунске догађаје који ускоро треба да се одиграју у овом свету. Вилијам Милер је јасно разумео да пророчанства тумаче сама себе. Пророчке симболе разјашњава сама Библија. Звери представљају цареве и царства (Данило 7,17,23). Ветар представља разарање (Јеремија 49,36). Вода представља племена и народе (Откривење 17,15). Жена представља цркву (Јеремија 6,2; Ефесцима 5,22-32). Временска пророчанства из Књиге пророка Данила и Откривења такође су написана симболичким језиком, при чему један пророчки дан представља једну дословну годину (4. Мојсијева 14,34; Језекиљ 4,6). Кад је те принципе применио на тумачење Библије, Вилијам Милер је био запањен оним што је открио у вези са, како је мислио, временом Христовог повратка.

Зашто је исправно разумевање пророчног симболизма тако важно за нашу веру?

ПЕРИОД ОД 2.300 ДАНА ИЗ ТЕКСТА ДАНИЛО 8,14

Вилијам Милер је запазио да су се догађаји које су пророци најавили врло прецизно испуњавали: 400 година боравка Аврамових потомака у Египту, 40 година израелског лутања кроз пустињу, 70 година израелског ропства и Данилових 70 седмица додељених Израелу (1. Мојсијева 15,13; 4. Мојсијева 14,34; Јерemiја 25,11 и Данило 9,24).

Прочитајте следеће стихове: Марко 1,15; Галатима 4,4 и Римљанима 5,6. Шта нам они говоре о Божјем временском распореду кад је реч о првом доласку?

Док је проучавао пророчанства, поредећи стих са стихом, Милер је закључио да ако Бог има одређени временски распоред кроз целу Библију, онда мора да има одређено време и кад је реч о Господњем другом доласку.

Прочитајте стих Данило 8,14. Који догађај је требало да се одигра по завршетку 2.300 дана?

Вилијам Милер је прихватио популарно гледиште да „очишћење светиње“ представља очишћење земље ватром. Марљиво је проучавао Свето писмо да би разумео тај догађај од тако огромне важности. Открио је повезаност између 8. и 9. поглавља Књиге пророка Данила. У 8. поглављу анђелу је наложено: „Кажито овоме утвару“ (Данило 8,16). До краја тог поглавља, једини део визије који је остао необјашњен (видети Данило 8,27) је део о 2.300 дана. Касније се анђеоро вратио код Данила и изјавио: „Сада изидох да те уразумим“ (Данило 9,22; видети такође Данило 9,23. 25-27). То је требало да му помогне да разуме тај део о 2.300 дана.

Знамо да је то тако, зато што су прве следеће речи анђелоро, пошто је Данилу поручио: „Слушај ријеч, и разумиј утвару“ (Данило 9,23), биле: „Седамдесет је недјеља одређено твоме народу и твоме граду светом“ (Данило 9,24). Реч преведена као „одређено“ дословно значи „одсечено“. Седамдесет седмица, 490 година је одсечено. Али од чега? Од визије о 2.300 дана, очигледно – што је био једини део у 8. поглављу који Данило није разумео, и који је анђеоро сада дошао да му објасни.

А будући да је полазна тачка за 70 седмица била „откад изиде ријеч да се Јерусалим опет сазида“ (Данило 9,25), Милеру је постало јасно да ће, ако нађе тај датум, моћи да одреди почетак за рачунање 70 седмица и пророчанства о 2.300 дана.

НАЈДУЖИ ПРОРОЧКИ ВРЕМЕНСКИ ЛАНАЦ

Прочитајте текст Јездра 7,7-13. Када је издат тај декрет да се израелским насељеницима у Персији допусти да иду и обнове свој град и храм?

Тај декрет је издао Артаксеркс, персијски цар, 457. године пре н.е. То је био трећи од декрета који су Јеврејима допуштали да се врате како би обновили Јерусалим и поново успоставили службе у храму. Тај трећи декрет је био најпотпунији и означио је почетак пророчанства о 2.300 дана/година.

Прочитајте текст Данило 9,25.26. Када је требало да отпочне цео тај пророчки период? Које велике догађаје су ти стихови предвидели?

У том изванредном пророчанству, Данило је предвидео да ће „откад изиде ријеч да се Јерусалим опет сазида“ до доласка Месије проћи 69 пророчких седмица, или 483 пророчка дана, односно 483 дословне године. Откад је тај декрет донет у јесен 457. године пре н.е., 483 године протежу се до јесени 27. године нове ере. Реч „Помазаник“ значи „Месија“. Године 27. нове ере Христос је био крштен и примио је помазање Духом (Дела 10,38). После свог крштења, Исус је отишао у Галилеју, „проповиједајући јеванђеље о царству Божије-му и говорећи: изиђе вријеме“ (Марко 1,14, 15).

На пролеће 31. године нове ере, усред последње пророчке седмице, три и по године након свог крштења, Исус је разапет. Систем приношења жртава који је упућивао на Јагње Божје, окончан је Христовом жртвом на Голготи. Тип се срео са антитипом, и коначно су све жртве и приноси церемонијалног система престали да важе.

Прочитајте стих Данило 9,27. Како се пророчанство о седамдесет седмица завршило?

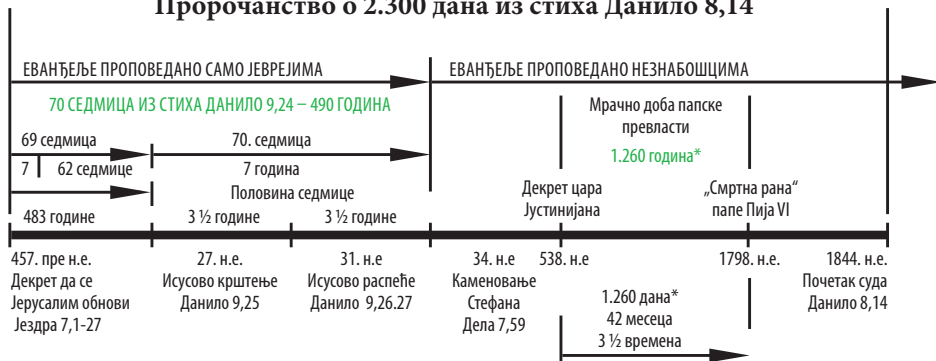
Седамдесет седмица, односно 490 година, посебно додељених Јеврејима, завршило се 34. године н.е. када је синедрион одбацио еванђеоску поруку (Дела 6,8-7,60).

Када одузмемо тих 490 од 2.300 година, остаје нам 1.810 година до завршетка пророчанства. То нас доводи до 1844. године. Вилијам Милер и рани адвентисти веровали су да светиња из стиха Данило 8,14 представља земљу, и претпоставили су да ће Христос те, 1844, године доћи да прочисти земљу ватром. (Видети графикон из одсека за петак.)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Погледајте следећи графикон у вези са пророчанствима о 70 седмица и 2.300 дана. Та пророчанства почињу 457. године пре н.е. и најављују догађаје повезане са „Помазаником војводом“, на коме се пророчанство о 70 седмица темељи. Полазећи од тог чврстог темеља, пророчанство о 2.300 дана завршава се 1844. године.

Пророчанство о 2.300 дана из стиха Данило 8,14

„Слично првим ученицима, ни Вилијам Милер ни његови сарадници нису у пуној мери схватили значење вести коју су носили. Заблуде које су већ дуго биле укоренење у Цркви, спречиле су их да пронађу правилно тумачење једног дела овог пророчанства. Према томе, они су заиста ширили вест, коју им је Бог поверио да је објаве свету, али захваљујући погрешном тумачењу њеног значења доживели су разочарање.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 351, 352 (оригинал).

„Међутим, Бог је ипак остварио своју добру намеру, дозвољавајући да вест о суду буде објављена управо онако како је била објављивана. Велики дан је био пред вратима, а Божје провиђење учинило је да људи буду изложени проби утврђеног времена да би им било откривено шта је у њиховим срцима. Вест је била објављена да окуша и прочисти Цркву. Верници су морали да одлуче да ли је њихова љубав посвећена овом свету, или Христу и Небу. Они су говорили да воле Спаситеља; сада је требало да се окуша њихова љубав. Да ли су спремни да одбаце своје световне наде и честољубиве планове, и да добродошлицом дочекају долазак свога Господа? Вест је сročена тако да их оспособи да препознају своје право духовно стање. Била је послана из милости да их покрене да траже Господа у покајању и понизности.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 353 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Које поуке можемо извући из искуства Вилијама Милера? Да ли Бог понекад оповргава наша погрешна схватања?
2. Зашто је разумевање текста Данило 9,24-27 тако значајно за утврђивање унутрашње целовитости Библије и Христовог божанства?
3. Коју улогу у плану спасења има разумевање пророчанстава? Зашто су пророчанства тако значајна у Божјем плану?

СВЕТЛОСТ ИЗ СВЕТИЛИШТА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Мојсијева 25,8.9.40; Јеврејима 8,1-6; 3. Мојсијева 16,21.29-34; 3. Мојсијева 23,26-32; Јеврејима 9,23-28; Данило 7,9.10; Матеј 25,1-13; Откривење 11,19.

Текст за памћење: „А ово је глава од тога што говоримо: имамо таковога поглавара свештеничкога који сједе с десне стране пријестола величине на небесима; који је слуга светињама и истинитој скинији, коју начини Господ, а не човјек“ (Јеврејима 8,1.2).

Убрзо после разочарања од 22. октобра 1844, неки од милерита, пошто су се молили и проучавали, увидели су своју грешку. Пророчанство о 2.300 дана није се односило на Исусов други долазак, као што се дотад мислило, већ на Христово дело у небеском светилишту, тако снажно дочарано у Посланици Јеврејима.

Очишћење светилишта на небу било је испуњење онога на шта је указивало чишћење земаљског светилишта, као што учи 3. Мојсијева. Да бисте боље разумели ту важну истину, погледајте паралеле између 7. и 8. поглавља Књиге пророка Данила:

ДАНИЛО 7	ДАНИЛО 8
Вавилон	-----
Медо-Персија	Медо-Персија
Грчка	Грчка
Рим	Рим
<i>Суд на небу</i>	<i>Чишћење светилишта</i>

Те паралеле помажу да се открије права природа очишћења светилишта, што је у ствари велики преадвентни, истражни суд. У поуци за ову седмицу, проучићемо животну важну библијску истину о Христовој служби у небеском светилишту.

***Проучите поуку за ову седмицу, која се заснива на поглављима 22–24 и 28 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 25. мај.**

НЕБЕСКО СВЕТИЛИШТЕ

**Прочитајте текстове 2. Мојсијева 25,8.9.40 и Јеврејима 8,1-6.
Која су два светилишта скицирана у тим стиховима?**

Пажљиво проучавајући Свето писмо у месецима након 1844. године, рани адвентистички верници дошли су до увида да се у Библији помињу два светилишта – једно које је Мојсије изградио и друго велико, оригинално на небу. У Библији се израз „светилиште“ односи прво на шатор који је изградио Мојсије, као образац или „тип“ небеских ствари, и друго, на „праву скинију“ на небу, на коју је земаљско светилиште указивало. Служба заснована на симболима је, приликом Христове смрти, изгубила свој значај. Дакле, „прави шатор“ на небу је светилиште новог завета. А будући да се пророчанство из стиха Данило 8,14 испуњава у овој ери, светилиште о ком је ту реч мора бити светилиште новог завета.

„У време истека 2300 дана и ноћи на Земљи није постојало Светилиште већ много дугих столећа. Према томе, пророчанство: 'До две хиљаде и три стотине дана и ноћи, онда ће се светиња очистити', несумњиво се односи на небеско Светилиште.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 417 (оригинал).

Светилиште у пустињи било је макета или образац небеског светилишта. Службе у земаљском светилишту наговештавале су Божји план спасења. Свака принета жртва представљала је Исусову жртву на крсту Голготе (видети Јован 1,29). Захваљујући Христовој жртви, ми смо слободни од осуде за грех. Добили смо опроштење. Наша кривица нестаје кад признамо своје грехе и прихватимо Исусову жртву у нашу корист (1. Јованова 1,9). Али Исус није само Јагње које је умрло за нас, већ и Свештеник који живи ради нас.

Стих Јеврејима 7,25 објашњава: „Зато и може вавијек спасти оне који кроза њ долазе к Богу, кад свагда живи да се може молити за њих.“ Он уклања кривицу због греха и спасава нас од силе греха (Римљанима 8,1-4; 2. Коринћанима 5,21). Исусова служба у небеском светилишту одвија се у нашу корист. Као резултат Његовог посредовања, стисак греха у нашем живот је обеснажен. Ми више не робујемо својој грешној природи. У Христу смо слободни – слободни од осуде и од власти греха. Све док се вером држимо Христа, имамо сигурност спасења.

Шта за вас значи то што знате да је Исус сада на небу и да служи у вашу корист, односно да Он тамо посредује за вас? Зашто вам је потребан Неко да посредује у вашу корист? Зашто та истина представља добру вест?

У СВЕТИЊИ НАД СВЕТИЊАМА

Прочитајте следеће текстове: 3. Мојсијева 16,21.29-34; 3. Мојсијева 23,26-32 и Јеврејима 9,23-28. Зашто је Дан помирења био тако важан у древном Израелу?

Свештеници су вршили службу сваког дана у години, али на Дан помирења, који се на јеврејском зове Јом Кипур, очи целог Израела биле су упрте у светилиште. Текстови 3. Мојсијева 16 и 23 дају изричита упутства у вези са Даном помирења. Све уобичајене активности су престајале. Сви су постили. Док је првосвештеник улазио у Светињу над светињама – у Божје присуство ради њих, народ је преиспитивао своја срца. Тражили су Бога са понизношћу и искреним признањем греха.

Свако ко не би „мучио своју душу“ на Дан помирења, био би „одсечен“, и не би више припадао изабраном народу (3. Мојсијева 23,27.29). На Дан помирења, првосвештеник је уносио крв јарца за Господа у светилиште и, пошто би пошкропио над престолом милости, мазао је том крвљу рогове златног олтара и олтара од бронзе, чистећи у потпуности цело светилиште. Када би „довршио помирење“, првосвештеник је полагао руке на живог јарца и исповедао грехе Израела. Тада би јарац био одведен у пустињу, да заувек буде одвојен од њиховог логора (3. Мојсијева 16,20-22).

Крв се преносила у светилиште током свакодневних служби, чиме је представљено бележење греха (Јеремија 17,1) и Божје преузимање одговорности за његово коначно уклањање. А онда, на Дан помирења, грех се износио из светилишта и полагао на главу жртвеног јарца, Азазела, који је представљао сотону, чиме се откривало да он сноси крајњу одговорност за проблем греха.

Јарац је одвођен далеко у пустињу, тако да је, пред крај Дана помирења, Бог имао чисто светилиште и чист народ. У небеском светилишту, Христос посредује за нас. Најпре је вршио службу у Светињи, а сада, од 1844. године, по завршетку 2.300 дана, у Светињи над светињама.

Ми ћемо добро проћи на том суду захваљујући Исусу, нашој Замени, јер смо, као што је Елен Г. Вајт истакла, „оправдани Његовом праведношћу, у којој немамо удела“. – *Чезња векова*, стр. 25 (оригинал). Због те праведности – приписане (урачунате) нама – ми мучимо своје душе, што подразумева одвраћање од греха. То значи да се не односимо лежерно према злу, не оправдавамо своје омиљене грехе и не држимо их се, већ растемо у благодати и живимо светим животом.

Какав је значај Дана помирења у нашем животу данас? Зашто би он требало да утиче на то како живимо?

СУД ЗАСЕДА

Упоредите стихове Данило 7,9.10 са стиховима Откривење 14,6.7. Која сличност постоји између тих текстова?

Суд је истакнута тема у целој Библији. „Јер ће свако дјело Бог изнијети на суд и сваку тајну, била добра или зла“ (Проповедник 12,14). Исус је упућивао своје слушаоце на будуће време суда, када ће „за сваку празну ријеч коју реку људи дати одговор у дан страшнога суда“ (Матеј 12,36). Апостол Павле додаје да ће Бог „изнијети на видјело што је сакривено у тами и објавиће савјете срдачне“ (1. Коринћанима 4,5). Анђeosки гласник је поручио Јовану да „дође час суда његова (Божјега)“ (Откривење 14,7).

Прочитајте текст Откривење 22,10-12. Када се Исус буде вра-тио, шта ће бити са судбином целог човечанства? Каква је то јасна објава дата Јовану?

С обзиром да Христос долази како би разделио своје коначне награде, пре тога мора да постоји суд да би се показало ко ће примити и какву награду по Његовом доласку. Након Христовог повратка, неће бити друге шансе. Свако људско биће имаће сасвим довољно информација да би донело своју коначну, неопозиву одлуку за или против Христа.

Прочитајте текст Матеј 25,1-13. Зашто се Исус на тако различит начин обраћа тим двама групама верника?

„Када дело истраживања буде завршено, када буду испитани и одлучени случајеви свих оних који су у сва времена тврдили да следе Христа, тада, а не пре тога, време милости биће завршено и врата милости биће затворена. Тако смо једном кратком реченицом: 'И готове уђоше с њим на свадбу и затворише се врата', поведени кроз цело раздобље Спаситељеве завршне службе, све до времена када ће бити довршено велико дело човековог спасења.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 428 (оригинал).

Ми не треба да се бојимо суда. Захваљујући Христу, имамо опроштење, слободни смо од кривице, имамо силу да живимо побожним животом, и припадња нам коначна победа.

ДОБРА ВЕСТ О СВЕТИЊИ НАД СВЕТИЊАМА

Прочитајте текстове Јеврејима 4,14-16 и Јеврејима 10,19-22. Какву сигурност нам ти стихови пружају и какав божански позив упућују свакоме од нас?

Павлова порука овде у Посланици Јеврејима јесте „да се држимо тврдо“, „да приступимо слободно“, „не остављајући скупштине своје“, да се у својој вери усредсредимо на Исуса, нашег великог Првосвештеника. У Исусу имамо све што нам је потребно. Вером можемо ући у небеско светилиште „путем новијем и живијем“ који је Исус отворио за нас.

Гледајући у порту, спољашње двориште светилишта, видимо *крв* на роговима бронзаног олтара. У Светињи, видимо *крв* на златним роговима кадионог олтара. Видимо *крв* пошкропљену по завеси пред престолом милости.

Исусова крв припрема пут на сваком кораку. То нам пружа наду, јер се са Богом можемо поново сјединити једино ако нам Исус опрости и избрише наше грехе. Божја милост је безгранична, али је исто таква и Његова правда. А правда не може да прихвати Христову жртву као испуљење за наше преступе, осим ако Исус не пружи гаранције – прво, да ће нам опростити грехе, и друго, да ће их избрисати.

Прочитајте Откривење 11,19. У контексту велике борбе, зашто је та визија значајна? Како она показује неодвојиву повезаност између закона и еванђеља?

Ту у блиставој светлости и пламтећој слави Божјег присуства, у престоној дворани свемира, у самом подножју Божјег престола, откривамо Божји закон у Ковчегу завета. Ту у Светињи над светињама откривају се Божја правда и Његова милост. Ниједна земаљска сила не може да промени Божји закон, између осталог и зато што се он чува у Ковчегу завета на небу. У Јеврејима 8,10 каже се: „Јер је ово завјет који ћу начинити с домом Израилевијем послје онијех дана, говори Господ: даћу законе своје у мисли њихове, и на срцима њиховима написаћу их, и бићу им Бог, и они ће бити мени народ.“ Улазећи вером у небеско светилиште, налазимо опроштење за своје грехе из прошлости и силу да живимо животом послушности посредством Христа, који је умро за нас и који исписује свој закон на нашем срцу. Исус нас спасава „сасвим“ (Јеврејима 7,25, Чарнић). Исус нас спасава у потпуности – од казне за грех и од силе греха.

Зашто је Исусово посредовање тако невероватно добра вест? Суочени са законом као мерилом праведности, какву бисмо наду имали без еванђеља?

ИСУС – НАШ АДВОКАТ НА СУДУ

Прочитајте текст Јеврејима 10,9-14. Коју нам разлику између службе свештеника у земаљском светилишту и Исусове службе у небеском светилишту тај текст открива?

Христос је умро на крсту, једанпут за све, као савршена жртва за грех. Његова свештеничка служба у небеском светилишту нас посвећује. А сада, пошто је ушао у Светињу над светињама, Он нас заступа као наш Адвокат на суду (видети 1. Јованова 2,1). „Тако се и Христос једном принесе, да узме многијех гријехе; а другом ће се јавити без гријеха на спасеније онима који га чекају“ (Јеврејима 9,28). Његовом жртвом и Његовим посредовањем решен је проблем греха. А сада Он долази поново, по оне „који се радују његову доласку“ (2. Тимотију 4,8).

Прочитајте Јеврејима 6,19.20. Зашто нас Он позива да Га следимо, и шта откривамо када Га следимо?

„Христово посредовање за човека у небеском Светилишту исто је тако битно за план спасења као што је била Његова смрт на крсту. Он је својом смрћу започео ово дело, док се после васкрсења узнео да га доврши на Небу. Ми вером морамо ући иза завесе иза које Исус уђе напред за нас.“ (Јеврејима 6,20) Тамо одсјајује светлост са крста на Голготи. Ту можемо стећи јаснији увид у тајну откупљења. Спасење човека постигнуто је у бескрајном жртвовању Неба; принесена Жртва је довољна да задовољи и најшире захтеве прекршеног Божјег закона. Исус је отворио пут до Очевог престола и Његовим посредовањем искрене тежње свих који вером долазе пред Њега, могу бити представљене Богу.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 489 (оригинал).

План спасења је целовит план за разрешење велике борбе и изабављење ове планете из сотониног стиска. Исусов живот је показао Божју љубав према свету у невољи и свемиру који то посматра. Његова смрт је разоткрила сву грозоту греха и обезбедила спасење целом човечанству. А Његово посредовање у небеском светилишту пружа предности помирења свакоме ко у вери посегне да их прими.

На који начин је Христова смрт на крсту повезана са Његовим посредовањем у небеском светилишту, и зашто је суд тако неопходан за план спасења?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Запазите како су описани Исусово дело за нас на суду и наша улога у томе: „Исус не покушава да оправда њихове грехе, али указује на њихово покајање и њихову веру и, захтевајући за њих опроштење, пред Оцем и светим анђелима, подиже своје рањене руке и каже: 'Ја их познајем по имену. Записани су на длановима мојих руку!' 'Жртва је Богу дух скрушен, срца скрушена и понижена не одбацујеш, Боже!' (Псалам 51,17) Опадачу свога народа Он упућује следеће речи: 'Господ да те укори, сотоно, Господ да те укори, који изабра Јерусалим.'“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 484 (оригинал).

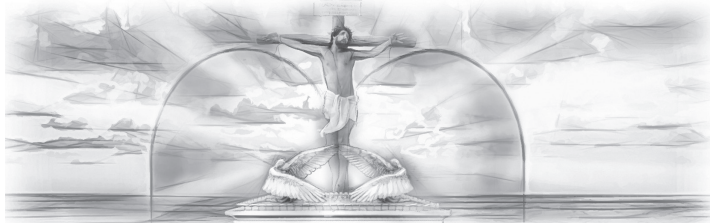
„Чињеница да је признати народ Божји приказан као да стоји пред Господом у прљавим хаљинама требало би да води ка понизности и дубоком преиспитивању срца све који исповедају Његово име. Они који заиста чисте своје душе покоравањем истини, имаће најскромније мишљење о себи. Што помније буду посматрали Христов беспрекорни карактер, то ће јача бити њихова жеља да се саобразе Његовом лику, и све ће мање видети чистоту и светост у себи самима. Али и поред тога што морамо бити свесни свог грешног стања, ми треба да се ослањамо на Христа као на своју праведност, своје посвећење и своје искупљење. Сами не можемо да пружимо одговор на сотонине оптужбе против нас. Једино Христос може да упути делотворну молитву у наше име. Он може да ућутка тужиоца аргументима који се заснивају не на нашим, већ на Његовим заслугама.“ – *Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 5, p. 471, 472.*

„Живимо у доба великог Дана помирења. У време церемонијалне службе, док је поглавар свештенички обављао обред помирења за Израил, свима је било наложено да 'муче душе своје', кајући се за грех и покајнички долазећи пред Господа, да не би били истребљени из свога народа. На сличан начин, сви који желе да им име остане записано у Књизи живота треба сада, током ових неколико преосталих дана времена милости, које им је дато, да муче душе своје жалећи због греха и истински се кајући.“ – *Велика борба*, стр. 489, 490 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Која осећања се буде у вама при помисли да Исус подиже своје рањене руке пред Оцем у нашу корист? Зашто је то наша једина нада на суду?
2. Ми живимо у Дану помирења. Помирење је Божје дело за спасење изгубљених грешника. Зашто би, дакле, сваки дан посвећен Божјем делу за спасење грешника требало да буде добра вест?
3. Обратите пажњу на оно што је Елен Г. Вајт записала: „Једино Христос може да упути делотворну молитву у наше име. Он може да ућутка тужиоца аргументима који се заснивају не на нашим, већ на Његовим заслугама.“ – *Advent Review and Sabbath Herald, January 2, 1908.* Како ту наду можете да присвојите за себе?

ТЕМЕЉ БОЖЈЕ ВЛАДАВИНЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 14,6-12; Проповедник 12,13,14; Приче 28,9; Данило 7,25.

Текст за памћење: „И разгњеви се змија на жену, и отиде да се побије са осталијем сјеменом њезинијем, које држи заповијести Божије и има свједочанство Исуса Христа“ (Откривење 12,17).

На основу интензивног проучавања Библије, адвентисти су дошли до спознаје о значају закона који се налази у Светињи над светињама небеског светилишта. Проничући у саму срж Божјег закона, открили су значај Суботе, четврте заповести. Управо та заповест, више од било које друге, јасно препознаје Бога као нашег Створитеља, што је темељ сваког правог бого-служења и тема која ће бити посебно битна у завршним данима овоземаљске историје (видети Откривење 14,6-12).

Сотонин циљ од самог почетка био је да, подривањем Божјег закона, осујети праву службу Богу. Он зна да онај ко „сагријеши у једноме, крив је за све“ (Јаков 2,10), и зато охрабрује људе да крше Божји закон. Сотона мрзи Суботу зато што она подсећа људе на Створитеља и на то како Га треба славити. Али она је такође и део Божјег закона, који се налази у Светињи над светињама небеског светилишта. А пошто је закон оно што дефинише грех, докле год људи желе да буду верни Богу, Његов закон мора и даље да важи, укључујући и заповест о Суботи.

Циљ поуке за ову седмицу је да покаже повезаност између светилишта, Божјег закона, Суботе и предстојеће кризе у вези са жигом звери. Истражићемо такође и важност Суботе за генерацију последњег времена.

***Проучите поуку за ову седмицу, засновану на поглављима 25-27 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 1. јун.**

СВЕТИЛИШТЕ И ЗАКОН

Прочитајте следеће текстове: Откривење 11,19; 2. Мојсијева 25,16; 2. Мојсијева 31,18 и Откривење 12,17. Шта се, према тим текстовима, налазило у ковчегу завета у Светињи над светињама?

Дан помирења био је дан суда. Целом Израелу било је заповеђено да узме учешћа у том догађају, кроз покајање, преиспитивање душе и уздржавање од сваког посла (видети 3. Мојсијева 23,29-31). Само на тај дан првосвештеник је улазио у Светињу над светињама да би извршио помирење за грех. Ту, у најскровитијем делу светилишта, стајао је ковчег завета. У ковчегу се налазио Божји закон Десет заповести, записан на каменим плочама. Златни поклопац ковчегу називао се престо милости (или помирилиште), и ту је шкропљено крвљу да би се светилиште очистило од греха. Божје присуство се показивало у слави Шекине изнад престола милости. Свака принета жртва откривала је Божју милост према грешним људима, али Дан помирења показује да ће се грех памтити све до судњег дана (Јеврејима 10,3), и да се он може заиста уклонити једино на основу вере у Христову крв која чисти од греха (1. Петрова 1,18.19). Ту, у Божјем присуству, милост и правда се прелепо сједињују.

Гледајући у небеско светилиште, апостол Јован је видео како се „отвори... црква Божија на небу, и показа се њивот завјета“ (Откривење 11,19). У књизи *Велика борба* додаје се следећи коментар: „У светињи над светињама, у Светилишту на Небу, Божји закон се чува као светиња – Закон који је сам Бог изговорио усред грома на Синају и написао својим прстом на каменим плочама. Божји закон у небеском Светилишту је велики оригинал, а прописи написани на каменим плочама и забележени у Мојсијевом петокњижју били су само његов верни препис. Они који су успели да схвате ову важну чињеницу, могли су да разумеју свети и непроменљиви карактер Божјег закона.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 434 (оригинал).

Проучавајући библијско учење о светилишту, рани адвентистички верници су увидели значај Божјег закона и Суботе која се налази у самом његовом средишту. Закључили су да Божји закон, будући да је приказан у ковчегу завета у небеском светилишту, сигурно није могао бити укинут на крсту.

Размишљајте о Суботи која нам, брзином од преко хиљаду шесто километара на час, долази сваке седмице, без изузетка. Шта нам то говори о важности доктрине о стварању? За које друго учење постоји тако моћан подсетник, који се увек изнова понавља?

НЕПРОМЕНЉИВОСТ БОЖЈЕГ ЗАКОНА

Прочитајте следеће текстове: Матеј 5,17.18; Псалми 111,7.8; Проповедник 12,13.14; 1. Јованова 5,3 и Приче 28,9. Чему нас ти библијски текстови уче о хришћанском односу према закону?

Адвентисти седмог дана иду стопама реформатора који су наглашавали светост Божјег закона. Обратите пажњу на следећу снажну тврдњу Џона Веслија: „Ритуални или церемонијални закон који је Мојсије предао синовима Израеловим, и који је садржавао све налоге и уредбе у вези са старим жртвама и службама у храму, наш Господ је заиста дошао да уништи, разреши и потпуно укине... Али, морални закон, садржан у Десет заповести, на којем су пророци инсистирали, Он није уклонио. Намера Његовог доласка није била да се опозове било који део тог закона. То је закон који се никад не може прекршити, који стоји као 'вјерни свједок у облацима'... Сваки део тог закона мора остати на снази, за цело човечанство и за сва времена, као нешто што не зависи од места и времена, нити од било каквих других околности подложних промени, већ од природе Бога и природе човека и њиховог непроменљивог узајамног односа.“ – *Upon Our Lord's Sermon on the Mount, Discourse V, John Wesley's Sermons: An Anthology* (Nashville, TN: Abington Press, 1991), pp 208, 209.

Упоредите текст 2. Мојсијева 34,5-7 са следећим текстовима: Римљанима 7,11.12; Псалми 19,7-11; Псалми 89,14 и Псалми 119,142.172. Шта нам ти стихови говоре о односу између Божјег закона и Божјег карактера?

С обзиром да је Божји закон у ствари препис Његовог карактера, подножје Његовог престола и основ морала за човечанство, сотона га мрзи. „Уколико је земаљско Светилиште било симбол или слика небеског, свакоме је морало бити јасно да је и Закон који је чуван у земаљском ковчегу завета морао бити веродостојан препис Закона у ковчегу на Небу, и да прихватање истине о небеском Светилишту обухвата и признавање захтева Божјег закона и обавезу светковања Суботе из четврте заповести. Ту се крила тајна огорченог и одлучног противљења складном тумачењу Писма које је откривало Христову службу у небеском Светилишту.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 435 (оригинал).

Који разлог људи често наводе када тврде да ми више нисмо обавезни да држимо Десет заповести? Шта мислите, шта заправо стоји иза тога?

СУБОТА И ЗАКОН

Прочитајте следеће текстове: Откривење 14,6.7; Откривење 4,11; 1. Мојсијева 2,1-3 и 2. Мојсијева 20,8-11. Какав однос постоји између стварања, Суботе и Божјег закона?

Стварање много говори о нашој вредности у Божјим очима. Ми нисмо сами у свемиру – као нека трунчица космичке прашине – нити смо производ генетичке случајности. Другим речима, званични научни сценарио о настанку живота, који је прихваћен од стране масовних медија и популарне културе, представља поглед на наше порекло који је у сваком смислу неспојив са библијским извештајем.

Ми смо овде зато што нас је Исус створио. А Он је достојан нашег обожавања не само зато што нас је створио, већ и зато што нас је искупио. Стварање и спасење налазе се у самој сржи сваког истинског богослужења. У складу с тим, Субота је од пресудног значаја за разумевање плана спасења. Субота говори о Створитељевој брижности и Спаситељевој љубави.

По завршетку седмице стварања, Бог је починуо у лепоти и величанству света који је створио. Он је починуо и зато да би нам дао пример. Субота је седмично заустављање да бисмо славили Онога који нас је створио. Када слаavimo Бога суботом, ми отварамо своја срца да бисмо примили посебан благослов који Он даје у тај дан и ни у један други дан у седмици.

Субота упућује на Створитеља који нас је сувише волео да би нас напустио када смо одлутали од сврхе коју је имао за нас. Субота је вечни симбол нашег почивања у Њему. Она је посебан знак оданости Створитељу (Језекиљ 20,12. 20). Она је симбол одмора а не дела, благодати а не легализма, сигурности а не осуде, ослањања на Бога за спасење, а не на нас саме. Прави суботни одмор је благодатно почивање у рукама Онога који нас је створио, који нас је искупио и који ће поново доћи ради нас.

Порука 14. поглавља Откривења, Божја порука последњег времена за овај свет, позива људе да сваке суботе почивају у Његовој љубави и старању. Она нас позива да се сећамо Онога који нас је створио и да му одајемо славу. Држање Суботе је такође и спона између савршенства Едема и славе новог неба и нове земље што треба да дође. Она нас подсећа да ће једног дана раскошна лепота Едема бити обновљена.

Већина адвентиста седмог дана суочила се са оптужбама да су легалисти, а та оптужба се обично повезује са нашим држањем Суботе. Разговарајте о Суботи као о симболу искупљења и оправдања вером. Откуд то да послушност Божјој заповести да се одмарамо наводи људе на помисао да ми у ствари покушавамо да зарадимо свој одлазак на небо?

ЖИГ ЗВЕРИ

Прочитајте Откривење 12,12.17 и Откривење 13,7. Шта нам ти текстови откривају о сотонином гневу? Зашто је ђаво толико гневан на Божји народ последњег времена?

Откривење 12 нам даје обресе космичког сукоба између Христа и сотоне кроз векове. Он ће достићи врхунац приликом сотониног завршног напада на Божји народ. Откривење 13 нам представља два ђавоља савезника, звер из мора и звер из земље. Те две силе ће му се придружити у ратовању против Божјег народа.

Прочитајте Откривење 13,4.8.12.15 и Откривење 14,7.9-11. (Видети такође: Откривење 15,4; Откривење 16,2; Откривење 19,20; Откривење 20,4; Откривење 22,9.) Која се кључна тема појављује у свим тим стиховима?

Запазите тај контраст. Људи обожавају или Створитеља, или нешто друго. Створитељ је достојан обожавања (Откривење 5,9). Борба између Христа и сотоне на небу отпочела је управо због обожавања: „Изаћи ћу у висине над облаке, изједначићу се с вишњим“ (Исаија 14,14). Сотона је желео за себе обожавање које припада једино Створитељу. Према тексту Откривење 13, он у томе успева захваљујући деловању звери из земље (Откривење 13,4).

Поређење са текстом Данило 7 показује да је та звер из земље исто што и мали рог, који хоће „да промијени времена и законе“ и који врши власт 1.260 пророчичких „дана“, то јест, 1.260 година (Данило 7,25; упоредити са стихом Откривење 13,5; видети 6. поуку). А једини део Божјег закона Десет заповести који се бави временом је четврта заповест. Та црква је покушала да помери дан за богослужење са суботе, седмог дана, на недељу, први дан у седмици.

То што једна земаљска сила настоји да замени дан за богослужење, седми дан – Суботу, коју је сам Бог дао као знак свог ауторитета (2. Мојсијева 31,13; Језекиљ 20,12.20), представља покушај да се божански ауторитет узурпира на најосновнијем могућем нивоу. На тој појединости је, дакле, фокус коначног сукоба између правог и лажног богослужења.

Из тог разлога, Откривење препознаје људе који су верни Богу као оне „који држе заповијести Божије“ (Откривење 12,17; Откривење 14,12). То подразумева седми дан, Суботу, а не недељу. Они који буду одбацили коначни позив три анђела да се Богу клањају на Његов свети дан (Исаија 58,13) и који, уместо тога, буду обожавали звер на њен лажни свети дан, недељом, примиће жиг звери (видети 11. поуку).

ПОРУКЕ ТРИ АНЂЕЛА

У стиху Откривење 14,7, први анђеоло јаким гласом позива: „Бојте се Бога, и подајте му славу, јер дође час суда његова; и поклоните се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене!“ То је небески позив упућен свима нама да, у светлу предстојећег суда, своју крајњу оданост и свесрдну службу посветимо Створитељу света.

Други анђеоло објављује: „Паде, паде Вавилон град велики: јер отровнијем вином курварства својега напоји све народе“ (Откривење 14,8). Вавилон представља отпаднички верски систем који је одбацио поруку првог анђела у корист лажног система богослужења. Зато нас текст Откривење 14,9-11 упозорава да се не клањамо „звијери и икони њезиној“. Ту су представљена два супротстављена опредељења – обожавање Створитеља, или обожавања звери. Свака особа на планети Земљи донеће своју коначну, неопозиву одлуку коме припада њена неподељена оданост – Исусу или сотони.

Прочитајте Откривење 14,12. Које су то две карактеристике по којима се препознају они који одбијају да се поклоне звери? Зашто су обе пресудно важне?

Бог ће имати свој народ последњег времена, који ће Му остати веран и кад се суочи са највећим противљењем и најжешћим прогонством у историји света. Захваљујући дару Христове праведности, они ће водити благодаћу испуњен живот послушности. Клањање Створитељу је у директној супротности са клањањем звери, а испољава се кроз држање Божјих заповести. Тај коначни сукоб око оданости Христу или оданости звери усредсређује се на богослужење, а у самој сржи великог сукоба између добра и зла је питање Суботе.

Ти посвећени следбеници Спаситеља неће имати само веру „у Исуса“, већ и веру „Исусову“. Исусова вера је тако дубока, тако пуна поуздања, тако посвећена да ни сви демони пакла ни сва искушења на земљи не могу да је пољуљају. То је вера која се узда и кад не може да види, верује и кад не може да објасни и нада се и кад не може да разуме. Та „вера Исусова“ и сама је дар који примамо вером. Она ће нас провести кроз кризу која је пред нама. Када избије коначна криза и кад се суочимо са економским бојкотом, са прогонством, затварањем, па и самом смрћу, вера Исусова ће нас провести кроз последње часове на планети земљи, пре него што се Исус врати.

Како Бог данас припрема вашу веру за оно што ће доћи у будућности?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„У недостатку библијских текстова који би им ишли у прилог, многи су упорно, заборављајући да су се људи истом методом служили против Христа и Његових апостола, постављали питање: 'Зашто велики људи из наше средине нису схватили потребу да се нешто мења у погледу светковања седмичног дана одмора? Само ретки међу њима верују у оно у шта ви верујете! Не можемо прихватити да сте само ви у праву, и да су сви учени људи на свету у заблуди?'

За побијање ових приговора било је неопходно навести учење Библије и податке о Господњем поступању према свом народу у свим протеклим временима.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 455 (оригинал).

„Хришћани из прошлих нараштаја светковали су недељу, сматрајући да тиме поштују библијски дан одмора, а и данас има правих хришћана у свим Црквама, не изузимајући ни католичку, који искрено верују да је недеља дан одмора по божанском одређењу. Бог прихвата њихове искрене намере и њихову честитост. Међутим, када светковање недеље буде наметнуто законом, а свет буде потпуно упућен у обавезност светковања правога дана одмора, сваки који буде кршио Божју заповест да би послушао пропис који иза себе нема никакав виши ауторитет осим ауторитета Рима, уздигнуће тиме папство изнад Бога. Он ће се тиме заклети на верност Риму и сили која је озаконила установу коју је увео Рим. Он ће тиме обожавати звер и њену икону. Када људи на тај начин одбаце установу за коју је Бог изјавио да представља знак Његовог ауторитета, и почну уместо ње да светкују дан који је Рим изабрао с циљем да пружи доказ своје премоћи, прихватиће тиме знак оданости Риму, 'жиг зверин'. Све док ово питање не буде јасно изнето пред људе и док од њих не буде затражено да бирају између Божјих и људских заповести, они који буду наставили да иду путем кршења заповести неће примити 'жиг звери.'“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 449 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Свет се мења тако брзо и тако драматично. Зашто морамо бити увек будни и на опрезу како нас догађаји последњих дана не би затекли неспремне?
2. Како се разумевање суда и Божјег закона може ускладити са чињеницом да се спасавамо искључиво благодаћу?
3. На које начине можете сведочити онима који не схватају значај праве Суботе и искрено светкују недељу, први дан у седмици?
4. Које опасности леже у повезивању црквених и државних власти? Како ми као хришћани треба да се односимо према властима?

РАЗОТКРИВАЊЕ СПИРИТИЗМА

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 10,28; Проповедник 9,5; Исаија 8,19.20; Јован 11,11-14.21-25; 1. Солуњанима 4,16.17; Откривење 16,13.14; Матеј 24,23-27; 2. Солуњанима 2,9-12.

Текст за памћење: „Јер ће сам Господ са заповијешћу, с гласом аранђеловијем, и с трубом Божијом сићи с неба; и мртви у Христу васкрснуће најприје; а потом ми живи који смо остали, заједно с њима бићемо узети у облаке на сусрет Господу на небо, и тако ћемо свагда с Господом бити“ (1. Солуњанима 4,16.17).

Деценијама уназад, почеле су да се појављују приче о искуствима блиске смрти (ИБС), у којима људи који су умрли, а онда били оживљени, износе невероватне извештаје о томе шта су видели и чули док су били „мртви“. Хиљаде таквих прича било је документовано и проучено. Широм света, укључујући и хришћански свет, милиони верују да су ти извештаји доказ да мртви нису заиста мртви. То основно спиритистичко веровање једно је од најраширенијих и најуспешнијих сотонских превара.

Спиритизам је, заправо, зачет још у Едему, када је змија слагала Адама и Еву, рекавши: „Нећете ви умријети“ (1. Мојсијева 3,4). Током историје, спиритизам је попримао различите облике, али увек са основном премисом да се живот наставља после смрти. Та идеја такође лежи у корену једног од највећих лажних религијских покрета у 19. веку, заснованих на тврдњи сестара Фокс, за коју је признато да је нетачна, да могу да добијају одговоре на своја питања од духова умрлих.

У завршном сукобу на земљи, сотона ће обманути милионе уз помоћ спиритистичких феномена. Књига Откривење показује да је то један од начина на које ће он покушати да стави свет под своју контролу.

Циљ ове поуке је да укаже на то да је наша једина заштита против сотониних обмана последњег времена управо лични однос са Христом и чврста утемељеност на учењима Библије. То обухвата и њена учења о смрти, без обзира на то шта нам наше очи, уши и срце кажу.

***Проучите поуку за ову седмицу, засновану на поглављима 31 – 34 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 8. јун.**

СМРТНОСНЕ ПОСЛЕДИЦЕ СПИРИТИЗМА

Прича да је смрт заправо само улазак у нову фазу живота заснива се на концепту о природној бесмртности душе. Та паганска идеја рано се увукла у цркву, која се, опет, удаљила од библијских основа у покушају да своју веру учини разумљивом ширем римском свету: „Теорија о бесмртности душе једна је од оних лажних наука које је Рим позајмио од незнабоштва и уклопио у хришћанску религију.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 549 (оригинал).

„И не бојте се онијех који убијају тијело а душе не могу убити; него се бојте онога који може и душу и тијело погубити у паклу“ (Матеј 10,28). Шта нам и сам тај стих говори о наводној бесмртности душе?

Господ је забранио свом народу да се уплиће у окултизам било које врсте. Нису смели да толеришу међу собом никога ко је „бајач, ни који се договара са злијем духовима, ни опсјенар, ни који пита мртве“ (5. Мојсијева 18,11). Такве људе требало је каменовати до смрти (3. Мојсијева 20,27). Та казна делује изузетно оштро, али она је осмишљена с намером да заштити Израел од обожавања лажних богова.

Вештичарење је демонска активност. Оно наводи људе на лажно богослужење и кривотвори прави однос са Богом, али никад не може да задовољи најдубље потребе срца. Спиритизам је у сржи сотонског плана за поробљавање света. Али Исус, својом благодаћу и силом, ослобађа робове из ланаца зла који их држе заробљеним.

Прочитајте текстове Проповедник 9,5; Јов 7,7-9 и Исaiја 8,19.20. Чему нас ти библијски одломци уче о смрти и комуникацији са мртвима?

Веровање да мртви иду право на небо у тренутку смрти, мада је, као и светковање недеље, потпуно небиблијско, толико је већ дуго присутно, и толико је дубоко укореењено, да је људима врло тешко да га се одрекну. Људи користе пар стихова, извађених из контекста, како би оправдали своје веровање. Међутим, та лажна учења их остављају без икакве заштите против обмана у које сотона може да их увуче, посебно у завршној кризи.

Какво је ваше искуство кад је реч о покушајима да другим хришћанима објасните стање мртвих? Шта се у вашем случају показало као успешно, ако сте уопште имали неког успеха?

СМРТ У СТАРОМ ЗАВЕТУ

Прочитајте следеће текстове: Псалми 6,5; Псалми 115,17; 1. О царевима 2,10; 1. О царевима 11,43 и 1. О царевима 14,20. Чему нас ти стихови уче о стању мртвих?

Стари завет не учи о бесмртности душе. Нити учи да, одмах после смрти, верни узлећу у блаженство неба за сву вечност, док неверни силазе у пакао, где ће горети кроз сву вечност. Стари завет учи да је смрт заправо сан. Прва књига о царевима користи израз „почину код отаца својих“ да би описала смрт патријараха. Псалми то називају „заспати на смрт“ (Псалми 13,3; упоредити са: Псалми 90,5). Говорећи о смрти, Јов помиње небуђење из сна (Јов 14,12). А псалмиста додаје: „Ја ћу у правди гледати лице твоје; кад се пробудим, бићу сит од прилике твоје“ (Псалми 17,15).

Када је асирска војска била поражена и уништена, за смрт њених војника каже се да „заспаше довека“ (Псалми 76,6, НСП). Замисао о мртвима као о бестелесним духовима који лебде унаоколо како би комуницирали са живима, уопште није библијски концепт већ чист паганизам.

Неразумевање истине о смрти оставља нас отвореним за сотонске обмане. „Многи ће се суочавати са духовима пакости који ће им се приказивати у лику вољених рођака или пријатеља, и објављивати им најопасније заблуде. Ови посетиоци деловаће на наша најтананија осећања и чинити чуда у намери да подупру своја тврђења. Морамо бити спремни да им се одупремо библијском истином да мртви не знају ништа, и да се на овакав начин појављују само духови ђаволски.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 560 (оригинал).

Прочитајте стихове Данило 12,2 и Јов 19,25.26. Који су елементи у вези са стањем мртвих придодати у тим стиховима?

Смрт је почивање у сну све до васкрсења. Нема никаквих бестелесних духова који лебде унаоколо да би комуницирали са живима. Мада су пагани веровали у свет духова, Израелци су смрт разумели као спавање до јутра васкрсења.

Иако жалимо за мртвима, о онима који су умрли у Христу треба размишљати на следећи начин: они склапају своје очи у тренутку смрти, а онда, колико год времена прошло до Исусовог повратка, следеће чега ће постати свесни је Други долазак. Њихова прва мисао приликом васкрсења, биће: *О! Исус се на крају заиста брзо вратио!*

СМРТ У НОВОМ ЗАВЕТУ

Прочитајте следеће текстове: Јован 11,11-14.21-25; 2. Тимотију 1,10; 1. Коринћанима 15,51-54 и 1. Солуњанима 4,15-17. Како новозаветни писци описују смрт у поређењу са старозаветним писцима?

И Стари и Нови завет користе сан као симбол смрти. Најмање педесет три пута у Библији реч „сан“ је изједначена са смрћу. Библијски писци се слажу да не постоји тако нешто као што је свесно постојање бесмртне душе која напушта тело непосредно после смрти.

Али Нови завет додаје још једну димензију, која је наговештена већ у Старом завету – славно васкрсење приликом Христовог повратка.

Еванђеља наглашавају да вечни живот постоји само у Христу. Ни сви демони пакла не могу да лише вернике њихове сигурности у вечни живот. Христос је победио смрт на крсту. Гроб више не може да задржи своје жртве. Христово васкрсење је гаранција да ће сви верници једног дана бити васкрснути из гроба, у тренутку Његовог повратка.

Погледајте следеће Павлове речи: „Јер ако мртви не устају, ни Христос не уста. А ако Христос не уста, узалуд вјера ваша: још сте у гријесима својим. Дакле и они који помријеше у Христу, изгибоше“ (1. Коринћанима 15,16-18). Каквог би смисла имали ти стихови ако би мртви, одмах после смрти, доспевали у блаженство неба? Шта Павле мисли под тим „изгибоше“, ако су они, заправо, већ на небу?

Управо супротно, цела Павлова поента је у томе да Христово васкрсење представља основ нашег васкрсења, и да је, без васкрсења, „узалуд вјера ваша: још сте у гријесима својим“. У том случају, мртви би остали под земљом и заувек пропали.

Ти стихови се савршено слажу са другим библијским текстовима о нади коју имамо у васкрсење приликом Исусовог повратка, када ћемо примити „нашљедство непропадљиво, које неће иструхнути ни увенути, сачувано на небесима за вас“ (1. Петрова 1,4). Ако би, међутим, мртви већ били на небу, зашто би Петар говорио о наследству које је „сачувано на небесима“ за нас? Јасно је да су новозаветни верници жељно ишчекивали Христов долазак и васкрсење мртвих, и та нада их је подстицала да остану верни у животним искушењима.

Зашто је васкрсење тако моћна нада за хришћанску веру? А шта ако бисмо имали крст, али не и васкрсење? Какву наду бисмо тада имали? Зашто је, онда, васкрсење тако важан део наше вере?

СПИРИТИЗАМ У ПОСЛЕДЊИМ ДАНИМА – 1. ДЕО

Прочитајте следеће текстове: Матеј 24,5.11.24; 2. Солуњанима 2,7-9; Откривење 13,13.14 и Откривење 16,13.14. С којом врстом превара ће се људи суочавати у последњим данима?

Ђаво ће се служити „знацима и чудесима“ и спектакуларним појавама како би преварио масе непосредно пре Исусовог доласка. Коментаришући моћ обмане демонских духова, Ангел Родригез износи следећу речиту изјаву: „Њихова моћ убеђивања не огледа се у садржају њихове поруке, већ у сили натприродних појава које називамо „знаковима“ или „чудима.“ Они изводе (*поиеѓ*) поједине знакове, чиме се позивају на афективну страну људских бића, пре него на њихове вољне и рационалне способности. Чињеница да те знаке чине демони показује да је обједињујућа сила поруке три нечиста духа (аждаје, звери и лажног пророка) заправо спиритистичке природе – Бог није њен извор ни покретач. Када се космички сукоб буде приближио свом крају, демонска сила ће ступити на сцену људске историје на начин без преседана. Спиритизам, који у самом темељу има небиблијско учење о бесмртности душе, ускоро ће заробити цео свет.“ – „The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages“, необјављени рукопис, стр. 6.

Зашто је опасно ослонити се на емоције? Коју улогу оне имају, у добром и лошем смислу, у нашем верском искуству? Како би сотона могао да заобиђе наше мисаоне процесе и да се позове на наша осећања?

„Сотона се дуго припрема да уложи коначни напор да превари свет. . . . Мало-помало припремао је пут за своје највеће дело преваре, за развој спиритизма. За сада, још није успео да потпуно оствари своје планове; али то ће постићи у последњем делу свога времена. . . . Осим оних које ће одржати Божја сила вером у Његову Реч, цео свет биће увучен у оквире ове преваре. Људи ће се брзо уљљкати у кобну сигурност, а пробудиће се тек онда када почне изливање Божјег гнева.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 561, 562 (оригинал). Наша једина сигурност је у Исусу и Његовој Речи.

Није тешко замислити како би милиони, чак и милијарде људи, који не разумеју стање мртвих, могли да буду увучени у заблуде повезане са идејом да мртви настављају да живе после смрти.

Од којих уобичајених заблуда су, чак и сада, заштићени они који разумеју да мртви спавају?

СПИРИТИЗАМ У ПОСЛЕДЊИМ ДАНИМА – 2. ДЕО

Наша нада у спасење укореењена је у Христу. Његове крвљу умрљане руке позивају нас да прихватимо жртву која нам се бесплатно нуди, иако је плаћена по бескрајној цени. Христос ће се ускоро вратити по оне који су Његови. У стиху Титу 2,13 Христов други долазак се назива „блаженим надом“.

А сотонин циљ је да уништи ту наду. Он ће изводити чуда и знамења, чиниће све и свашта, што би људе могло да одвуче од библијске истине и спасења у Христу.

„Овдје је трпљење светијех, који држе заповијести Божије и вјеру Исусову” (Откривење 14,12). У последњој бици, сотона ће учинити све што је у његовој моћи да би људе спречио било да држе „заповести Божје“, или да имају „веру Исусову“ – или и једно и друго. Зато постоји потреба да будемо опрезни према сваком учењу, чак и ако је праћено знацима и чудесима, које би могло да нас одврати од било које од те две карактеристике остатка.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 24,23-27; 2. Коринћанима 11,13.14 и 2. Солуњанима 2,9-12. Шта нам ти текстови говоре о сотониној моћи преваре и начину деловања?

У последњим тренуцима времена, сотона ће извести своју коначну превару: „Страшне појаве натприродног карактера ускоро ће се показати на небу као доказ моћи демона који чине чуда. Духови ђаволски придружиће се царевима земаљским и целоме свету да их учврсте у заблуди, да их наведу да се уједине са сотоном у његовој последњој борби с небеском влашћу. Тако ће сви, владари и поданици, бити подједнако преварени деловањем ових сила. Подићи ће се људи који ће се представљати као Христос, захтевајући част и обожавање које припада Откупитељу света. Чиниће сјајна дела исцељења и тврдиће да имају откривења с Неба која се супротстављају сведочењу Писма.

Сотона ће се сам представити као Христос и то ће бити завршно дело у великој драми обмане. Црква као испуњење својих нада дуго изјављује да очекује Спаситељев долазак. Сада ће велики варалица учинити да све изгледа као да је Христос заиста дошао. Сотона ће се у различитим крајевима на Земљи показивати међу људима као величанствено биће блиставог сјаја, по изгледу слично Божјему Сину кога Јован описује у Откривењу (Откривење 1,13-15).“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 624 (оригинал – италики додат).

Зашто је разумевање истине о начину Христовог повратка, као и о стању мртвих, толико важно за нашу заштиту од преваре?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Недавно изашла књига Лија Стробела, *The Case for Heaven* (*Случај у прилог неба*), заснива се на идеји да, приликом смрти, људи остају у некој врсти свесног постојања, при чему се „искуства блиске смрти“ (ИБС) користе као један од „доказа“. Да наведемо пример: „Још једна девојчица, која је имала ИБС током операције срца, рекла је да је срела свог брата 'с друге стране' – што ју је изненадило с обзиром да није имала брата. Када се касније опоравила и испричала то свом оцу, он јој је тада први пут открио да је заиста имала брата, али да је он умро пре њеног рођења.“ – Lee Strobel, *The Case for Heaven* (Grand Rapids, MI: Zondervan Books, 2021), p. 69. Стробел се, међутим, мучи да усклади ту идеју о тренутном преласку у загробни живот са јасним библијским учењем да хришћани примају своју коначну награду тек када се Христос врати.

Упозорени смо: „Многи ће се суочавати са духовима пакости који ће им се приказивати у лику вољених рођака или пријатеља, и објављивати им најопасније заблуде. Ови посетиоци деловаће на наша најтананија осећања и чинити чуда у намери да подупру своја тврђења. Морамо бити спремни да им се одупремо библијском истином да мртви не знају ништа, и да се на овакав начин појављују само духови ђаволски.

Управо пред нама је време кушања, које 'ће доћи на сав васиони свет да искуша оне који живе на земљи.' (Откривење 3,10) Сви они чија вера није чврсто утемељена на Божјој Речи биће преварени и побеђени. Сотона делује 'са сваком преваром неправде' да стекне власт над синовима људским и зато ће се његове преваре стално умножавати. Међутим, он свој циљ може да постигне само ако људи добровољно подлегну његовим искушењима. Они који искрено теже познавању истине и труде се да послушношћу очисте своје душе, чинећи тако све што је у њиховој моћи да се припреме за сукоб, наћи ће у Богу истине сигурну заштиту. Спаситељево обећање гласи: 'Јер си одржао реч трпљења Мојега, Ја ћу тебе сачувати!' (Откривење 3,10) Он ће послати све анђеле са Неба да заштите Његов народ, и неће дозволити да сотона савлада ниједну душу која се узда у Њега.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 560 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Које би танане спиритистичке утицаје сотона могао да искористи како би деловао на ум? Коју улогу у томе имају масовни медији?
2. Како бисте могли да говорите о својој вери са неким ко је управо изгубио драгу особу и верује да је она сада на небу? Шта је прикладно рећи, а шта није прикладно?

ПРЕДСТОЈЕЋИ СУКОБ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 14,7.9.12; Откривење 4,11; Откривење 13,1.2; Откривење 12,3-5.17; Откривење 13,11-18.

Текст за памћење: „Освети их истином својом: ријеч је твоја истина“ (Јован 17,17).

Постоји један релативно нов медицински уређај под називом Биочип или Вери чип, величине зрна пиринча, који се може уградити у тело пацијента. Биочип садржи информације о историји болести пацијента, које се затим могу добити проласком екстерног скенера преко подручја где је Биочип или Вери чип уметнут. Неки хришћани то виде као део завере да се наметне жиг звери. За друге, жиг звери има везе са бар кодovima на конзервама хране. Или је то неки мистериозни број на новчаницама долара који наводно износи 666. За неке то има везе са масонским редом, илуминатима, црним хеликоптерима УН-а и Уједињеним нацијама.

Циљ поуке за ову седмицу је да укаже на предстојећи сукоб око богослужења. Сотона ће оспоравати Божји ауторитет покушавајући да поткопа Божји закон. Конкретно, Субота ће постати центар глобалног сукоба у чијем ће средишту бити питање богослужења. Сотона мрзи Суботу јер мрзи Створитеља. Он ће употребити принуду, притисак и силу да био сломио нашу оданост Христу. Доћи ће до сучељавања веровања у вези са правим и лажним даном богослужења. Последњи Божји позив је позив на верност Христу упркос прогонству, економском бојкоту, затварању и декрету о смртној казни. Поука за ову седмицу наглашава Исусову способност да нас проведе кроз последњи сукоб на земљи.

***Проучите поуку за ову седмицу, засновану на поглављима 35 и 36 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 15. јун.**

ПОСЛЕДЊИ СУКОБ ИЗ ОТКРИВЕЊА

Порука Откривења подразумева много више од загонетних симбола, чудних звери и необичних слика. Она говори о вечним истинама које је Бог пун љубави поверио генерацији последњег времена. Сукоб између Христа и сотоне отпочео је на небу у вези са богослужењем, и достићи ће свој коначни врхунац такође у вези са богослужењем.

Упоредите Откривење 14,7.9 са стихом Откривење 4,11. Која се свеобухватна тема провлачи кроз Откривење кад је реч о том космичком сукобу између добра и зла?

У целој књизи Откривење, богослужење и стварање су нераскидиво повезани. Стих Откривење 14,7 позива нас да се поклонимо Господару свега створеног. Насупрот теорији еволуције, која је на јуриш освојила свет у последња два века, Субота је вечни подсетник на наш идентитет. Она увек изнова потврђује да смо створена бића и да је наш Створитељ достојан наше оданости и обожавања. То је један од разлога што ђаво толико мрзи Суботу.

Прочитајте Откривење 12,17 и Откривење 14,12. У чему обожавање Творца проналази свој коначни израз?

Обожавање Створитеља кроз држање Божјих заповести у директној је супротности са обожавањем звери. Бог ће имати свој народ последњег времена, који ће Му бити одан упркос највећем противљењу и најжешћем прогону у историји.

„Док ће светковање лажног дана одмора у складу са земаљским законима, а супротно четвртој заповести, представљати заклетву верности сили која се противи Богу, светковање библијског дана одмора, у знак послушности Божјем закону, биће доказ верности Створитељу.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 605 (оригинал).

У стиху Откривење 14,12 тврди се да ће ти посвећени следбеници Спаситеља имати „вјеру Исусову“. Исусова вера је толико дубока да верује и у оно што не види. Она истрајава и кад не може да разуме. То је Исусов дар који примамо вером и који ће нас провести кроз предстојећи сукоб.

Седми дан, Субота, у тој мери је темељни симбол Бога као Створитеља да сеже уназад до самог Едема. Отуда, настојање да се она узурпира, као што је то учинио Рим (видети Данило 7,25), значило би настојање да се узурпира Божји ауторитет на најосновнијем могућем нивоу. Како нам та истина помаже да сагледамо зашто ће светковање Суботе у последњим данима бити толико спорно питање?

НАДОЛАЗЕЋА КРИЗА

Пророчанство о жигу звери у тексту Откривење 13 говори нам о најжешћој и најгорој фази сотониног рата против Бога. Откад је Исус умро на крсту, непријатељ зна да је поражен, али је одлучан у томе да што је могуће више људи поведе са собом. Његова прва стратегија у том настојању је обмана. Када обмана не успева, он прибегава сили. На крају ће стати иза декрета да свако ко одбије да се поклони звери или прими њен жиг буде убијен.

Верски прогон, наравно, није ништа ново. Он постоји још откако је Кајин убио Авеља зато што је овај послушао Божју заповест. Исус је рекао да ће се то дешавати чак и међу вернима.

Прочитајте следеће текстове: Јован 16,2; Матеј 10,22; 2. Тимо­тију 3,12 и 1. Петрова 4,12. Шта је новозаветна црква доживе­ла, и како се то може применити на Христову цркву последњег времена?

Кроз целу хришћанску историју прогонство је било нешто уоби­чајено. То се дешавало и у паганском Риму, али је посебно дошло до изражаја кроз жестоки прогон хришћана који су веровали у Библију од стране средњовековне цркве. Жиг звери ће бити само последња карика у том пакленом ланцу. Као и током прогонстава у прошлости, он је осмишљен тако да примора свакога да се повинује одређе­ном скупу веровања и званично одобреном систему богослужења.

Пророчанства показују да ће то прогонство почети економским санкцијама – нико неће моћи ни да купи ни да прода ако не буде имао жиг. И свако ко одбије да прими тај жиг биће осуђен на смрт (Откривење 13,15.17).

Оне који се представљају као хришћани ђаво већ сада припрема да, када дође последњи испит, приме жиг звери, тиме што их подстиче да праве компромисе у животу. И када буде изгледало као да цео свет с дивљењем иде за звери (Откривење 13,3), призор ће се изненада променити, и пророчка камера ће се фокусирати на Божји народ. Откривење 14,12 нам пружа ту слику. „Овдје је трпљење светијех, који држе заповијести Божије и вјеру Исусову.“ Божји народ води живот побожне послушности. Господњом благодаћу, они чврсто стоје и када се све око њих љуља. Док свет следи звер, они „иду за јагњетом куд год оно пође“ (Откривење 14,4). Христовом силом они побеђују силе таме које се постројавају насупрот њима.

Као што смо видели у 9. поуци, главни сукоб између добра и зла одвија се око богослужења. Звер се најпре служи преваром, а када то не успе, прибегава сили и принуди.

Колико брзо сте данас спремни, ако сте уопште спремни, да допустите економским разлозима да угрозе ваше светковање Суботе?

ПРЕПОЗНАВАЊЕ ЗВЕРИ – 1. ДЕО

Прочитајте Откривење 13,1.2. Одакле потиче та звер и ко јој даје власт?

Књига Откривење препознаје аждају, или змију, првенствено као сотону. У тексту Откривење 12,3-5 каже се да је аждаја покушала „да јој прождере дијете кад роди“, „мушко, сина“, које касније „би узето к Богу и пријестолу његову“. Ђаво је био тај који је, делујући преко паганског Рима, покушао да убије Христа (видети Матеј 2,16-18). Архинепријатељ Бога и човека делује преко политичких и верских институција да би постигао своје циљеве.

О тој звери, преко које непријатељ делује, речено је: „Даде јој змија силу своју, и пријестол свој, и област велику“ (Откривење 13,2). Ово пророчанство се прецизно испунило стотинама година касније, када је римски цар Константин преместио своју престоницу из Рима у Константинопољ, главни град данашње Турске. То је створило вакуум моћи на некадашњем престолу цезара, у њиховом седишту, царском граду Риму. Тако је пагански Рим дао звери њено седиште, односно главни град.

Исак Бакус је писао: „Премештањем седишта царства у Цариград, . . . Константин је уступио место римском бискупу, омогућивши му да се узвиси изнад свих људи на земљи, па и изнад Бога небеског.“ – *The Infinite Importance of the Obedience of Faith, and of Separation from the World*, p. 16 (цитирано у: Le Roy Edwin Froom, *The Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 3, p. 213). Према Томасу Хобсу, „папство је ништа друго до дух преминулог Римског царства, који крунисан седи на његовом гробу“. – *Leviathan* (New York: Oxford University Press, 1996), p. 386. А пажљивом анализом открива се да је звер из мора, из текста Откривење 13, отпадничка верска сила која излази из Рима и постаје светски систем богослужења (Откривење 13,3.4). Та звер није нека личност. То је верска организација која је истине Божје Речи заменила људским одредбама.

Прочитајте Откривење 13,1.6. Која реч се ту користи, а која је од кључне важности за препознавање те звери?

Свето писмо дефинише богохуљење у текстовима Јован 10,33 и Лука 5,21 помоћу два примера: (1) то је када се човек претвара или тврди да је Бог, и (2) када човек тврди да има моћ да опрашта грехе. У Исусовом случају, те оптужбе су биле неоправдане, јер је Он заиста Бог, те има право и да прашта грехе. Римско папство има два карактеристична учења која Библија означава као богохуљење – оно тврди да његови свештеници имају моћ да опраштају грехе и да папа поседује прерогативе Бога на земљи.

ПРЕПОЗНАВАЊЕ ЗВЕРИ – 2. ДЕО

Уместо да обожава звер, Божји народ налази највећу радост и задовољство у обожавању свог Господа. Њихова послушност извире из срца пуног љубави. Они су посвећени Њему, зато што знају колико је Он посвећен њима.

Прочитајте Откривење 13,5. Запишите ту црту препознавања у реду испод.

Подсетимо се онога што смо говорили у 4. поуци – да нам Бог даје кључ за разумевање пророчког времена, при чему један пророчки дан одговара једној дословној години (4. Мојсијева 14,34; Језекиљ 4,6). Временски период од 42 месеца који се помиње у Откривењу 13,5, ако га рачунамо користећи јеврејски 30-дневни месец, износи 1.260 пророчких дана или дословних година.

Папство је заиста имало огроман утицај од 538. до 1798. године. А онда, када је Наполеонов генерал Бертије заробио папу 1798. године, пророчки период папске превласти се завршио, и пророчанство из Откривења се испунило: „Ко у ропство води, биће у ропство одведен“ (Откривење 13,10). Ударац који је на тај начин задат папству био је изузетно озбиљан, али не и фаталан. Према стиху Откривење 13,12, смртоносна рана биће исцељена. Утицај папства поново ће се осетити широм света.

Данас светски лидери дочекују понтифекса као амбасадора Римске цркве и редовно га посећују у Ватикану. У свету незапамћене нестабилности, поставља се сцена да римски понтифекс постане опште признати морални вођа, који ће бити у стању да уједини све народе. Током говора који је одржао 6. јуна 2012. године, пред више од петнаест хиљада људи окупљених на Тргу Светог Петра у Риму, папа Бенедикт XVI је изјавио: „Недеља је дан који припада Господу и мушкарацима и женама, дан у којем сви морају имати слободу, слободу да га проведу са породицом и Богом. Одбраном недеље ми бранимо људску слободу.“ – https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/en/audiences/2012/documents/hf_ben-xvi_aud_20120606.html. Књига *Велика борба* јасно открива до чега ће тај покрет једног дана довести: „Они који светкују библијски дан одмора, Суботу, биће оптужени као противници закона и реда, као људи који крше морална правила друштва, који изазивају анархију и поквареност, призивају божанске судове на земљу... Биће оптужени да не поштују власти. Проповедници који су одбацили Божји закон говориће с проповедаоница о дужности грађана да буду послушни грађанским властима које су постављене од Бога. Они који поштују Божје заповести биће у законодавним скупштинама и у судницама погрешно представљани и осуђивани.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 592 (оригинал).

Колико год да је сада тешко увидети да се тако нешто дешава, узмите у обзир колико брзо наш свет може да се промени. Шта нам те промене говоре о томе колико би брзо догађаји последњег времена могли да се обруше на нас?

ЗВЕР ИЗ ЗЕМЉЕ

Прочитајте Откривење 13,11-18. У чему се та друга звер разликује од прве звери из 13. поглавља Откривења?

Прва звер је изашла из мора. Друга звер „излази из земље“ (Откривење 13,11). Море чине „људи и народи, и племена и језици“ (Откривење 17,15). „Земља“, дакле, овде представља ретко насељено подручје света. Та друга звер јавила се пред крај пророчког периода током којег је прва звер спроводила своју власт (Откривење 13,5). Другим речима, она добија истакнутију улогу негде око 1798. године.

Сједињене Америчке Државе се тачно уклапају у тај опис. Оне су прогласиле независност 1776. године, усвојиле су свој устав 1789, а крајем 19. века биле су признате као светска сила.

Јован затим наставља: „И имаше два рога као у јагњета; и говораше као аждаха“ (Откривење 13,11). Рогови у библијском пророчанству симболизују моћ. За разлику од прве звери, та звер нема круне на роговима, што сугерише да није реч о монархији. Два рога представљају два основна владајућа принципа који су извор моћи и успеха Сједињених Држава – политичку и верску слободу.

Прочитајте Откривење 13,11.12. Коју промену видите код те звери и како она проговара?

Тај мирољубиви народ, попут јагњета, на крају је проговорио као аждаја. Он „сву власт прве звијери чињаше пред њом“ (Откривење 13,12), напустивши принципе верске слободе, и учинивши „да земља и који живе на њој поклони се првој звијери“ (Откривење 13,12). Сједињене Државе ће предњачити у тражењу од свих народа на земљи да се поклоне првој звери, тако што ће признати духовну и световну власт папства. Према овом пророчанству, Сједињене Државе ће начинити икону звери – унију цркве и државе – и захтеваће од свих људи *да јој се поклоне*.

Фасцинантно је да у тренутку када су први пут препознате као звер из земље, Сједињене Државе нису биле ни близу војног и економског гиганта какав су сада.

Размислите о политичкој нестабилности у Америци данас. Како би то једног дана могло да доведе до испуњења овог пророчанства?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Клањање звери и њеној икони алудира на текст Данило 3, према којем је вавилонски цар заповедио Седраxu, Мисаху и Авденагу да се поклоне златном лику, иначе ће бити бачени у огњену пећ. У древном Вавилону, као и у савременом Вавилону – спорно питање било је богослужење. Право богослужење извире из ума поученог Божјом Речју, душе преобразене Његовом љубављу и срца испуњеног Његовим Духом. Тада се нећемо владати „према овоме вијеку“, већ ћемо живети по Божјој вољи, откривеној у Његовој Речи. У томе је наша једина сигурност!

„Бог никада не приморава људе да поступају противно својој вољи или својој савести; али сотона се непрестано служи приморавањем и суровошћу да би задобио власт над онима које на други начин не успева да заведе. Он покушава да страхом или силом завлада савешћу и изнуди покорност. Да би то остварио, делује преко верских и световних ауторитета, наводећи их да доносе законе који се супроте Божјим законима.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 591 (оригинал).

„Да би издржали невоље које су пред њима, морају да упознају Божју вољу онако како је откривена у Његовој речи, јер Бога могу да поштују једино када правилно схвате Његов карактер, Његову владавину, Његове намере и када се понашају у складу са тим сазнањима. Нико осим оних који су ојачали свој ум библијским истинама, неће опстати у последњем великом сукобу.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 593 (оригинал).

„Међутим, Бог ће на Земљи ипак имати свој народ који ће уздизати Библију и само Библију као мерило сваке науке и основ свих реформи. Мишљење учених људи, научни закључци, разна креда или одлуке црквених сабора, исто тако многобројни и неусаглашени као и Цркве које их заступају, глас већине – ни једно од тога нити све заједно не може бити доказ за или против било које тачке веровања. Пре него што прихватимо било коју науку или правило, морамо као његову потврду, захтевати оно јасно ”Тако рече Господ!““ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 595 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Како можемо живети у ишчекивању Христовог доласка и говорити о тој нади, а да не стварамо панику?
2. Задржите се у мислима на питању богослужења. Шта нам наш свакодневни живот, наша свакодневна рутина говори о томе кога или шта обожавамо?
3. Како можемо помоћи себи и другима да на будућност гледамо с поуздањем, а не са страхом?
4. Какав практичан утицај на наш живот данас има разумевање догађаја последњих дана?

ЗАВРШНИ ДОГАЂАЈИ НА ЗЕМЉИ

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 8,32; Језекиљ 20,12.20; Откривење 7,1.2; Откривење 14,1; Јоило 2,21-24; Осија 6,3; Јаков 5,7.8; Откривење 18,1-4.

Текст за памћење: „Купуј истину и не продај је; купуј мудрост, знање и разум“ (Приче 23,23).

Претпоставимо да имате ћерку тинејџерку која се вози кући из колеџа за летњи распуст. Док чекате да стигне, забринута пратите временске извештаје. Постајете све забринутији, јер се време брзо погоршава. Олујни облаци се назире на хоризонту. Ветрови почињу жестоко да дувају. Небеса се проламају и киша почиње да лије. Дрвеће бива оборено. Главни пут до ваше куће ускоро постаје непроходан. Онда чујете од неког комшије да је могуће проћи споредним путем. Аутомобили могу да се крећу око неких оборених стабала. Мада је комуникација тешка, успевате да пошаљете текстуалну поруку својој ћерки, пажљиво наводећи како може безбедно да стигне кући.

Исус више од свега жели да нас успешно проведе кроз животне олује и безбедно врати кући. Елен Г. Вајт пише: „Долази олуја, немилосрдна у свом бесу. Да ли смо спремни да је дочекамо?“ – *Testimonies for the Church*, vol, 8, p. 315. Сврха Христовог живота, смрти, васкрсења и службе у небеском светилишту јесте да нам обезбеди да се вратимо кући. Пророчке поруке из књига Данило и Откривење представљају божанска упутства, намењена посебно људима последњег времена, која треба да нам помогну у животним олујама како бисмо једног дана осетили топли загрљај Спаситеља пуног љубави.

Циљ поуке за ову седмицу јесте да нам открије шта пророчка Реч има да каже о завршним догађајима, и да поново укаже на Христову снагу, која је довољна да нас проведе кроз последњи сукоб на земљи и да нас врати кући.

***Проучите поуку за ову седмицу, засновану на поглављима 37 и 38 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 22. јун.**

ОДАНОСТ БОГУ И ЊЕГОВОЈ РЕЧИ

Прочитајте стихове Приче 23,23; Јован 8,32 и Јован 17,17. Која заједничка нит се провлачи кроз све њих?

Велика борба је вековима представљала сукоб између истине и лажи. Сотона је лажов и отац лажи (Јован 8,44). Исус је извор свеукупне истине. Он каже: „Ја сам пут и истина и живот“ (Јован 14,6). Истина која нас ослобађа од сотонских обмана налази се у Божјој Речи. Библија разоткрива сотонину стратегију и упознаје нас са Божјим плановима. Свето писмо расветљава пут пред нашим ногама (Псалам 119,105). Псалмиста изјављује: „Ријечи твоје кад се јаве, просвјетљују и уразумљују прости“ (Псалам 119,130). Затим додаје: „Основа је ријечи твоје истина“ (Псалми 119,160).

Прочитајте текст 2. Петрова 1,16-21. Која нам уверавања апостол даје у вези са пророчанствима? Коју илустрацију он користи да би показао важност Божје пророчке Речи?

Ми се не поводимо за „приповијеткама мудро измишљенијем“. Пророчанства Божје Речи осветљавају пут пред нама. Помажу нам да разликујемо истину од заблуде. Без Библије, били бисмо подложни ћудљивости људског мишљења и лако би нас било преварити. „Припадници Божјег народа упућени су на Писмо као на своју заштиту од утицаја лажних учитеља и заводљиве моћи духова таме. Сотона се служи свим средствима да спречи људе да стекну познавање Библије, јер њене јасне изјаве откривају његове преваре... Последња велика обмана ускоро ће се одиграти пред нашим очима. Антихрист треба да учини своја чудесна дела свима на видiku. Фалсификат ће бити тако сличан оригиналу да нико неће бити у стању, осим уз помоћ Светога писма, да уочи разлику међу њима... Нико осим оних који су ојачали свој ум библијским истинама, неће опстати у последњем великом сукобу. Свака душа биће стављена на пробу – да ли ће више слушати Бога него људе? Одлучујући тренутак је пред вратима. Да ли су наше стопе утврђене на стени Божје непроменљиве Речи? Да ли смо спремни да храбро устанемо у одбрану Божјих заповести и вере Исусове?“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 593, 594 (оригинал).

Размислите о питањима која Елен Вајт поставља у наведеном цитату. Шта ће нас оспособити да опстанемо током коначне кризе? Шта нас одвраћа од проучавања Божје Речи? Како бисмо могли да компромитујемо истину ради личног задовољства?

ЗАПЕЧАЋЕНИ ЗА НЕБО

Током предстојеће кризе, Божји верни народ неће подлећи световним притисцима (Откривење 14,12). Они ће бити запечаћени Светим Духом (Ефесцима 4,30), и нико их неће моћи померити. У античко доба печати су потврђивали аутентичност званичних докумената. Они су били препознатљив, индивидуализован знак. А с обзиром да се последњи сукоб усредсређује на богослужење и Божји ауторитет откривен у Његовом закону, могло би се очекивати да Божји печат буде уграђен у Његов закон (упоредити са стихом Исаија 8,16).

Прочитајте текст 2. Мојсијева 20,8-11. Који су елементи печата садржани у заповести о Суботи?

Овде имамо три елемента аутентичног печата: (1) Име Онога коме печат припада, „Господу Богу твојему“. (2) Његову титулу, као Онога ко је све „створио“, дакле, Створитељ. (3) Његову територију, „небо и земљу, море и што је год у њима“. Печат се понекад у Библији назива знаком (Римљанима 4,11). Те две речи су узајамно заменљиве. А будући да се Божји знак или пречат налази у сржи Божјег закона, Субота је у средишту коначног сукоба у вези са богослужењем (Језекиљ 20,12.20; Откривење 12,17).

Упоредите стихове Откривење 7,1.2 и Откривење 14,1 са стиховима Откривење 13,16.17. Где се примају Божји печат и жиг звери? Шта мислите, зашто постоји та разлика.

Печат Божији се ставља на чело. Чело је симбол ума и представља, у сликовитом смислу, свесну одлуку.

Жиг звери се прима или на чело или на руку, што показује да су људи интелектуално убеђени и да по сопственом избору прихватају сотонине лажи или, у другом случају, прихватају лажно богослужење како би избегли да буду убијени.

Ђаво мрзи оне који су послушни Богу. Велика борба ће достићи свој врхунац када аждаја (сотона) буде заратио против припадника верујућег остатка, који држе „заповијести Божије и вјеру Исусову“ (Откривење 14,12). Међутим, они ће остати чврсти у својој оданости Христу.

Зашто је верност Господу из дана у дан кључ наше спремности за коначну кризу?

КОМЕ СЕ КЛАЊАМО?

У последњим данима одиграће се драматична борба око богослужења. Да ли се клањамо Творцу, или звери и њеној икони? Ту нема средине. Први анђеол из текста Откривење 14 позива мушкарце и жене: „Поклоните се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене“ (Откривење 14,7). Као додатну подршку том небеском позиву, трећи анђеол открива страшне последице обожавања звери: „И он ће пити од вина гњева Божијега, које је непомијешано уточено у чашу гњева његова, и биће мучен огњем и сумпором пред анђелима светима и пред јагњетом“ (Откривење 14,10). Насупрот томе, они који се клањају Створитељу описани су као људи „који држе заповијести Божије и вјеру Исусову“ (Откривење 14,12).

Стварање је основ правог богослужења (Откривење 4,11). Пошто је Бог „саздао све кроз Исуса Христа“ (Ефесцима 3,9), сотона мрзи Створитеља и покушава да, посредством земаљских сила, замени Суботу, спомен на стварање (Данило 7,25). Предстојећи сукоб око Божјег закона фокусира се на ауторитет. Ако би сотона успео да искорени богослужење суботом, могао би да тврди како је његов ауторитет изнад Божјег ауторитета. Да би то постигао, он ће покушати да убеди или примора цео свет да прихвати лажну суботу.

Колико год да је сада тешко увидети да се то заиста дешава, као што смо већ приметили, свет се драматично мења. Криза КОВИД-19 показала нам је да наш свет може преко ноћи да постане потпуно другачије место. Иако не знамо све детаље који ће довести до примања жига звери, није толико тешко замислити како ће се то дешавати. Овај свет је веома нестабилно место, и уз сву невероватну технологију која данас постоји, оно на шта Библија упозорава заиста би могло да се оствари чак и брже него што мислимо.

Прочитајте текст Откривење 13,13-17. Које конкретне казне чекају оне који не буду хтели да приме жиг звери?

Они који остану верни Христу, уместо да следе звер и њену икону, суочиће се са економским казнама и са претњом смрћу. Човечанство је и даље онакво какво је одувек било – корумпирано, жељно моћи и насилно. И мада не знамо тачно како ће се завршни догађаји одвијати, није тешко замислити прогонство на крају времена. Иако су написане у потпуно другачијем контексту, следеће речи из Еванђеља по Јовану нам све говоре. Мислећи на Исуса, Јован пише да Њему „не требаше... да ко свједочи за човјека; јер сам знадијаше шта бјеше у човјеку“ (Јован 2,25).

Размислите о покварености човечанства и о злу које су људи способни да учине. Зашто нам то показује како би брзо и лако могло да дође до завршних догађаја? Такође, и што је још важније, чему би та тужна истина требало да нас научи у вези са потребом да чувамо властито срце?

РАНИ И ПОЗНИ ДАЖД

Прочитајте текстове Јоило 2,21-24 и Дела 2,1-4.41-47. Које пророчанство се испунило у првом веку? Какав утицај је то имало?

Изливање Светог Духа на Дан педесетнице снажно је покренуло хришћанску цркву. Три хиљаде људи обратило се Богу у једном дану. Књига Дела апостолска бележи чудо за чудом Божје благодати која преображава: „А од онијех који слушаху ријеч многи вјероваше, и постаде број људи око пет хиљада“ (Дела 4,4). Само 120 верника окупило се на молитви, али је та молитва довела до драматичне промене. Цркви су се убрзо придружиле хиљаде нових верника. Чак и „свештеници многи покораваху се вјери“ (Дела 6,7). А пошто су били жестоко прогоњени у Јерусалиму, ученици „се бијаху расијали“ и „пролажаху проповиједајући ријеч“ (Дела 8,4). Тако су цркве осниване по целој Јудеји, Самарији и Галилеји (видети Дела 9,31). После свог обраћења, апостол Павле је проповедао Христа широм Медитеранског света. У Солуну, неки Јевреји који су се противили еванђељу, изнели су следећу запањујућу тврдњу: „Ови што замутише васиони свијет дођоше и овдје“ (Дела 17,6). Силом Духа Светога ученици су за релативно кратко време досегли читав тада познати свет. Јоилово пророчанство о раном дажду испунило се на Педесетницу, али ће се позни дажд излити са још већом снагом, како би обезбедио коначну жетву на земљи.

Прочитајте следеће текстове: Захарија 4,6; Захарија 10,1; Осија 6,3 и Јаков 5,7.8. Како ће се, према тим стиховима, довршити Божје дело на земљи?

Изрази „рани и позни дажд“ преузети су из израелског циклуса жетве. Рани дажд је падао у јесен да би семе проклијало. Позни дажд је падао у пролеће да би жетва сазрела... То описује рад Светог Духа на објављивању еванђеља. „Као што је 'рани дажд' деловао приликом изливања Светог Духа у почетку проповедања Јеванђеља, и покренуо клијање драгоценог семена, тако ће у време 'познога дажда', који ће бити изливен на крају проповедања, наступити сазревање жетве... Велико дело проповедања Јеванђеља неће се завршити мањим показивањем Божје силе од оне која је обележила његов почетак. Пророчанства која су се испунила изливањем раног дажда у почетку проповедања Јеванђеља треба поново да се испуне приликом његовог завршетка у облику познога дажда.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 611, 612 (оригинал).

ГЛАСНИ ПОКЛИЧ

Прочитајте следеће текстове: Откривење 18,1-4; Авакум 2,14 и Матеј 24,14. Шта нам они говоре о томе како ће се Божје дело на земљи довршити?

Анђео који најављује пад Вавилона има „област велику“ (Откривење 18,1). Попут анђела из 14. поглавља Откривења, и овај анђео представља људске гласнике. Он открива Божју славу, и то тако потпуно да цела земља бива обасјана. Грчка реч за ауторитет или моћ у Новом завету је *egzocija*. Она се често користи да опише Христов тријумф над поглаварствима и силама таме. А Исус је користи у Матејевом еванђељу у вези са слањем својих ученика. У тексту Матеј 10,1 Исус даје својим ученицима *власт* над поглаварствима и силама таме. Дакле, Он их шаље са божанском силом да побеђују у борби између добра и зла. А у тексту Матеј 28, пошто Му се „даде... свака власт на небу и на земљи“, Он их још једанпут шаље са речима: „Идите дакле и научите све народе“ (Матеј 28,18.19).

Испуњена силом Светог Духа, потпомогнута влашћу живог Христа, који је у свом животу и смрти тријумфовао над поглаварствима и силама таме, новозаветна црква је обасјала земљу Божјом славом. За само неколико година, ученици су објавили еванђеље целом тада познатом свету (Колошанима 1,23).

На крају времена, Свети Дух ће се излити са незапамћеном силом, и еванђеље ће се брзо ширити до свих крајева земље. Хиљаде ће се обраћати у једном дану, и Божја благодат и истина вршиће утицај на целу планету. Људи ће на тај начин бити упозорени, а еванђеље, заједно с надом коју нуди, биће распрострањено широм света.

„Велико дело проповедања Јеванђеља неће се завршити мањим показивањем Божје силе од оне која је обележила његов почетак. Пророчанства која су се испунила изливањем раног дажда у почетку проповедања Јеванђеља треба поново да се испуне приликом његовог завршетка у облику познога дажда...

Божје слуге, лица озарених светим посвећењем, журиће од места до места да објаве вест са Неба. Хиљаде гласова, по целој Земљи, објављиваће опомену. Догађаће се чуда, болесници ће оздрављати, а знаци и велика чуда пратиће вернике.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 611, 612 (оригинал).

Шта кочи силно изливање Светог Духа, позни дажд и гласни поклич? Колико год ситна била наша улога као појединаца, шта ипак можемо предузети да бисмо били отворени и пријемчиви за изливање Светог Духа?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Већ 1851. године, адвентистички пионири су у другој звери из текста Откривење 13,11-17 препознали Сједињене Америчке Државе. Али мора да је било тешко у то време сагледати како ће Сједињене Државе успети да натерају цео свет да се поклони првој звери (Откривење 13,12). Чак и у 1880-им, читава морнарица Сједињених Држава састојала се од само 48 старих бродова.

Међутим, од краја Хладног рата, ниједна сила не може да се мери са Сједињеним Државама у војном смислу. И мада су Американци уживали у дивним слободама, није тешко увидети да ће те слободе, како времена буду постајала тежа, бити гажене или чак сасвим укинуте. Многи верују да већ сада посматрамо како се то дешава.

„Они који буду одбили да се покоре (светковању лажне суботе), биће кажњени грађанским казнама, а после тога биће проглашено да заслужују и смрт. Са друге стране, Божји закон, који захтева светковање Створитељевог дана одмора, тражи послушност и прети гневом свим прекршиоцима својих прописа.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 604 (оригинал).

„Велика група оних који су изразили веру у вест трећег анђела, али нису били посвећени послушношћу истини, када се олуја буде разбеснела, одбациће своју веру и придружиће се редовима противника. Сједињујући се са светом, хранећи се истим духом, почели су и збивања да посматрају у скоро истој светлости као и свет, и када буду стављени на пробу, спремно ће одабрати лакшу, популарнију страну. Даровити људи пристојног понашања, који су се некада радовали истини, послужиће се својим способностима да варају и заводе ближње. Они ће постати најогорченији непријатељи своје некадашње браће. Када светковатељи Суботе буду извођени пред судове да одговарају због своје вере, ови отпадници биће најуспешнија сотонска оруђа која ће их клеветати и оптуживати и својим лажним извештајима и сумњичењима окренути управитеље против њих.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 608 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто ће разумевање догађаја последњих дана бити толико важно у предстојећој кризи? На који начин Свето писмо постаје наша заштита од обмане?
2. Демократска друштва широм света вековима су била бастиони верске слободе. У ком смислу би то могло брзо да се промени?
3. Погледајте другу изјаву Елен Г. Вајт наведену у претходном тексту. Које то одлуке данас доносите, а које би могле довести до тога да сутра будете међу тим такозваним адвентистима?
4. Како се порука другог анђела мења у време гласног поклича, и какву личну припрему можемо да извршимо да бисмо примили позни дажд, што ће нам омогућити да довршимо Божје дело на земљи?

ТРИЈУМФ БОЖЈЕ ЉУБАВИ

Текстови за проучавање у току седмице: Откривење 22,11-12; Јеремија 30,5-7; Псалми 91,1-11; Јеремија 25,33; Откривење 21,2; Откривење 20,11-15.

Текст за памћење: „И чух глас велики с неба гдје говори: ево скиније Божије међу људима, и живљеће с њима, и они ће бити народ његов, и сам Бог биће с њима Бог њихов. И Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех, и смрти неће бити више, ни плача, ни вике, ни болести неће бити више; јер прво прође“ (Откривење 21,3,4).

Можемо се суочити са будућношћу срца испуњеног надом. Мада нам предстоје изазовна времена, кроз коју год патњу морали да прођемо, какве год невоље да издржимо, какве год туге да искусимо, ако будемо имали наду да долазе бољи дани, моћи ћемо већ данас да живимо са смислом, сврхом и радошћу. Френклин Д. Рузвелт био је председник Сједињених Држава од 1933. до 1945. године, у једном од најтежих периода историје те земље. Био је погођен дечијом парализом и није могао да хода без помагала. Једном приликом је записао: „Увек смо се држали наде, вере, убеђења да, негде иза хоризонта, постоји бољи живот, бољи свет.“ Алберт Ајнштајн, један од најбриљантнијих људи на свету, написао је: „Учите од јуче, живите за данас, надајте се бољем сутра.“ Алфред Лорд Тенисон, популарни енглески песник из времена владавине краљице Викторије, једном је написао: „Нада се смеје са прага наступајуће године, шапућући: ’Ова ће бити срећнија.’“

У последњој поуци за ово тромесечје посматраћемо Христову постојану љубав током најузбудљивијег периода у историји свемира, и Његов потпуни тријумф у великој борби између добра и зла. Последња књига Библије, Откривење, пружа нам наду за данас, сутра и заувек.

***Проучите поуку за ову седмицу, засновану на поглављима 39 – 42 књиге Велика борба, да бисте се припремили за суботу, 29. јун.**

НАДА У ВРЕМЕ НЕВОЉЕ

Прочитајте следеће текстове: Откривење 22,11.12; Данило 12,1.2 и Јеремија 30,5-7. Који ће се догађаји одиграти непосредно пре Другог доласка?

Након завршетка времена пробе уследиће време невоље „како-га није било откако је народа до тада“. Откривење 16 описује седам последњих зала који ће се излити на овај зли свет. Али, као у случају пошаста које су задесиле Египат, Божји народ ће бити заштићен од њих. Обратите пажњу на обећање у Књизи пророка Данила: „И у то ће се вријеме избавити твој народ, сваки који се нађе записан у књизи“ (Данило 12,1). То мора да се односи на „књигу живота“ (видети Филибљанима 4,3; Откривење 13,8; Откривење 20,12.15; Откривење 22,19). Дакле, ако останемо верни Исусу, наша имена неће бити избрисана из књиге живота (Откривење 3,5).

Прочитајте следеће текстове: 1. Јованова 3,1-3; Јован 8,29 и Јован 14,30. Која је једина адекватна припрема за предстојеће време невоље?

У време невоље, Божји народ ће имати тако дубок лични однос са Исусом да ништа неће моћи да га промени. Њихова највећа жеља биће да Му угоде у свему, и да тако, деловањем Светог Духа, постану чисти као што је Он чист. У Христовом срцу није било ничега што би реаговало на сотонине обмане, а и ми можемо подражавати тај аспект Његовог карактера.

Прочитајте следеће текстове: Псалми 27,5; Псалми 91,1-11 и Откривење 3,10-12. Која нам умирујућа обећања Бог даје за време невоље?

Има неких који су погрешно разумели учење да ћемо у време невоље живети без посредника. Исус ће прекинути своје посредовање у небеском светилишту у тренутку када свако буде донео коначну одлуку за или против Њега. Али то не значи да ћемо бити сами током тог периода и да ћемо морати да се ослањамо само на сопствене снаге. Исус је обећао да ће увек бити са нама (Матеј 28,20). Вера верује и када не види и узда се чак и када се свет око нас распада. Током времена невоље, наша вера ће јачати а наша чежња за вечношћу ће расти, тако да ће нам једина жеља бити да живимо са Исусом заувек.

НАДА У ИСУСОВ СКОРИ ПОВРАТАК

Прочитајте следеће текстове: Јован 14,1-3 и Титу 2,11-14. У светлу будућих изазова и предстојећих невоља, зашто су ти стихови тако охрабрујући?

Исусове речи: „Да се не плаши срце ваше“ су Његово обећање да нас никада неће оставити и да ће поново доћи да нас поведе кући. Овај свет није наш дом. За нас долазе бољи дани. У једном на сваких 25 стихова Нови завет говори о повратку нашег Господа. Када изгледи постану мрачни и кад угњетачки закони црквено-државне силе буду претили нашем животу, обећање о Христовом доласку испуњаваће наше срце надом. То је „блажена нада“ која је надахњивала верни Божји народ у свакој генерацији.

Прочитајте текстове: Откривење 6,15-17 и Исаија 25,8.9. Упоредите ставове спасених и изгубљених који су нам предочени у тим стиховима. Чиме се може објаснити разлика између та два начина размишљања?

Зли увиђају ужасне последице греха, док праведни прихватају чудесне залихе благодати. Побуна против Бога доводи до страха, кривице, осуде и на крају до вечног губитка. А наш одговор на Његову спасоносну благодат доводи до опроштења, мира и вечне радости приликом Његовог славног повратка.

Прочитајте Откривење 15,3.4 и Откривење 19,7. Како ће испуњени одговорити на славно спасење које им је бесплатно обезбеђено преко Христа?

„Христов крст биће основна тема проучавања и песма откупљених током целе вечности. У прослављеном Христу они ће гледати Христа распетога... Чуђење и обожавање свемира заувек ће будити чињеница да се Створитељ свих светова, Судија свих створења, одрекао своје славе и понизио из љубави према човеку.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 651 (оригинал).

Прочитајте следеће текстове: Откривење 12,17; Откривење 17,13.14 и Откривење 19,11-16. Обратите пажњу на прогресију која постоји у тим стиховима. Шта нам та прогресија говори о последњем рату на земљи и о Христовој коначној победи?

МИЛЕНИЈУМ НА ЗЕМЉИ

Откривење 19 се завршава драматичним приказом Исусовог повратка и уништења злих. Али прича још увек није готова. Откривење 20 нас уводи у период од 1.000 година, познат као „миленијум“.

Прочитајте Откривење 20,1-3. Каква ће бити сотонина судбина када се Исус буде вратио?

Слика у тексту Откривење 20,1-3 је симболична. Сотона неће бити дословно везан ланцем и бачен у јаму. Он ће, током 1.000 година, бити затворен на овој пустој планети, која ће остати без становника, и биће везан околностима које је сам изазвао. У стиху 2. Петрова 2,4 читамо да ће сотона и његови анђели бити бачени „у окове мрака пакленог“. Сотона ће ланцем околности бити везан за земљу, на којој неће бити никога кога би могао да искушава. Током 1.000 година, он ће гледати само пустош, разарање и несрећу до којих је довела његова побуна.

Грчка реч преведена као „бездан“ иста је она од које потиче и реч амбис – понор, провалија. Иста реч се у Септуагинти, грчком преводу Старог завета, користи да опише земљу у тренутку стварања: „А земља бјеше без облича и пуста, и бјеше тама над безданом“ (1. Мојсијева 1,2). Ту је такође употребљена грчка реч абисос, „бездан“. Она описује пуну земљу. „Бездан“ није нека подземна пећина нити неки зјапећи понор тамо негде у свемиру. Сотонино дело греха и уништења, упоредо са страховитим хаосом који ће претходити Другом доласку, вратиће земљу у стање мрачне, безобличне масе, у каквом је била на почетку стварања.

Прочитајте следеће текстове: Јеремија 4,23-26; Јеремија 25,33 и Исаија 24,1.3.5. Како библијски пророци описују тај призор?

Пророци ту наглашавају катастрофално уништење које ће наступити у време Христовог другог доласка и чињеницу да неће бити никог живог на земљи током тог хиљадугодишњег периода. Сотона и његови зли анђели биће остављени да размишљају о пустошењу до ког је довела његова побуна. Цео свемир ће изнова увидети да је плата за грех смрт. Бог решава проблем греха тако да се он никада више не појави (Наум 1,9). Има три главна начина на која Бог то чини. Прво, Он показује своју безграничну љубав, и улаже беспопштедне напоре да спасе цело човечанство. Друго, Он открива своју правду, правичност и поштење. Треће, Он допушта да свемир види који је крајњи резултат греха и побуне.

СУД ТОКОМ МИЛЕНИЈУМА

Прочитајте Откривење 20,4-6. Шта ће праведни радити током 1.000 година, и зашто је то важно?

Током миленијума праведници ће имати прилику да се из прве руке упознају са Божјом правдом и љубављу, које се огледају у томе како се Он носи са проблемом греха. Ко од нас нема питања која би желео да постави Богу у вези са многим стварима? Тада, током миленијума на небу, искупљени ће моћи да поставе та питања. Ако нека њихова вољена особа или близак пријатељ не буду на небу, спасени ће имати прилику да потпуније разумеју Божје одлуке. Али пре свега, искупљени ће, на нов начин и јасније него икада пре, сагледати Божје свесрдне покушаје да спасе сваку особу која је икада живела. Још једном ће схватити да су сви који буду изгубљени пропустили небо због свог личног одбацавања Христа. Тек тада ће Бог прогласити коначни суд над изгубљенима – другу смрт, која је вечно уништење.

Прочитајте Откривење 20,7-9. Како ће се тих 1.000 година завршити? Каква ће бити судбина сотоне и његових следбеника?

Читавих 1.000 година, сотона неће имати кога да куша и вара. Он и његови анђели остаће сами да размишљају о смртоносним последицама греха. Али на крају миленијума зли ће васкрснути, да би се суочили са судом и примили своју коначну плату (Откривење 20,5).

Тада ће сотона поново имати огромну војску следбеника. Иако је трпео пораз за поразом у великој борби, биће охрабрен када види толику гомилу изгубљених. Он још увек није спреман да оконча своју побуну, и зато ће поново изаћи да вара те „народе“. Подстицаће их да уложе последњи велики напор како би збацили Бога и успоставили своје царство. Израз „Гог и Магог“ симболизује сотону и изгубљене из свих векова. Сотона и његови следбеници окружиће „око светијех, и град љубазни“ (Откривење 20,9).

На крају миленијума, не само да су сви зли оживели, већ и Свети град, Нови Јерусалим, силази на земљу са неба (Откривење 21,2)! Свети су већ читав миленијум живели и царовали са Христом у Новом Јерусалиму. А онда, на крају 1.000 година, тај град се спушта на земљу заједно са Богом, Исусом, анђелима и свим искупљенима. Сви присуствују последњој бици у оквиру велике борбе. И грех бива искорењен једном заувек!

Шта нам избор тренутка за коначни суд говори о Божјем карактеру?

ДВЕ ВЕЧНОСТИ

Прочитајте следеће текстове: 2. Коринћанима 5,10; Римљанима 14,10.11 и Откривење 20,11-15. Шта они кажу о томе зашто су зли поново оживљени?

Да би се проблем греха решио тако да се зло више никада не појави, сви морају бити уверени да је Бог био праведан и поштен на свим својим путевима. На крају, свако колена ће се савити и признати – чак и сотона и његови зли анђели – да је Бог био праведан током велике борбе и да никада није било оправдања за побуну против Њега. Обратите пажњу на следећи увид Елен Г. Вајт: „Чим се књиге извештаја буду отвориле, чим Исусово око буде погледало безаконике, они ће постати свесни сваког греха који су учинили. Видеће тачно где је њихова нога скренула с пута непорочности и светости, и докле су их њихова охолост и бунтовност одвеле у кршењу Божјег закона. Заводничка искушења која су призивали својом попустљивошћу према греху, злоупотребљени благослови, презрени Божји гласници, одбачене опомене, непокајано срце – све то, као да је написано огњеним словима, појавиће им се пред очима...

Цео грешни свет стоји пред Божјом судијском столицом оптужен да је издао небеску власт. Грешници немају никога да заступа њихов случај, и зато им се изриче осуда на вечну смрт.“ – *Велика борба*, стр. 666, 668 (оригинал).

Прочитајте следеће стихове: Откривење 20,9; Псалми 37,20 и Малахија 4,1.2. Које увиде нам они пружају кад је реч о коначном уништењу греха и грешника и о награди за праведне?

Добра вест је да ће сотона и његови зли анђели бити уништени у огњеном језеру. Грех и грешници ће бити спржени. Према стиху Откривење 20,9, они ће бити прогутани, уништени, а не вечно мучени. Следећи стих користи израз „ва вијек вијека“. У зависности од контекста, реч „вавијек“ или „заувек“ означава нешто што траје „бескрајно“, али само док се циљ у потпуности не постигне. (Видети 2. Мојсијева 21,6; 1. Самуилова 1,22.28; Јуда 1,7 и 2. Петрова 2,4-6.) За изгубљене је вечно само уништење, а не и чин уништења. Бог није вечни мучитељ.

На крају, све нас чека једна од две вечности. Изгубљени, нажалост, добијају „плату“ коју су зарадили — вечну смрт. Зашто се, дакле, наша једина нада да нећемо добити оно што заслужујемо, а то је смрт, састоји у ослањању на Исусову праведност?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Тамо се широке равнице продужују у прекрасне брежуљке иза којих Божје планине уздижу своје величанствене врхове. Божји народ, који је толико времена провео као путник и дошљак, наћи ће свој дом на тим спокојним пропланцима и поред живих потока...

Бесмртни умови тамо ће одушевљено и неуморно размишљати о чудима стваралачке моћи и тајнама откупитељске љубави. Неће тамо више бити суровог, преварљивог непријатеља да нас наводи да заборавимо Бога. Свака способност ће се развијати, сваки дар повећавати. Прикупљање знања неће умарати ум, нити исцрпљивати снагу. Тамо ће се најузвишенији подухвати остваривати, најплеменитије тежње достизати, највише жеље испуњавати, али и даље ће бити нових врхова на које се треба попети, нових истина које треба схватити, нових циљева који ће захтевати улагање свих снага ума и душе и тела.“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 675, 677 (оригинал).

„Деца Земље ће са уживањем упознавати радост и мудрост безгрешних бића. Откриваће ризнице знања и разумевања, које су ства ране вековним размишљањем о Божјим делима. Непомућеним погледом посматраће славу стварања – Сунца и звезда и њихових система, који према унапред одређеном реду круже око Божјег престола. Увидеће да је на сваком створеном делу, од најмањег до највећег, написано Створитељево име, и да свако објављује богатство Његове моћи.“ – *Велика борба*, стр. 677, 678 (оригинал).

„Велика борба је завршена. Греха и грешника више нема. Цео свемир је чист. Склад и радост испуњавају бескрајно дело стварања. Од Онога који је све створио тече живот, и светлост, и радост у сва просторства безграничности. Од најситније честице до највећег света, све створено, живо и неживо, у својој непомућеној лепоти и савршеној радости, објављује да је Бог Љубав.“ – *Велика борба*, стр. 678 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта мислите, зашто је Бог дозволио да грех тако дуго траје? У исто време, ниједно људско биће на овом свету не трпи страдање дуже од сопственог постојања. Односно, ничија патња не траје дуже од његовог животног века. А колико је кратак људски живот у поређењу са хиљадама година греха? Како би та перспектива могла да нам помогне да изађемо на крај са тешким питањем зла?
2. Како се хиљадугодишњи период познат као миленијум уклапа у план спасења? Размислите шта нам о Божјем карактеру говори то што ће коначни суд, коначна казна, бити извршена над изгубљенима, тек након што сви спасени буду добили прилику да у потпуности сагледају Божју правду, правичност и љубав.

АПРИЛ

ПОБЕДА У ХРИСТУ

Темељ победе

1. П 2. Петрова 1,5,6. Узвишени звуци победе
2. У Матеј 5,5. Понизност доноси победу
3. С 1. Јованова 5,4. Једино нам Бог може осигурати победу
4. Ч 1. Коринћанима 15,57. Темељ победе
5. П 1. Коринћанима 10,13. Искушење се може завршити победом
6. С Јован 5,19. На сигурним стазама

Нисте сами

7. Н Матеј 4,10. Сотона не може да вас примора да згрешите
8. П Псалм 28,7. Бог мора да има ваш пристанак
9. У 1. Јованова 2,15. Прелажење границе
10. С Матеј 18,4. Не ослањајте се само на себе
11. Ч Матеј 13,16. Останите усредсређени на Исуса
12. П Јован 17,9. Нисте сами
13. С Ефесцима 6,10. Тврђава за Бога

Нови живот

14. Н Јован 14,15. Послушност срца
15. П Исаија 21,8. Будите верни начелу
16. У Матеј 10,33. Како се одричемо Исуса?
17. С Филибљанима 4,19. Како видимо себе?
18. Ч Псалм 62,6. Да ли смо свесни своје потребе?
19. П Јован 3,7. Нови живот
20. С 1. Јованова 5,4. Из победе у победу

Круне и хаљине

21. Н Римљанима 5,10. Грех више није привлачан
22. П 1. Коринћанима 9,24. Трка за круну
23. У Јован 14,27. Сталан мир
24. С 2. Коринћанима 1,3,4. Делите оно ште сте примили
25. Ч 1. Коринћанима 15,22. Победа захваљујући Христовим заслугама
26. П 1. Петрова 4,12. Победници у невољама
27. С Откривење 3,5. Круне и хаљине

Божански Исцелитељ

28. Н Јеврејима 12,12. Подигните поглед, не спуштајте га
29. П Лука 22,32. Говорите о Божјим благословима
30. У Откривење 3,21. Коначно: положај изнад анђела

КЉУЧ НЕБЕСКЕ РИЗНИЦЕ

Кључ у руци вере

1. С	1. Петрова 3,12.	О чему разговараш са Богом?
2. Ч	Матеј 21,22.	Кључ у руци вере
3. П	1. Солуњанима 5,18.	У молитви је божанска наука
4. С	Марко 11,24.	Још један услов

Не можете уморити Бога

5. Н	Псалам 55,17.	Вера и тајна молитва
6. П	Псалам 5,3.	Ваш најважнији посао
7. У	Дела 1,14.	Присуствујте молитвеним састанцима
8. С	1. Мојсијева 32,26.	Молите се као Јаков
9. Ч	Псалам 143,1.	Не можете уморити Бога
10. П	Колошанима 3,2.	Молитва подстиче духовни раст
11. С	Римљанима 15,4.	Проучавајте уз искрену молитву

Дивне молитве

12. Н	Јован 4,46.	Шта треба да научимо о молитви
13. П	Псалам 44,3.	Молитва покреће руку Свемогућера
14. У	Псалам 65,2.	Ниједна молитва није изгубљена
15. С	Откривење 5,8.	Дивне молитве
16. Ч	Јаков 5,16.	Христов рецепт за беживотне молитве
17. П	1. Петрова 4,6.	Живите у складу са својим молитвама
18. С	2. Петрова 1,4.	Обећања и молитва

Нека буде Божја воља

19. Н	Матеј 6,6.	Сила тајне молитве
20. П	Филибљанима 2,12.13.	Молите се за изградњу карактера
21. У	Римљанима 8,26.	За шта треба да се молимо?
22. С	1. Мојсијева 18,19.	Важност породичног богослужења
23. Ч	Јаков 5,14.	Молитва за болесне
24. П	Матеј 26,42.	Нека буде Божја воља
25. С	Лука 20,46.47.	Не одржавати досадне молитвене састанке

Драгоцени тренуци

26. Н	Данило 9,3.	Данилов пример у молитви
27. П	Псалам 25,1.2.	Драгоцени тренуци
28. У	Лука 6,12.	Ноћи проведене у молитви
29. С	2. Тимотију 2,15.	Молите се с Библијом у руци
30. Ч	Матеј 16,24.	Молитва и морална храброст
31. П	Дела 4,31.	Молитва и оживљена црква

- Божји закон**
Божји закон
1. С Псалам 119,1.
- Божји штит**
Субота као проба
Послушност, услов за срећу
Божји штит
Изложени проби
Закон је свет
Закон љубави
Божји закон је вечан
2. Н Језекиљ 20,20.
3. П 2. Мојсијева 19,5.
4. У Приче 29,18.
5. С 1. Мојсијева 2,17.
6. Ч Римљанима 7,12.
7. П Римљанима 13,10.
8. С Матеј 5,17.
- Послушност је плод љубави**
Извор свих закона
Уздизање Закона
Шта значи држати Божје заповести?
Послушност је плод љубави
Десет заповести, са Суботом у средишту
Субота, печат Божјег закона
Христос је створио Суботу
9. Н Псалам 119,97.
10. П Псалам 19,7.
11. У 1. Јованова 5,3.
12. С Јован 14,21.
13. Ч 2. Мојсијева 25,21.
14. П Исаија 8,16.
15. С Колошанима 1,16.
- Господњи дан**
Поклоните се Створитељу
Господњи дан
Субота и свет природе
Израз захвалности
Седмица стварања
Вера у надахнути извештај
Припреме за Суботу
16. Н Откривење 14,7.
17. П Марко 2,27.28.
18. У Псалам 19,1.
19. С 1. Мојсијева 2,3.
20. Ч 1. Мојсијева 1,5.
21. П 1. Мојсијева 2,4.
22. С 2. Мојсијева 20,8.
- Радостан посао**
Двострука количина мане
Вечни завет
Радостан посао
Сотонин напад на Суботу
Стајати на страни Божје части
Линија раздвајања
Реформа Суботе
23. Н 2. Мојсијева 16,22.
24. П 1. Петрова 2,9.
25. У 1. Самуилова 2,30.
26. С Данило 7,25.
27. Ч Данило 7,22.
28. П 1. Јованова 3,24.
29. С Исаија 56,2.
- Божји закон и Субота су оправдани**
Божји закон и Субота су оправдани
30. Н Откривење 15,4.

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Април		Мај		Јун	
1. 1. О цар.	4-6	1. 2. Днев.	23-25	1. Псалам	15-17
2. «	7-9	2. «	26-30	2. «	18-20
3. «	10-12	3. «	31-33	3. «	21-23
4. «	13-16	4. «	34-36	4. «	24-26
5. «	17-19			5. «	27-29
6. «	20-22	5. Јездра	1-3	6. «	30-34
		6. «	4-6	7. «	35-37
7. 2. О цар.	1-3	7. «	7-10	8. «	38-40
8. «	4-6	8. Немија	1-3	9. «	41-43
9. «	7-9	9. «	4-7	10. «	44-46
10. «	10-12	10. «	8-11	11. «	47-49
11. «	13-16	11. «	12-13	12. «	50-52
12. «	17-19			13. «	53-57
13. «	20-22	12. О Јестири	1-3	14. «	58-60
		13. «	4-6	15. «	61-63
14. «	23-25	14. «	7-10	16. «	64-66
15. 1. Днев.	1-3	15. О Јову	1-3	17. «	67-69
16. «	4-6	16. «	4-8	18. «	70-72
17. «	7-9	17. «	9-11	19. «	73-75
18. «	10-14	18. «	12-14	20. «	76-80
19. «	15-17			21. «	81-83
20. «	18-20	19. «	15-17	22. «	84-86
		20. «	18-20	23. «	87-89
21. «	21-23	21. «	21-23	24. «	90-92
22. «	24-26	22. «	24-26	25. «	93-95
23. «	27-29	23. «	27-30	26. «	96-98
24. 2. Днев.	1-3	24. «	31-33	27. «	99-103
25. «	4-7	25. «	34-36	28. «	104-106
26. «	8-10			29. «	107-109
27. «	11-13	26. «	37-39	30. «	110-114
		27. «	40-42		
28. «	14-16	28. Псалам	1-3		
29. «	17-19	29. «	4-6		
30. «	20-22	30. «	7-11		
		31. «	12-14		

Април

1. Псалам 78,43-56.
2. Псалам 78,57-72.
3. Псалам 79.
4. Псалам 80.
5. Псалам 81.
6. Псалам 82.
7. Псалам 83.
8. Псалам 84.
9. Псалам 85.
10. Псалам 86.
11. Псалам 87.
12. Псалам 88
13. Псалам 89,1-13.
14. Псалам 89,14-26.
15. Псалам 89,27-39.
16. Псалам 89,40-52.
17. Псалам 90.
18. Псалам 91.
19. Псалам 92.
20. Псалам 93.
21. Псалам 94.
22. Псалам 95.
23. Псалам 96.
24. Псалам 97.
25. Псалам 98.
26. Псалам 99.
27. Псалам 100.
28. Псалам 101.
29. Псалам 102,1-14.
30. Псалам 102,15-28.

Мај

1. Псалам 103.
2. Псалам 104,1-18.
3. Псалам 104,19-35.
4. Псалам 105,1-15.
5. Псалам 105,16-31.
6. Псалам 105,32-45.
7. Псалам 106,1-16.
8. Псалам 106,17-32.
9. Псалам 106,33-48.
10. Псалам 107,1-21,
11. Псалам 107,22-43.
12. Псалам 108.
13. Псалам 109,1-16.
14. Псалам 109,17-31.
15. Псалам 110.
16. Псалам 111.
17. Псалам 112.
18. Псалам 113.
19. Псалам 114.
20. Псалам 115.
21. Псалам 116.
22. Псалам 117.
23. Псалам 118,1-14.
24. Псалам 118,15-29.
25. Псалам 119,1-34.
26. Псалам 119,35-63.
27. Псалам 119,64-90.
28. Псалам 119,91-117.
29. Псалам 119,118-143.
30. Псалам 119,144-176.
31. Псалам 120.

Јун

1. Псалам 121.
2. Псалам 122.
3. Псалам 123.
4. Псалам 124.
5. Псалам 125.
6. Псалам 126.
7. Псалам 127.
8. Псалам 128.
9. Псалам 129.
10. Псалам 130.
11. Псалам 131.
12. Псалам 132.
13. Псалам 133.
14. Псалам 134.
15. Псалам 135.
16. Псалам 136,1-14.
17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 137.
19. Псалам 138.
20. Псалам 139.
21. Псалам 140.
22. Псалам 141.
23. Псалам 142.
24. Псалам 143.
25. Псалам 144.
26. Псалам 145.
27. Псалам 146.
28. Псалам 147.
29. Псалам 148.
30. Псалам 149.

*Предлажемо верницима да ове текстове читају у
току вечерњеј бојслужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АПРИЛУ 2024. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Струмица , Ђевђелија	18,58	19,06	19,15	19,23
Радовиш, Кавадарци	19,00	19,08	19,17	19,25
Пирот , Велес, Прилеп, Битољ	19,02	19,10	19,19	19,27
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Скопље	19,04	19,12	19,21	19,29
Параћин, Крушевац , Приштина , Тетово, Дебар, Охрид	19,06	19,14	19,23	19,31
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица, Призрен	19,08	19,16	19,25	19,33
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Пех	19,10	19,18	19,27	19,35
Српска Црња, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак , Беране	19,12	19,20	19,29	19,37
Кикинда, Зрењанин , Ваљево, Рума, Ужице, Пљевља, Колашин, Подгорица , Бар, Улцињ	19,14	19,22	19,31	19,39
Сента, Бечеј, Врбас, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Лозница, Зеленика	19,16	19,24	19,33	19,41
Суботица , Бачка Паланка, Сомбор, Кула, Даљ, Вуковар, Бачка Топола, Шид, Бијељина, Тузла, Сарајево , Фоча, Бијељина, Требиње, Дубровник	19,18	19,26	19,35	19,43
Бели Манастир , Осијек , Винковци, Мостар, Метковић, Мљет	19,20	19,28	19,37	19,45
Славонски Брод, Дервента, Добој, Зеница, Пељешац	19,22	19,30	19,39	19,47
Подравска Слатина , Јајце, Славонска Пожега, Бања Лука , Ливно, Хвар, Корчула	19,24	19,32	19,41	19,49
Вировитица, Дарувар, Приједор , Босанска, Градишка, Нова Градишка, Сплит, Брач, Вис	19,26	19,34	19,43	19,51
Копривница , Бјеловар, Дрвар, Книн , Шибеник	19,28	19,36	19,45	19,53
Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Бихаћ, Биоград	19,30	19,38	19,47	19,55
Мурска Субота, Птуј, Цеље , Крапина, Загреб , Карловац, Слуњ, Госпић, Задар, Дуги оток	19,32	19,40	19,49	19,57
Марибор , Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Раб, Паг	19,34	19,42	19,51	19,59
Дравоград, Межица, Љубљана , Ријека , Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	19,36	19,44	19,53	20,01
Крањ, Постојна, Пула	19,38	19,46	19,55	20,03
Крањска Гора , Јесенице, Горица, Копар, Ровињ	19,40	19,48	19,57	20,05

Подаци из ове табеле изведени су по најњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАЈУ 2024. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	3.	10.	17.	24.	31.
Струмица , Ђевђелија	19,27	19,35	19,43	19,50	19,57
Радовиш, Кавадарци	19,29	19,37	19,45	19,52	19,59
Велес, Прилеп, Битољ	19,31	19,39	19,47	19,54	20,01
Пирот , Врање, Куманово, Скопље , Охрид	19,33	19,41	19,49	19,56	20,03
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	19,35	19,43	19,51	19,58	20,05
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Приштина , Призрен, Ђаковица	19,37	19,45	19,53	20,00	20,07
Параћин, Крушевац , Косовска Митровица	19,39	19,47	19,55	20,02	20,09
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	19,41	19,49	19,57	20,04	20,11
Вршац, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак , Краљево, Беране, Подгорица , Улцињ	19,43	19,51	19,59	20,06	20,13
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Ужице, Бар	19,45	19,53	20,01	20,08	20,15
Ваљево, Пљевља, Зеленика	19,47	19,55	20,03	20,10	20,17
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник, Богатић	19,49	19,57	20,05	20,12	20,19
Сента, Бечеј, Врбас, Кула , Бачка Паланка, Шид, Бијељина , Лозница, Сарајево , Мљет	19,51	19,59	20,07	20,14	20,21
Суботица , Бачка Топола, Даљ, Вуковар, Тузла, Винковци, Мостар, Метковић, Пељешац	19,53	20,01	20,09	20,16	20,23
Осијек , Добој, Зеница, Корчула	19,55	20,03	20,11	20,18	20,25
Бели Манастир , Дервента, Славонски Брод, Јајце, Ливно, Брач, Хвар	19,57	20,05	20,13	20,20	20,27
Подравска Слатина , Славонска Пожега, Босанска, Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	19,59	20,07	20,15	20,22	20,29
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,01	20,09	20,17	20,24	20,31
Бјеловар , Биоград	20,03	20,11	20,19	20,26	20,33
Копривница , Сисак, Слуњ, Бихаћ, Госпић , Задар, Дуги Оток	20,05	20,13	20,21	20,28	20,35
Ормож, Чаковец, Вараждин , Крапина, Загреб , Карловац, Паг, Марибор , Птуј, Џеље	20,07	20,15	20,23	20,30	20,37
Мурска Сوبота, Зидани Мост, Ријека	20,09	20,17	20,25	20,32	20,39
Цриквеница, Крк, Лошињ, Рогашка Слатина	20,11	20,19	20,27	20,34	20,41
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Ровињ, Пула	20,13	20,21	20,29	20,36	20,43
Јесенице , Копар, Горица	20,15	20,23	20,31	20,38	20,45
Крањска Гора	20,17	20,25	20,33	20,40	20,47

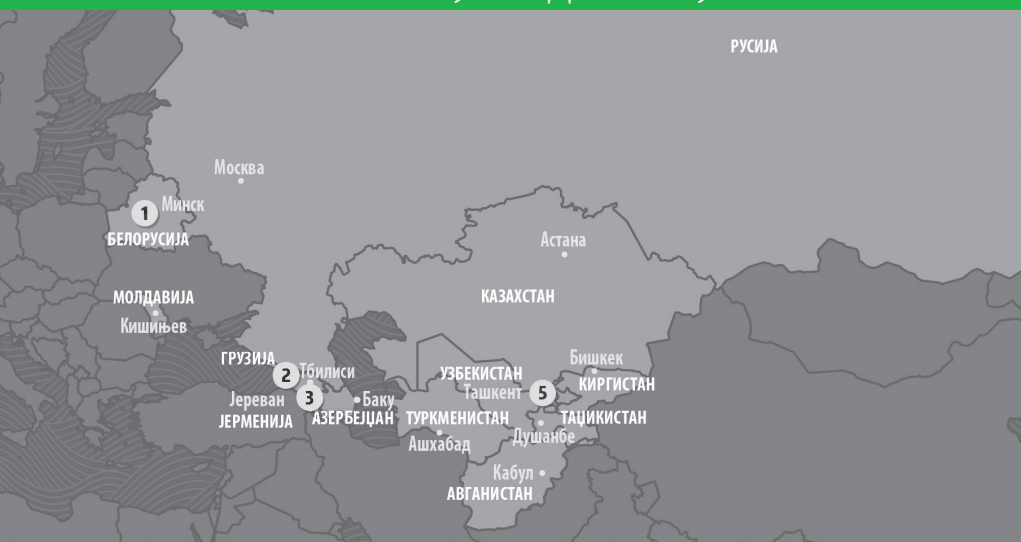
Подаци из ове табеле изведени су по највишем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУНУ 2024. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7	14.	21.	28.
Струмица , Ђевђелија	20,00	20,04	20,06	20,06
Радовиш, Кавадарци	20,02	20,06	20,08	20,08
Велес, Прилеп , Битољ	20,04	20,08	20,10	20,10
Пирот , Куманово, Скопље , Охрид	20,06	20,10	20,12	20,12
Лесковац, Врање, Тетово, Дебар	20,08	20,12	20,14	20,14
Зајечар, Књажевац, Ниш , Приштина , Призрен	20,10	20,14	20,16	20,16
Кладово, Неготин , Бор, Косовска Митровица, Ђаковица	20,12	20,16	20,18	20,18
Параћин, Крушевац , Пећ	20,14	20,18	20,20	20,20
Јагодина, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Беране, Улцињ	20,16	20,20	20,22	20,22
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Чачак , Колашин, Подгорица , Бар	20,18	20,22	20,24	20,24
Вршац , Алибунар, Ковин, Смедерево, Аранђеловац, Ужице, Пљевља, Зеленика	20,20	20,24	20,26	20,26
Панчево, Београд , Ваљево, Билећа, Требиње, Дубровник	20,22	20,26	20,28	20,28
Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац , Фоча	20,24	20,28	20,30	20,30
Кикинда, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Виђељина, Лозница, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет, Пељешац	20,26	20,30	20,32	20,32
Сента, Бачка Топола, Кула , Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Корчула	20,28	20,32	20,34	20,34
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар	20,30	20,34	20,36	20,36
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Сплит, Брач, Вис	20,32	20,36	20,38	20,38
Славонска Пожега, Бања Лука	20,34	20,38	20,40	20,40
Подравска Слатина , Дарувар, Босанска Градишка, Приједор , Нова Градишка, Дрвар, Книн, Шибеник	20,36	20,40	20,42	20,42
Вировитица, Биоград	20,38	20,42	20,44	20,44
Копривница , Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић , Задар, Дуги оток	20,40	20,44	20,46	20,46
Загреб , Чаковец, Вараждин , Слуњ, Паг	20,42	20,46	20,48	20,48
Мурска Сوبота, Ормож, Крапина, Карловац, Раб	20,44	20,48	20,50	20,50
Марибор , Птуј, Цеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошинь	20,46	20,50	20,52	20,52
Рогашка Слатина, Ријека , Пула	20,48	20,52	20,54	20,54
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Копар, Ровињ	20,50	20,54	20,56	20,56
Јесенице , Горица	20,52	20,56	20,58	20,58
Крањска гора	20,54	20,58	21,00	21,00

Подаци из ове табеле изведени су по најњем рачунању времена.

ЕВРОАЗИЈСКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Белорусија	66	28	3.706	9.318.000
Кавказ	133	59	7.352	23.205.089
Источна Русија	80	39	4.815	6.289.645
Далекоисточна унија	51	18	1.995	6.289.645
Молдавија	134	99	8.274	3.515.000
Јужна унија	67	42	3.916	116.251.000
Западна Русија	371	292	26.702	97.304.504
Припојена поља				
Јерменија	19	11	820	2.965.000
Кримска мисија	25	6	1.604	1.901.000
Грузија	8	4	338	3.702.000
УКУПНО	954	598	59.522	291.750.000

ПРОЈЕКТИ:

1. Центар утицаја за младе, Минск, Белорусија
2. Здравствени центар, Тскалтубо, Грузија
3. Центар утицаја за породице, Јереван, Јерменија
4. Духовни и друштвени центар, Салехард, Русија
5. Основна школа, Ташкент, Узбекистан